Parany per a piranyes. (Extractes de texts execrables.)

Un altre llibret d’en Jimmy Butsènit.

(*Parany per a piranyes*.)

Ningú no en surt, ni mort ni viu.
Ningú no en surt.

Desinteresseu-vos-en totalment.
No en fotéssiu absolutament cap cas.

«Not interested.
No soliciting.
No way.
Thanks. Bye.»

«Cap interès.
Cap interès ni un.
Gens interessat.»

«No em crec res.
No em crec res.
Res no em crec.»

(*No em vingueu amb merdes. Ecs*.)

[‘////’]

(*Som rats enxampats al parany*.)

L’horrorosa gàbia del temps on som continguts es diu existència.
És diu existència, i és efímera.
És efímera, i voltada pertot arreu del no res.

Enmig de no res per tots costats, a l’horrorosa gàbia del temps, hi som els rats.

Som rats enxampats al parany.

Hi som els rats, on (sempre encobeïts i acomboiats pels rats més ignorants i idiotitzats) els rats més malignes i despietats comanden la resta i els infecten amb llurs invents nefasts i virals — religions, constitucions, lleis, autoritats.

Invents nefasts.
Carrinclons ninots de rònec circ transformats en jutges violents us els lliuren, amanits amb sinistres anatemes, i us trameten, agres, per ardus gratuïts laberints.

Cal fer-hi cua hores i hores per a tornar de buit, havent oblidada, al moment d’arribar-hi, la raó per la qual hi érets.

I tornes enrere a endreçar-ho tot.
Debades.

I et trameten novament a la cua.
Hi tornaràs de buit.

O no en tornaràs pas. Mort.

[‘////’]

Vol d’ocs m’ensenya al cel assenyalada adreça — aniré on van, si doncs no d’ales, bategant d’aletes de nas.

[‘////’]

Per què m’ha semblat sempre que em romanien encar tantes de vides?

Perquè viure és sempre fer-ho enganyat.

[‘////’]

(*L’home qui hi és*.)

En tota ocasió ni avinentesa, soc l’home qui hi és. Em deman qui soc, i em responc l’home qui hi és.

A continuació, em deman dues qüestion més: On soc? i Què hi faig?

Per exemple.

On soc? Soc al llit, al més fosc de la nit.

Què hi faig? Faig texts mentals extrets de situacions del passat o de l'enlloc.

[‘////’]

(*L'esfèrula o la Terra: Immens cenotafi.*)

Immens cenotafi on rauen, barrejats, els àtoms dels innombrables milions, trilions, etc. qui ens morírem anònims i inèdits.

Si el cenotafi és la tomba buida, és a dir, la tomba de no ningú, tots els altres no ningús hi cabem.

[‘////’]

(*Compost.*)

Desconfit, em desfiu en tants d'àtoms com no m'havien compost.

Efectivament, companys, al capdavall tots no som sinó fems.

I els fems fan.

[‘////’]

(*Llig amb tenacitat un molt mediocre assaig on els missatges, tot i que sovint subratllats, cauen en instantani oblit. Tot això són només petits avant-tasts de tota l’aigua d’oblit que m’hauré d’empassar un pic ben aviat llençat de bell nou a l’oceà enfollit*.)

Que esclatin, perverses, les ombres dels maleïts orígens, i que llur destarotada titànica empremta, com esbojarrada escuma de pregon oceà, ens dugui, trontollant i vessant avall, al recurrent naufraig, on, engolits pel gruix inescandallable del fosc fons, no tornaríem, tronat gastament, corcada entranya, si fa no fot reestructurats, al mateix condemnat batibull d’on no serem encar vomitats per a fotre-hi el mateix trist paperet en la mateixa tràgica infame farsa del mai no acabar.

Silent, ençà del boig vòrtex de l’enganxifosa retòrica, demana’t, minyó:

—*Què hi fotem al món?*

Respon-te.

—Tantost nats, ens foten a la cua. La cua de la tortura i guillotina de la mort. La mort és el botxí qui va dient, inexhaurible: «Endavant, endavant... I nyec! I nyec! I au.»

Érem a març, marçot (que mata l'ovella i el mardà si pot), i ell també volia comptar-s'hi, jorn atziac del seu cap d'any.

Els trets al visatge del desnerit convalescent pupil traïen la fascinació tantost sos ulls perceberen el carallot del truculent lacai qui li portava la tòxica frugal pitança del matí. Amb lapidari aplom, el lacai, esbraguetat, li jaqueix l'atrotinat esmorzaret, i, un bri temerari, se'n fot un tastet i tot. Tantost no s'ha fotut el tastet gola avall, fa veure que en sucumbeix, i que la mort el projecta endavant damunt el llit, amb son immens carallot esdevingut serp pitó al mateix coixí on suara raïa el cap de l'emocionat malalt. Aquella era la millor medecina. Afalagat per la propinqüitat de la meravellosa serp del metge molt fatxenda, el xiquet n'accepta, joiós, no sols el guiatge, ans àdhuc se li sotmet en esclavatge, i això és poc, car tot seguit, en acabat, una fortament enderiada adoració el duu, irresistiblement, a llepar-li-la amunt i avall. Allò acompleix gairebé la seua guarició instantània. Era palesament allò que li calia. Allò evità el traspàs imminent de l'enfollit marrec. Va tornar amb allò a trobar el ple plaer de la vida. De pàl·lid a rosat tot fou u.

Com deien també, no fa tampoc gaire, les padrines: «Llet de serp reviscola un mort.»

El jorn del seu cap d'any, doncs, havia reeixit

clandestinament a emascular's amb unes estenalles que desava a la capçalera; esperava que mentre es dessagnava, els parents se li asseurien pels voltants per tal de gaudir de l'espectacle garantit ran la seua deliciosa malifeta.

Es deia, entre tenebres i bromes fosques d'enranerada agonia:

Prou veig com l'estúpid australopitec, mossèn Pelfa exerceix, flaminal, de bruixot molt capdecony, i m'amaneix i beneeix amb olis bruts, i teixeix, amb mans de llord i glot, els seus màgics primitius molt datspelcul litúrgics jocs, insípids i sense cap mena de contingut consolidat ni (encar menys) mica coherent. Qui se l'escolta, sent parlar descordada putrefacta excrementícia mòmia.

El metge castrense, un faldilletes qui a ningú no fa gaire peça ni gens de gràcia, féu cap a la fi.

Li cremava horriblement el perineu. Al lloc on suara suraren els ous, només un desgavell de truita i una pudor de porc rostit.

Pensí:

A redòs dels mil·lennis, es forja la història, és a dir, les ximples contarelles de matances a doll, i de petits descans entretant on la sang s'estronca un pèl, i llavors s'ompl, la repel·lent crònica, de bròfecs col·lotges entre taujans 'herois'.

I ara els parents m’havien portat, en reconeixement del divertiment i distracció oferts per la meua intrèpida pèrdua dels testimoniatges qui m’havien d’acompanyar fins a la conclusió de mon sacre periple, un altre ‘heroi’ de pa sucat amb oli.

Com a conseqüència del funest instint del barroer eunuc maldestre militat, que li fot cometre tota mena d’estralls ni destrets, tot de torts mòrbids, i que al seu ànim li fomenta automàticament flagells, i que li dona ruc coratge on caldria serena precaució, i li fa veure abstracte on hi ha la sòlida realitat que ho contradiu, allò que en resultà és que el meu perineu, quin garbuix! Ja no podré mai més retirar’m al delicat aixopluc de la solitària disbauxa.

Tornàvem a ésser a un vuit de març, jorn doblement luctuós de mon cap d’any, com he anat dient, i només amb el gros remei de la molt salubre llet del monstruós pitó del fàmul, reconqueria (i prou n’era hora) vestigis d’embranzida i vitalitat. I sobretot un cert autèntic l’apetit de tornar a viure, segurament per a arribar amb prou bona disposició fins a la reestructuració de la vida propvinent, on potser (toca ferro) assoliria d’esdevenir la seua molt legítima dona, o ell, el preciós fàmul detenidor de l’única famosa panacea, la meua molt preuada padrina.

Ho demanaríem als divins uixers d’entrevides, els qui assidus sotgen pel bon funcionament dels dos uixos — el bo fet de banya, el dolent fet d’ivori — que com és sabut prou duen et duen a tota tesa de l’una vida a l’altra.

[‘////’]

(*Només hi soc per a aprendre*.)

No se n’adonen qui soc. Els sents sempre com et veuen. Es diuen ells amb ells, «I aquest estaquirot què hi fot?»

Faig sovint continent d’anar’ls a dir, «Estaquirot, prou; per a aprendre-hi, només hi soc per això,» mes me n’estic, car qui voldria afegir esca al foc de la tanoqueria, ni remenar el batibull de l’estupiditat?

[‘////’]

(*La finestra: Cony al món: Hi neixen els espectacles*.)

Finestra enfora ha vist que tothom es fotia el viu part l’agora.

Tothom semblava creure-s’hi observat com un altre heroic graciós de pel·lícula.

Mentre l’obscur llogater era part de terra arrossegant-se emprenyat per estrets passadissos i enrevessats racons cercant-hi les ínfimes clauetes de les caixetes dels secrets.

[‘////’]

(*Per exemple*.)

Soc qui hi és. On? Al meu consultori. Què hi faig? Hi faig de ginecòleg i doncs la meua feina.

Ginecòleg contemplatiu, soc qui contempla figues i en general cossos si fa no fot lutis.

Les figues són mos objectes astronòmics d’astrònom assidu.

Les banyes vaig ficant, tantost a la pitrera, tantost al cony.

Guipant de na Glòria la gloriosa fufa, n’oig, ecoics, com ara planyívols samarlics un capvespre tempestuós.

Ja soc qui es neteja els guants.

L’eixidiu de l’aigüera s’enduu la novella emètica collita de microbis (virus i bacteris).

Sinuosos engonals ara mig nets.

Amb tota franquesa li dic a la meua dona (o a ma mare) (o a una de mes filles):

«Vesteix-te, vols? T’hi fregaràs això (una pomada) cada cop que hauràs acabat de fer caca o pipí. O que entres i surts d’acció amb cap dels teus druts — tant si el subjecte és suspecte, com no.»

[‘////’]

(*De meretrice magna*.)

Devoradora meretriu qui fornica pels descosits i, com les dorífores rosten trumfes, així per les vísceres dels penitents qui per ella mai cardats no foren, els microbis vaginals qui a tort i a dret no encomana.

Uxor mea est meretrix.

Amb això ja ho hem contat tot. I ara quina son.

Bona nit, doncs. Me’n vaig a fer non-non.

[‘////’]

(*Faig millor que en Filostrat*.)

Faig millor que en Filostrat
Qui, com tothom sap,
Sos llavis aplica on els teus s’han ficats.

A tasses gots calzes plats

A pintallavis, i a galtes o fronts d'infants…
Pertot on els teus, els seus.

Així mateix eu, car prou fic mos llavis
On els llavis de ton cony no han estats.

Calces, tovalloletes i d'altres draps
Vores de cagadora, culs de cadira…

Àdhuc la titola si puc del darrer drut
Qui suara no sé que se t'ha cardat.

['////']

(*Nit de martror i heus el retorn dels lèmurs*.)

El zel a la medul·la m'ho fa tot superar
M'assec a la gandula i endrap un entrepà.

L'impuls veneri em duu a llençar-m'hi de cap
Bella com l'urubú ditiràmbic l'engrap.

Voluptuós ferment tranquil·litats fractura
Incoherent carnífex a quin calaix no hi fura?

Havent espellifat el tel diràs 'banzai!'
Cos qui boig es disgrega t'ennuega l'esglai.

Sentors de soll i fems pels llimbs de l'acrimònia
Quimera santimònia retret i querimònia.

Fibló de l'escorpí en l'oníric flagell
Només qui transgredeix fuig l'escènic bordell.

Ignars fanocs dels solcs ressecs i impertinents
S'han mocat al condó amb òrbites inherents.

Bucòlic muricec intrús al tovalló
S'ondula en el vertigen satèl·lit al carpó.

Muricec anecoic sanglota amb aclucalls
En va s'esgargamella nafrat per mants ventalls.

Paparres salamandres amb babuïns i lèmurs
Als tròpics les idees et roseguen els fèmurs.

Eixides massa d'hora són embrions d'idees
Bastits no pas de sòlids més aviat de gelees.

Nit de martror i els àugurs del xampany del nimfeu
Trobem que cascú als tròpics nits de lèmurs en veu.

['////']

(*La reversibilitat de tot ideal servat abans*.)

Allò que fins ara t'havia potser semblat negre, esdevé de cop-sobte blanc.

És el blanc enlluernador de l'esglai.

L'esglai inevitable davant la desesperada realitat.

Espasmat per l'eclipsi sobtat.

Per l'espelma palindròmica.

Triomf del malson que et duu a l'embarassament, a la distracció, a l'absoluta perplexitat, a la pèrdua de tot quest.

Dues deus brollen enantiòdromes — el corrent d'una t'empenyeria avall i el corrent de l'altra t'ho impedeix, i romans doncs com qui diu estàtic, incòmodament rabejant-te al tèrbol aiguabarreig del dubte irresoluble.

['////']

(*Bifurcació dislèxica, degenerada dicotomia*.)

Hom rectifica tot allò que suposadament hauria dit — si hom l'hagués mai sentit — l'altre, bo i invertint els termes del seu discurs.

Són ambdós al capdavall no re altre que un parell de mecs qui diuen el mateix — tret que a l'inrevés.

Perfectament emmirallats.

[‘////’]

(*Una puntada al cul, i a córrer!*)

Com tothom sap, per definició, el mot de ‘xarnec’ és, i sempre ha estat, exclusivament un terme comú emprat per a caracteritzar el personatge odiós qui parla, **contra el català** (repetim-ho perquè resti clar: *parla contra el català*) la llengua de l’enemic.

Parla, el repel·lent el condemnat, contra el català, en la llengua de l’enemic, amb la voluntat i intenció genocida, sovint, damunt, no gens dissimulades, d’esborrar tot ço del nostre, en exclusiu benefici del castelladrisme feixista.

Amb la llengua, indefectiblement, s’impregna de la ideologia que, de fa segles, comporta; i n’adopta el sistema, que no és altre que l’avariciós, abassegador i genocida sistema del feixisme.

Els furibunds fanàtics qui es dien ‘fofialittah’, els repugnants i doncs molt feixistes ‘progressistes (cap al nostre extermini)’, foren els covards encanfeliputreïts qui s’hi llençaren de primer (i amb quin adeleradament, els malparits!), a l’aixarnegament absolut — un aixarnegament que duu ineluctablement al botiflerisme i a la traïdoria.

I llavors, més tard, si apuntava la degenerada (i a hores d’ara molt mal anomenada) ‘esquerra republicana’, car ells també,

no volent pas ésser menys en el daltabaix i l'esllavissada devers l'infern de l'última infàmia i l'agressió nacionals, anaren passant (i amb quina facilitat, els estúpids datspelcul!) de maleïts aixarnegats a repulsius botiflers — i d'infectes botiflers a anorreables traïdors.

Tot plegat, no hi ha remei. No ens roman cap altra opció. Amb tota aqueixa pudent brutícia, no s'hi pot viure. Tots, no hi cabem.

Cal fotre'ls fora. I au.

['////']

(*Hem passats pels convents per a veure quants d'obsequiosos pingüins no es prestaven per a tondre bàrbars*.)

Parlant el grotesc dialecte de l'invasor, els bàrbars hom els ofereix el gasofi que només ells coneixen i, tips, els bajans es foten a rotar i petar, i a dir riallers i plorosos llurs repel·lents bajanades. I s'entrematen alegrement.

Les monges, obsequiosos pingüins, els fan de mainadera assequible, i ells les munten amb esmolats esperons. Tots plegats, barreja de ramats anòmals, rebuigs de la més pútrida humanitat, fauna de mecanismes bastits exclusivament amb nyaps. Caldria esclafir-se'n.

Solemnials, despòtics, sagnants, ah, llonganissa, es vanten de llur estupiditat! I cascú volent-se més estúpid, ço és, fanàtic, que no el veí. Quanta de tinguda isarda entre els lladregots i assassins! L'abús a betzef. Pots comptar, no re, sòlita merdegada.

Tots els brètols inexorablement maladaptats a la confusió dels universos, on, com a individus intranscendents, què cony poden fotre-hi sinó el cruel sanguinari desgraciat acollonit per conjurs, malediccions, eixarms, i totes les altres brutícies de la religió, és a dir, del senderi diluït fins a l'evaporació per la roentor de la carallotada.

Els més lladregots i assassins, ço és, els rics (i com més rics més lladregots), i els paràsits militars i capellanescs de la burocràcia (la pitjor la canfelipútrida), defineixen com a "crim" (abans, als segles on tot el poder residia a can pingüí, en deien "pecat") tot allò que els fa nosa en llurs depredacions.

Les pingüines han irrompudes, fictament claudicant i peripatèticament ensopides i, com vermina en nafra hemorroidal i supurant, s'han entretingudes, amb zel i fel, a intimidar els més abaltits i angoixats amb tot un mosaic d'incisius acusfens, on, incrustats de nous geps, els pacients sentien ara molt íntimament insinuacions que els menaven (amanits anticipadament al càstig i al sacrifici que els cauria) a esdevenir eròticament atrets per altrament molt elusives figures prohibides. Les figures prohibides de l'omnipotent impacte i l'inconsumat conflicte.

Empesos per la confusió dels conceptes incomplets, els brètols entren en pànic. Les omissions que endevinen en les noves ordres, incapaços de raonar on lògicament atenyerien, els subjecta a una pèrdua total d'inútils atots, com ara

honor, coratge, prestigi, i els sumeix en brusca ans instantània amnèsia.

Descarrilats, anòmals, absents i descosits, quallats en aquell simulacre de tràgica comèdia, porucs, presos de feblesa, irrisòriament poixèvols, impetrant clemència, llongues cues els creixen i amb els queixals de cada queix tot ho esqueixen. Pànic a les cansalades dels palatins. Curulls de greixos es commouen massa, allò és una cafarnaüm tota desarrengada.

Colla nodrida, amb sobreïxent comburent suc seminal, s'engresca en acabat pels foscs calls amb delers d'anomalia, a l'encalç i percaça dels gèrmens, les noses i els erminis.

Llurs brams d'ase, ignominiosa futilitat que no aritjola ni afecta els fenòmens meteorològics. Les disbauxes als sòrdids xibius es fonen en d'altres excedents impenetrables escàndols cosmopolites que enlluernen més tard els epitafis.

Bracegen vimeters per les lleres amb cabassos, i emergeixen amb les violències permanents depentes a les àmfores antigues. Apujats amb fecunds clemàstecs, n'esbrinem, entre les ganyes dels caiguts, vòrtexs de foscors fantàstiques. Com retre comptes de tanta de lúgubre impudicícia! No es mereixen ni el pòstum guardó del dol més mínim.

Enjorn esquitxs de memòria guixaran esfilagarsades horrors d'adés i venidores. Ans tot de sobte tot no fineixi, encar xarruparan cucs crus homes bestials, llurs llengües colposcòpiques atiara oòlits dels mateixos xuclats cucs, tornats ara mateix empedreïts monòlits.

['////']

Asspain: «Qui sembra, tot cagant, per sempre sang i merda, no collirà mai sinó pútrids cagallons llargueruts adeleradament afeccionats al repugnant feixisme castelladre.»

['////']

(*Perdia tots els trens. Ara no me'n romania cap, ni a l'estació ni enlloc. Per sort, no n'havia demanat bitllet tampoc per a cap.*)

L'endemà, a l'hora de l'esmorzar, l'urçol, son zumzeig, duu en orris tot el bon regust de la nata i la xocolata.

Llavors l'aflat de l'asfalt s'alçura sol, i la carretera mateixa comença de fotre figa.

Recòndites tempestes ja escriuen epitafis a més de tres-centes hores lluny.

Esma't doncs la joia que sentiràs: tantes de líriques escombraries que volaran pertot.

Una més dins les vastíssimes olàmiques extensions (eó rere eó), on les sempre oblidades extincions s'han seguides multitudinàries i ininterrompudes.

El neguit de vertigen, com si viatjaves en vaixell refusat constantment per les flames d’un oceà podrit al fons del més exacerbat dels forns.

Pengim-penjam, un altre pòtol s’atansa pels empedrats del pel poble d’Ultramort. La primera qui troba li tol la flor de la figa, pobra figa-flor!

Tant se val. Al darrer instant de vida d’aquest altre univers, tot prou s’hi val.

Amb l’obliteració generalitzada, ningú no és mai reu de re. Lloses i papers, tot de bell nou fos i refós. Cada univers trist palimpsest. La mateixa merda tretze són tretze. Quin enuig!

Jaguéssim doncs eternament. No tornéssim pas a despertar’ns ni que cap pseudoinfinit reguitzell de Grossos Espetecs hi insistís fins que àdhuc el ferro primordial del trucador, massa usat, de bell nou no desaparegués.

Desarrapa’t del maleït derelicte. Que se’n vagi als collons. Perpetra, amb urc sarcàstic, el darrer crim.

[‘////’]

(*Només qui mor matant pot dir que no ha viscut debades*.)

Als agonistes els ragen punyents hemorràgies.

Confusament, en espetegar part de terra, la sang se'ls torna, damunt l'arena, vestigis lluents i globulars, a la manera de petits ulls.

Àdhuc a les cariàtides, les pètries tiares se'ns foten de gairell ran el cop d'efecte sofert pels nostre cossos a causa d'aital estupefacció.

Les nostres esquenes, al llarg de l'espinada, esdevenen, amb el batzac anímic, un rast de pruents arestes com les dels galls de sant Pere.

Puta i viu com el cobalt, el moribund no mor pas sol.

Radiant, se'n riu, mentre l'altre, atès, gemegant s'arrossega, larval, vers el seu no re eternal.

Pels rengs d'esglaons durs d'asseure-s'hi, els qui restem dempeus ara al paradís gladiatorial, un rar neguit ens crema els tots plegats nervis.

Part de terra, els ullets intercanvien esguards. Són llambrecs que us desconfeixen. T'arranen de rel tota embranzida, tot zel ni ànim ni anhel, ni desig de viure. Són llambrecs de pec assassí, de qui l'odi sobreïx. Un odi projectat envers tu precisament.

Qualsevol fugiria, si cascun dels incandescents ullets que us fiten amb immensa malignitat tot d'una trobessin llur cos corresponent.

Esmeu-vos cada ullet esdevenint ullàs i incorporant el cos d'un altre polifem. Polifems a betzef, i tothom en perill de perir encontinent!

No temptéssim pas el pervers fat, i amb testes de trets adolorits oferíssim per comptes condolences a les sangs dels caiguts. Caigueren com hienes hostilitzades, bons guerrers, per a qui l'exercici bèl·lic és l'única teràpia.

El desert i el seu inexhaurible tresor amalgamat. Ens n'hi tornaríem, vençuts. Anacoretes. Patètics.

D'ací hi venen totes les sorres de les glorioses arenes als circs. On adés (fa uns quants d'eons de no re) balenes hi gambaren, i ara què? Hi gambem solament els humils arrupits fennecs. Ens arronsem i hi fem el ronsa fàcilment. I jaquim fer els vents que tot ho ensorren de bell nou. És així, i no podria pas ésser altrament.

Tot hi és desert, tot sorra que incessantment balla i reballa. Cap dels nostres passatges no jaqueix cap mena de petja.

Aquesta nit, exclusivament, els ulls del cel se'ns fixen damunt. Ahir Venus era més avall que no Júpiter, demà serà més amunt. Mes avui van observant de per debò debò, en paral·lel.

Fitant-hi, prou ho tol·len. A llur dessota tot s'hi belluga. Debades. Car res de re cap petja, ni una, enlloc no jaqueix.

Bovins, amb senilitat monàstica, per què bellugar un dit? Que bufi el xaloc i que, esdevinguts brins, ens bellugui ell, si així li rota.

Bri a la sorra cascú, que la sang dels agonistes ens arrosi amb gotes transformades en petits ulls humits de dejectes irremeiables llàgrimes.

[‘////’]

(*Melodrama bistre protagonitzat pels ninots del règim canfelipútrid*.)

Hom no es fa pas mai amb invasors. Encar menys amb botiflers. Hi ha en totes les societats del món, dos únics problemes contra la convivialitat. El problema invasor i el problema botifler.

Al tenebrós «Cercle Infernal dels Psicòtics Quadrúpedes (Rucs, sobretot) Botiflers», els vils borbònics s’hi senten ostatges del poble. Cada fètid podrit disentèric cagalló llarguerut, el supersticiós canfelipesc de torn hi ha servil cabuda. I el poble vomita encar més fort.

Viuen cagats. Tots els del títol heretat, fills de les repel.lents reputes del règim de sempre, incrustat immemorialment com merda més i més resseca. El tron és tothora cobert de merda i sang antigues i modernes. Contemporànies.

La fortor de llurs cossos podrits marejaria un elefant, una balena, un pobre dimoni qualsevol. Mes ells hi xauxinen i s’hi rabegen, mòmies repugnants.

Oprobiosos coprobis, endeguen interminables cerimònies de rufians per a rufians. Els repulsius paràsits de sempre,

buròcrates, capellans i militars, funcionaris del verí continu contra tothom.

I hi pugen, al tron, i hi rellisquen i tanmateix s'apresten a discursejar. Només hi obren la boca per a perbocar merda. Un devessall de merdes putrefactes els raja avall cada cop que l'obren.

Preen i exalcen aquella farsa sanguinària que els grotescs feixistes en diuen "canfelipútria". Són part dels criminals imbècils qui la proclamen.

Són els fictes "canfelipútrids", purrialla i pistolers; trinxeraires sense cap atot intel·lectual; tifes i presumptuosos, i culcagats.

Hom, tothom, prou els coneix; pertot arreu, pagats amb els estalvis de llur condició de llepaculs infames, hi esventen els pudents discursos. Són discursos extremadament feixistes per a enardir la merdosa guàrdia canfelipútrida.

No saben dir altre. Amb nebodisme i simonia, els botiflers, els qui dels qui els envaeixen en llepen i en netegen, amb la corrupta llengua, assíduament, els sessos i budells, es multipliquen, i esdevenen, de fet, els fems que nodreixen l'enemic.

Obren aquella comuna pestilent que duen a la cara i som-hi.

"Guàrdia canfelipútrida! Presents! Sou els millors. Collonuts a collons. Sempre teniu raó. Mateu com cal. Mateu, mateu, mateu. Mateu per les essències pàtries!"

Sempre la mateixa maligna cançó.

Els encanfeliputreïts ens encanfeliputreïrien tots si hom els ho permetés. És la desesperada ambició del podrit traïdor.

La tirania canfelipútrida efectivament cossolada pels botiflers, covards lacais dels qui ens anorrearien.

Preant les hordes llordes dels invasors, ara mascles militars, gent molt desesperadament marieta, sempre tots plegats, descordats de la bragueta, i adés els altres miserables cretinitzats pútrids idòlatres de llur estat sempre feixista, esperonats per repulsius apetits de fútils fatuïtats.

Quan tothom amb dos dits de cervell prou veu que…

Ésser cruel i imbècil és tot u;
Ésser bòfia i criminal, tot u;
Anar més armat i doncs ésser el més covard de tots, tot u.

Púrria fastigosa. Oradura ignara.

Llur llengua, incomparablement lletja, és caguerada de botxí.

Carrinclons nous canfelipútrids, sempre servant la superstició invasora que la repulsiva llengua de l'enemic, ço és, aquell algaraví tan fastigós que adopten i xamullen, papissots, és quelcom més que irritant cacofònic llatí macarrònic pregonament i corrompudament empeltat de fanatisme racista.

O que llur avariciosa "nació" sigui res més que l'extrema crueltat cretina, menada a límits obscens per la crueltat genocida dels obtusos militars, d'imbecil·litat arxiprovada.

Orgies de sang i merda, quan els invasors, la xurma, llur bòfia paràsita, massacren a tentipotenti.

Els canfelipútrids potser sempre ens han enviat la brivatalla; qui sap; en tot cas, pel que hom veu, no sembla pas que n'hagin de millors, és a dir, qui no hi pertanyin, de grat o per força, a aqueixa púrria abominable.

Quan l'odiós qui ens odia esdevé de debò odiós a mort, cal que el nostre odi recíproc sigui per força orb, ço és, momentàniament injust.

En quina merdegada no ens han fotut els del maleït «Cercle Infernal»!

['////']

(*Som-hi.*)

Esperonats per la manca de temps que ens roman, la llei obliga ara tothom a cruspir-se els infants tantost nats.

Imitant els animals més intel·ligents quan han comprès que cal posar fi a la maleïda historieta llur. A part que tothom qui neix, cal convenir que fotut rai. Fatalment condemnat, no sols a viure, a morir. També els humans ho sabrem acomplir, amb disciplina inapel·lable.

Quan hom es cruspeix el nounat, no el maleeix a viure ni a morir, i bon profit li fa, tant al qui mai no hagué consciència del seu fat desesperat, com a qui se n'atipa, i guanya la bona consciència alhora d'haver estalviat qualcú tant de patir.

Amb tots els nadons cruspits sistemàticament, sabem que l'extinció de l'espècie haurà esdevinguda segura cosa feta, abans l'extermini planetari que ens espera no s'haurà produït.

Serà una fi del món gloriosament sense nosaltres. Mercès a l'aplicació lògica i doncs sàvia dels nostres aquest cop totalment encertats legisladors.

['////']

(*Incommovible*.)

No hi discutiré pas, ni m'afiguraré trops lògics per a redargüir cap mena d'argument, ni em cal explicar re a ningú, ni em vull carregar amb cap altre neguit. Tot neguit m'hi és de més. Inútil angúnia. Mai.

Al cap de no gaire estona, del dins el cap (de l'esperit qui hi deu raure) em reverbera a la consciència la mateixa cançó de sempre:

—A què treu cap cap discussió?
—Cap figuració?

—Cap explicació?
—Cap preocupació?

—Al cap i a la fi, la mort, la mort, la mort... Dos ulls, dos ulls morts... Llur esguard... Incessant, incommovible, epalpebrat, blefaroectomat... Definitiu.

[‘////’]

(*Fills de l’atzar*.)

Drings d’esquelets qui se’ns atansen només acolloneixen els bords i els impius (ço és els estúpids espuris, i els doblement estúpids, els “creients”).

Tots aquells esquelets fosforescents qui s’evaporaven amb la nostra presència d’éssers racionals només podien haver estat els “déus” de totes les èpoques, eres, edats, eons.

Els carrinclons omnipotents inventats pels més sanguinaris, criminals, cobejosos, envejosos, avariciosos, lladres i menyspreables dels organismes apellats “humans”.

Capellans de totes les sotanes i turbants i circumcisions i martiris i sacrificis i merdegades semblants.

L’únic “déu” de debò no cal inventar’l. Prou s’ha inventat tot sol des del començament. Es diu atzar. I tots i tot en som fills. I prou.

[‘////’]

(*Mentrestant*.)

Només hi ha un “déu”= l’atzar.

Quan sentíssiu cap imbècil anomenar cap “déu” ho substituïu mentalment per “atzar”, i au, viureu més feliços.

El món lleixarà d’ésser tan insuportablement absurd.

Absurd continuarà essent-ho, però menys.

(La fórmula rutlla gairebé sempre, tret amb bestiades de l’estil “mare” de “déu”, on llavors haureu de substituir-ho per quelcom com ara “mare” d’un “maleït (sovint molt boig) impostor o altre”.)

Tant se val.

[‘////’]

(*Greu? Gens. Per què vols que me’n sàpigo?*)

Pobre d’esperit, amb ànima d’esclau

El meu desenvolupament diguem-ne mental
S’arrestava devers els tretze-catorze anys.

Massa aidèmon modest esborradís
Tendent a desaparèixer a esfumar-te esvair-te
A passar desapercebut com si no hi ets
De fet l’estona s’escola i no n’ets gens segur
Gens segur d’haver estat ni allí ni enlloc
Només on soc solet foscant ara mateix
I això amb prou feines.

Sempre m’he comptat entre els infrahumans
Man of fiction fictional man
A la percaça de cap paper adient
I incapaç d’enlloc fer-n’hi cap.

En aquest aparatós damuntdavall de món
Mai no hi trobava cossol ni altre suport.
Hom son pare sa mare se n’atipa
De sos sequaços virginals
Hom tampoc no en treu cap suc
Sol llunyà desolat.

Solament embrancat constantment
A l’arbre mort del no re
Ni batecs ni matitats a l’escabra pell
Ratada orella a l’escorça
Re.

[‘////’]

Em guardaré prou de criticar cap escrit.

Car només un escriptor de debò en pot mai apreciar d’una faisó prou justa cap altre.

Personalment, ai, com un de tants i tants escrivents geperudament vinclats com dromedaris damunt llurs tauletes, no arrib tampoc sinó a trist escriptoret amb ridícules i carrinclones pretensions.

[‘////’]

Parafrasejant en Bartes, diré que el pútrid llibret (allò que ells en diuen, ignars, abúlics, bibulosos, la bíblia), el pueril cruel llibret dels carrinclons cretins, a les safaroses mans de qualsevol predicador, és com ara un altre obrellaunes anunciat per cap altre ridícul banal camandulaire de firetes.

Un obrellaunes, és clar, bo només per a obrir llaunes que contiguin exclusivament merda.

[‘////’]

En sotmetre-me-li totalment, esdevenia objecte totalment seu; li pertanyia com qualsevol altre objecte (un rellotge espatllat de joguina, per exemple), del qual en podia fer allò que volgués, diguem-ne, guardar’l a cap calaix, o ja llençar’l a les escombraries.

[‘////’]

(*Mot rere mot, com moc de llimac qui roda perdut cap a la mort*.)

Circumval·lava el cervell tractant de cercar a quin abrupte jaç no hi trobaria on s’amagava l’incident que volia recobrar, fins que me n’adonava que la meua percaça fora sempre infructuosa.

Cada cop que recordava que tot ho havia oblidat, lleixava d’insistir-hi.

[‘////’]

(*De la vora del foc*.)

Voltat de xorrèstic inacunçable; escrits amuntegats sense cap ni centener sobre diversos subjectes. Re no vol dir re. Cada concepte totalment balmat.

[‘////’]

Puja mig artrític a les golfes, a recollir-hi ous d'aranya per a fer-se'n una truita, molt bona per a l'elasticitat.

['////']

Amb en Xi Pòtol ningú no hi juga.

Amb xi gens esmussat, o amb raor faitís, d'esmolat llos, et talla la romeguera monçonegaire pels volts del cert.

Ausades, té l'atuell jugulaire a la pingueressa, i se te me'l treu en un tres i no res, i allavòrens te me l'escapça, la rampoina baldera, ep, i tant, d'una esgarrapada.

['////']

Els gossos la nit, tot ens acolloneix.

Tota ombra ens esfereeïx.

Som els animals més cagats del món.

['////']

Tàvec llimac sargantana llangardaix
Tu tostemps a dalt i jo sempre a baix

[‘////’]

En Laocoó Ferralles i en Jou Veig es fotien tàbacs a manès, per l’honor (ço és, el cony) de na Xènia Catalutxi. S’aürten i empenyen com aviram al galliner.

[‘////’]

El faig, en veure passar un dia un elefant, també es volgué paquiderm, i d’ací son escorça, sa pell.

[‘////’]

(*Viure en societat és viure al circ*.)

No hi ha millor faisó de fruir del circ del món que a través de finestra discreta en llotja elevada.

Damunt l’extravagant, cridaner, batibull, si pots, sense dir res o no gaire, i sense que et vegin gens o el menys possible, sempre fosc, no fos cas que la llum et toqués mica, i, vist, t’interpel·lessin perquè entressis dins la farsa, perquè t’afegissis, per molt que et sabés greu, a la corrent pallassada.

[‘////’]

(*Un excés de carxots rebuts m’arrucaven de per de bo*.)

Pixant tintes, i amb tremolencs tentacles d’argonauta, els febles ancians savis, ui, les baralles, tu!

Els tous mastegotets pels miserables guardons que els imbècils acadèmics, crics, no desembutxaquessin.

Trofeu al repapieig més ultratjant ni al quequeig més bavós de flasc agraïment pregon.

[‘////’]

(«*Tant de botifler amb carota de jutge/ Tot n’és ple/*»)

Com sempre els jutges — corifeus bocamerdosos dels botxins qui de debò els manen.

Cal recusar, confutar sense contemplacions (i despatxar’ls per poc que puguis), els qui enraonen greu per a condemnar allò molt com cal que ells en diuen nogensmenys vicis i crims, quan ells, amb llurs condemnes, assassinen i torturen seguit i impunement.

Tothom els coneix — flagell vomitori, vermina verinosa.

Mentre, amb femellenca coqueteria, els brutals concagats bòfies mostren llurs menyspreables xarneques insígnies.

[‘////’]

(*El pec massiu eternament s’imposarà al sempre minoritari aciençat. Estupiditat i ignorància sempre trumfaran ciència i intel·ligència*.)

És conegut que, per aquests verals, l’oasi l’envaeixen els pútrids. Assassinaven l’encarregat, el vigilant nocturn, i tot ho enverinen abans no fotran el camp.

Tornaran si de cas quan ningú no hi romangui viu, o quan els qui ho facin siguin del tot impotents, inermes i malalts.

Tornant de nit a casa, veig que tot allò que havia estat meu — mobles i roba, i llibres i paperots — en capses esventrades m’ho han llençat al carrer. Desnonat, doncs.

De fora ens han vingut i fora de ca nostra ens han fotut.

D’esquitllèbit, en llur maleïda habitud de malparits desposseïdors.

Quan troben que hom no hi és, o maliqueja i no se sabria defensar, t’envaeixen traïdors, i rapaços, depredadors, t’espolien, i de tot t’han pelat.

Força emprenyat, començava d’etzibar puntades a aquella exposada misèria meua. Tots els mobles i les capses vorera avall, estimbades, vessades, fetes malbé, i, sense prendre’n

mica, cap mena d'objecte ni petit ni gros, ni l'estríjol mateix per a gratar'm les puces, tornant-me'n per on venia, doncs, amb les mans a les butxaques — ara t'ho dic, tot d'una alleujat d'un altre pes — som-hi vers el desert.

Només sa i armat, despullat i incendiari, de bell nou anc no hi faré mica cap.

Artista declarat — la meua obra d'art més duradora és aqueix malson de destrucció que se'ls atansa.

['////']

(*Com tothom sap*...)

La feina dels capellans és de dir bestieses i fer bestiades.

Prop d'on vivim, hi ha un poble que en diuen Bethesda. L'altre dia, llegint en Ruskin, m'assabentava d'això, que Bethesda vol dir [segons l'«evangeli» del «Joan», 5:2-9] «casa de la mercè».

I la gràcia és al mot «mercè».

Es veu que l'edificació, amb cinc porxos que rauen al voltant d'una d'aquelles piscines o basses retallades apellades probàtiques (on hom es veu que rentava ritualment els ovins destinats al sacrifici), els desgraciats dels encontorns i de qui sap on de lluny, és a dir, els esguerrats, els orbs, els rancs, els llebrosos, etc., s'hi esperaven amb candeletes, com camàlics estaquirots, tots apilats i contaminant-se

recíprocament, i allò que esperaven tan neguitosament i emprenyadora era que, no sé pas quan, es veu que en certs moments dictats per l'estació o el temps de saó, els davallés (del cel?) un àngel (em sembla que invisible, és clar!) i bellugués (amb què? amb l'ala? el dit petit? la titoleta?) el cresp de l'aigua, i llavors totdeu s'hi llençava com un boig malparit, i el primer qui tocava l'aigua miraculosament es guaria completament — i tots els altres, la repulsiva promíscua multitud, no cal dir, merda rai, car es fotien fotre.

Recony, quines putades s'han empescades els capellans de totes les èpoques per a tindre ben enganyada la sòpita clientela!

I (costa de creure, ca?) les masses de crèduls datspelcul qui se'ls creuen fil per randa les merdegades!

Tots aquells ximples de la bíblia qui fotien miracles i t'endevinaven les fantasmades que s'escaurien al futur — histèrics carallots plens d'enrònies i curolles — eren més o menys com són ara els 'mags' a les firetes i als escenaris, amb llurs trucs de passa-passa i pebrotades semblants, itinerants pallassos qui, amb enganyifes, ensarronant badocs, es guanyaven si fa no fot les garrofes.

Només cal imaginar-se, en el cas de la «casa de la garrepa i molt escarransida mercè» (no fos cas que algun incrèdul es barrejava entre els malastrucs mig fets malbé) que aquell qui espetegués el primer a l'aigua, bo i fotent salvatges empentes a tort i a dret, no fos sinó qualsevol atleta disfressat de moribund, fotent veure que llúpies i malalties rai se'l rosegaven, i que en acabat de la pútrida mullena sortís tot lluent i boiant.

Els capellans d'abans i els d'ara, qui se'n fiï mica és un pobre

tanoca o capsigrany.

Tantost en cap història t'hi trobes espectres, esperits, morts qui fan de vius, tanques.

La veritat és allò que és lògicament correcte. Tot allò il·lògic, és a dir, lògicament incorrecte, no pot mai ésser cap mena de veritat.

I si no hi ha veritat — és a dir, si t'insulta l'intel·lecte — o bé la cosa és escrita per un ignorant, o bé per cap rufià estrafolla, i, llavors, per què balafiar-hi l'estona?

['////']

(*L'univers, o sia la depravació, l'obscenitat*.)

Ben sotjat, només caldria aturar-s'hi un instant per a veure-ho tot clar. Un mite ver, no pas un mite inventat per cagats per a cagats, prou ho hauria establert fa milers d'anys.

Ara ho tenim encar més fàcil per a emetre la veritat.

—L'Univers?
—Si mai hi hagués hagut cap «creador», havia d'ésser extremadament àvol, i depravat a tota tesa, per a (en un moment d'estúpida iracúndia) haver emesa aital ultramerdosa obscenitat.

[‘////’]

(*Depravitat inescrutable*.)

Perspectives còsmiques.

Perspectives còsmiques on cada imminent horitzó ens salta al vult — *horitzons de més en més tristament atrofiats*.

Qui s’hi voldria que no l’hi haguessin enxampat i tancat els pitjors, més maleïts, impossiblement podrits, integrants de l’existència...?

[‘////’]

(*En la dòcil atmosfera, els pornògrafs, amb delusions d’ofiòfils, descrivíem, ofiògrafs, titoles*.)

Els pornògrafs — els únics historiadors no pas hipòcrites ni d’interessades mentides curulls. Llurs veritats flueixen més fàcilment, ocultes i disfressades amb unes façanes de joliu divertiment.

Som els benaurats, i del tot benèfics, piròmans. Som els

piròmans de l'amor, la pau i la prosperitat somàtica. Som els bons piròmans qui apaguen els àvols malaurats focs de les podrides passions.

Som salaços, ço és, naturals. No pas encarcarats, és a dir, morts.

El pornògraf és el més meravellós pedagog. Tots els infants aprenen les secretes litúrgies de la vida a les nostres misses en nom de l'única divinitat — la Realitat.

El nostre tim és un tim de socis superiors. El nostre lema: «Som més que no pas un tim qualsevol. Som els de la vera veri — els de la veri veritat. I au.»

Els dogmàtics zelotes ens veuen, amb llurs ulls de mort i enterrat, com a molt simforosos, mefestifolets, obsequiosos dimoniets, emissaris del cap gros de llur avern — el molt repugnant, obscè, avern dels cretins.

Cascú de naltres, què els som? Crec que ens albiren potser com ara un dimoniet en forma de vit — un vit que, als ulls envejosos i purulents del devot, se li eixoriveix i li trempa a la més mínima al·lusió (per al 'dimoni', o per al seu enteniment de boig) trempívola.

Un joc d'engranatges noètics, doxàstics, mentals, dins la capseta de son crani el té sempre disposat (el 'dimoni') a l'entra-i-surt més enèrgic.

I, no cal dir com, tothora obscens, se'ns afiguren de més a més. Com a molt malastrucs degenerats, amb vits per l'excés d'ús adolorits — vits empedreïts, estalagmítics.

I tanmateix, oi que son vit endimoniat (el del benemèrit

pornògraf) alegra el text? Son vit és el bon dimoniet de tots els bons consells a cau d'orella!

Quan l'infernal bon barrufet aixeca les banyes, el pornògraf li fa tot el cas del món. Visca el vit de dalt (a manca o millor en ajut del de baix). Només vol el teu bé, minyó estimat. El bé de ton cos, ton cap, ton cor.

Altrament, és conegut universalment que allò que hom (no pas el diví pornògraf!) diu o escriu, com més seriós és, més fastigós (ni il·legible) al full. Com més greu, més filisteu. Com més devot, més misantrop. I més fals i criminal, i destructor de tots els delicats teixits del cos humà, sobretot els del crani endins.

El vitet és una mena de pigot pigotet qui, picar, picaria amb deler gairebé cada instant de sa vida tan angèlica ni alada. I ací el bon pornògraf esdevé ornitòleg, i l'infant aprèn amb fruïció així mateix d'una altra branca essencial del bell sàpiguer.

Amb el vit encès, hi veus més clar, i si hi veus més clar, tot tema millor no entens ni aprens, deliberàvem, jaguts.

Avui, quec i exhaust de tant d'escriure, migdia assolellat, em trac la gramalla i romanc en gonella, i sots la gonella, re. Només la meua enorme cua, que, com s'esdevé amb els esciúrids, trempant trempant, em faig ombra fins la coroneta i tot.

Imatge la meua del sa pornògraf qui es sotmet, relaxat, al rabeig de l'oneig vora la platja...

Qualque animal, com nua glabra larva, se li atansa... Abans no li arribi damunt, qualque devot qui, vestit de dalt a baix

de negre, caminava censurant a tort i a dret damunt la sorra, potser àdhuc sense ni pensar-hi, automàticament fot d'antropòfag i se l'enduu a la ferramenta. El mastega i amb quatre mossades, se l'ha cruspit sencer.

Hemorràgia dels vasos, col·lapse dels ossos, de la petita víctima. La víctima, la presa, era un nadó qui, a tall de talp, avençava inconspícuament pel sorramoll, i s'ha trobat tot de sobte a la superfície?

L'erosió causada no és pas menor — un talp de debò l'hauria feta de segur més petitona. Una incerta angúnia s'instal·la entre els presents. Què cony ha degut menjar-se el desgraciat fanàtic?

«Pels penetrals de l'hipocondri, m'hi rau qualque malèfic impostor qui em guillotina els nítols» — digué en veu alta el pornògraf.

I els de més de la platja, còmplices, digueren: «Sentim de dir 'rei… príncep… princesa… comte… marquès… etc.' — ja ho saps, tot la mateixa infame merda ungida pel feixisme — i a l'instant ens salta a l'esment l'acompanyament ineludible:

«*—Guillotina guillotina guillotina, sempre espontània immediata guillotina…!*»

Tothom a riure. Els de més ho fèiem força discretament, encar amb el dubte si l'altrament sempre molt lloat cagot local suara mateix no s'havia, en el seu entusiasme, engolit cap nadó d'aquells qui els diguem-ne humans massivament no produeixen.

Els de menys, però, res; home, rèiem amb brutal estridència. Menjar nadons, anorrear la púrria monàrquica, ho vèiem tot

en la més sana perspectiva. Cascú com és, vós. Sense mentides.

De marrecs, prop certs monuments, com sentíem els batecs de la saba que, collons amunt i vit endavant, no se'ns sollevava quan vèiem a tocar de mà els pitrams erigits de les cariàtides! Calia historiar tot allò. Era vital. Cal aprendre de tota la fauna, dels ocells, dels rosegadors, i no pas menys dels bípedes pelats.

Amb el vit encès, hi veus més clar, i si hi veus més clar, tot tema millor no entens ni aprens, repetíem, meditabunds.

Els millors pornògrafs som segurament els més estudiosos. Possiblement també sovint força cuguços, masoquistes i (si fa no fa) impotents; en tot cas, més o menys emasculats.

I, amb l'afegitó exquisit, belleu, d'ésser tita-curts, com si ens havien nascut amb l'anell d'en Giges a la meninina. I els més excel·lents segurament encar els qui només (o sobretot) sabem trempar mentalment, i qui, bo i sorollant-nos-la força, podem així doncs exagerar el fet sense cap mena de prevenció ni distracció, atès que coneixem perfectament les reaccions autèntiques d'un joc tan banal realment com l'eròtic.

Adults amb ments molt joves, adults adulterats per l'adúltera qui ens fa benauradament cuguços. Productes al capdavall venturosament adulterats, eunucs, muts, mútics.

I les adúlteres qui ens adulteren, divinament adulades.

I ara, meditant meditant, ens havíem adormits... I què era allò? Un malson?

Un home molt fort, tot vestit de blau, qui ens increpava a les escales, on davallàvem de buit, havent fet cala buida de bell nou, el mercat massa envaït i atapeït sobtadament de gent, i naltres doncs no cabent-hi pas, i no havent pogut recobrar cap ni una de les nostres bosses de queviures.

L'agressor, bo i pujant, se'ns atansava, amb intencions assassines. Ens havia confós per cap sòsia? Segurament, segurament. Aquest és el perill de servar davant el món un mateix cos, posat, visatge... Tothom pot confondre't amb horror per un altre, al qual es veu que li vol amb desesperació la pell.

El cor ens bategava com un martell picat per l'orb pigot damunt l'enclusa.

Eren segurament les petjades d'algun de tant altre pornògraf qui volia sorprendre'ns cagant patriòtiques merdes?

Deslligat pel son, l'esperit al cervell ens demana: «Saps que la merda sempre ha valguda son pes en or? Saps que, de la merda, ve la bona aigua que beus? Saps que, sense la merda reciclada, pler de rius no portarien gota potable? Saps així mateix que d'ençà de temps immemorials no hi ha hagut mai més excel·lent adob?»

Sexeferits, a quins refinaments voluptuosos no haurien el nostres somnis d'enfonsar-se per comptes d'esdevenir massa sovint malson on tot hi és intransigent balast de mort imminent?

Inexhauribles, inestroncables garlaires de xafardeig infinit, m'hi presentaven, per a fer-me rodar el cap encar pitjor, llurs oblacions en forma de bombolla rodona com l'hòstia. Hòsties que m'orbitaven, sagnants com dolences d'injusts

vassalls, i només volíem esquitllar-nos-en, i al capdavall eixir, ressuscitats, d'aquella altra opressiva història.

L'esforç pagà. Badàvem els ulls, estorts. Havíem salvada la pell, i això que no anàvem mai armats sinó amb nostres glavis o glàvits de dues glans i un vit tot eixerit. Vit vituperatiu — tot ho rosega i rau de viu en viu. Així que ull viu, rufians qui graviteu vers els qui, d'arreu, massa savis, en tornem.

La platja s'havia buidada. Els desafortunats sinistres apagallums de sempre s'havien endut el Solell devers on viuen els elfs de les manies fàl·liques, als plecs peluts dels conys o dels caus del cervell, a les cavorques humides crani endins, on les estalactites (les tites) prou s'eixoriveixen, encar més, de nits.

Tornàrem, simbiòtics i meteòrics, i carrinclonament escridassats pels ensotanats còrvids i voltúrids, havent d'oir també els ridículs raucs de les granotes beates, enllà de les omnipresents clavegueres on els cretins no sojornen perennes, devers el cau anònim on ens plau de raure.

Com tot bon pornògraf, per inspiració vitenca, prenia pel camí, damunt cap paperet de les butxaques, precisos i assertius hipomnemes (ço és, notetes fetes a corrent de llapis), palimpsests de sant tornem-hi. Indelebles, reinventats amb cada dedicat heroic pornògraf. Palimpsests adés esborrants per la molt ignorant secta del capellanum cretí que ara, amb tècniques novelles, podem tornar a llegir.

Amb la tenacitat de l'il·lús, neòfit romanc a la llinda de l'indret clar on breument tot no neix. No em cal trucar, és casa meua.

['////']

(*Nissaga extinta, segurament, vós*.)

Al cap de tantes d'eres ni èpoques, cal suposar que els fills dels fills dels fills, i refills i refills (i etc. etc. etc.) del 'fill de déu', cal suposar, dic, que ja han perdut tot grau de parentiu amb el brètol original, aquell ficte avantpassat llur, el qual, si cal ésser prou imbècil i creure's els ensarronaires de sempre, enllà cap a l'any de la picaó, on àdhuc la Quica s'havia de gratar, escabiosa, com tothom, lo cony, s'erigí en el ximplet general Bum-Bum de llavors, contra tothom altri, inclòs son collons de fill, en vida molt ultratjat.

['////']

(*Extractes de texts execrables*.) (*Engrunes filosòfiques del merdacaner polivalent Jim Butsènit*.)

(...)

(—Somni d'en Jim Butsènit, mesquiter multidimensional.)

Mos avatars feinegen als llambreigs dels miralls

Avatars a l'ombra en duc a betzef
Sempre acompanyat amb aitals brivalls
De tota melangia ni solitud me'n bef.

['////']

(—*Les escales sense fi*.)

Les dolces noies nues dels somnis ens encoratgen molt amatents i curoses: «Moriu-vos, moriu-vos, totes les vostres qüestion rebran resposta.

«Els qui som rere les portes inviolables de la mort som benèvols i ho sabem tot.

«Els morts som immergits suaument al món nebulós dels somnis. On les qüestions reben resposta en forma d'ouet que cau pausadament, i només fent un tènue sorollet de buit, pels tovets esglaons de les escales sense fi on, a qualque replanet o altre, s'escau que molt tendrament no s'asclen i esberlen i la resposta ix en forma d'esponjós nuvolet que es va engreixant i engruixint dolçament i suaument, i, com en els cúmuls als cels, dels cúmuls més grassos ni grossos en van naixent cúmuls més joves, que van a llur torn creixent i creixent dolçament i suaument, i finament van engendrant nous cúmuls, així mateix s'esdevé amb els núvols de les enigmàtiques respostes, nous núvols al cel nuvolós i ennuvolat n'emergeixen que demanen qüestions que demanaran respostes enigmàtiques que generaran ouets fins i flongets com boletes de cotó fluix que davallaran per les nebuloses escales d'esglaons innombrables que, tot tendres i

tovets, s’estenen avall avall avall, sense fi, fins que els fins ouets no es desclouran en nuvolets en forma de cúmuls, on la resposta és una il·luminació molt suau de l’esment ara encoratjat a demanar les novelles qüestions que la contesta no els suscitarà...

«Moriu-vos, moriu-vos, estimadets minyons... I obtindreu les tan merescudes respostes a totes les qüestions, mentre popeu tranquil·lament i pausada, ben acollidets, acobitiadets, a les cabaloses popes de la mare, qui, amb esmolades ungles d’una finor admirable, alhora us acaricia, amunt i avall, molt dolçament, la pell del minúscul carallet tot enreveixinadet, i, així alhora, mig ensopidets, somieu, somieu en les suaus escales infinites on davallen els ouets blanquets i flongets com pilotetes de cotó fluix que s’espelliran i es desfaran cascú en un núvol boterut de virolats i amorosits somnis de suaus contestes... I de novelles enigmàtiques qüestions que espiguen com nus pecíols de fums impol·luts dels cúmuls tofuts i esponjats als cels d’horitzons tan propicis...

«Molt acollidorets cels nuvolosos del món nebulós dels somnis... On us immergireu lentament embolicats en una tendror d’amorosa abraçada de molt popudeta mare.

«Som-hi...? Som-hi...?»

[‘////’]

(—*Jim Butsènit sota sospita*.)

—Per casualitat, el joc que es menaren els electrons amb

d’altres massa minúscules elementals ximpleries perdudes per l’univers, crearen això i allò, i qui sap què cony?

—Camps magnètics de concentració on tota mena de crim (ecoics i inescandallables) no s’esqueia i s’escau: Els festeigs, les cardades, els parts, els canibalismes, les violacions, les guerres i baralles, els anorreaments, les congregacions i les disgregacions contínues i discontínues...

—I doncs? Què en conclous?

—Amb tota confortabilitat i tan simpàticament com puc, que tot això no té ni cap ni centener, no serva cap mena de sentit — rellotge espatllat — fàbrica de destarotament serial — tot fet a la més puta biorxa — pregon com el cosmos, amb infinitats de jerarquies, i tot en doina, tot damunt davall — en efecte, rellotge malparit a collons.

—No hi ha doncs re que rutlli, sinó molt efímerament i per una d’aquelles casualitats. Què hi aprofitaríem? Prou quelcom de bo hi deu raure amagat qui sap on.

—No, home, no; saps què? Aquest univers només és de per riure — i tot hi és de per riure — tot el que hi ha, de per riure — tot hi és fals, i fet de prova — fet de prova. Ep, i el resultat és horrorós.

—Creus que caldria tornar-hi fins que la cosa reeixís si més no mica?

—Quan a hom se li exhaureixen els arguments, què li roman?

—L’absència. Es fon vers enlloc. Per bala. Per soga. Per bogeria. Per oblit de si mateix. Per abstenció total.

—Fi de joc. Hom ja no se'n va a querre què li donaran. Hom cessa de fotre el simi. Ara hom no querr sinó no re. Fil a la fi. Fil vital tot d'una espetegat.

—Quan les possibilitats que la cosa al capdavall mai gens no reïxi són nul·les absolutament, és clar que més val saber plegar i jaquir-ho córrer per sempre pus.

—Món episòdic, xiripenc, com cul de gallina que, ample i estret, cern i cern, i els ous que pon, n'hi ha de tota mena — de bords, d'esclatants en estranys esplets, de moixos i d'assolellats, glomèruls tot plegat perniciosos, patològics, asmàtics, contrafets...

—I així anar fent, ca?

['////']

—Sou molt ruquet
—Fins ara no us n'heu adonat?
—Guaiteu
—Què?
—Un paper que a la butxaca duc sempre:

(«*Per a mon epitafi aquest dístic si us plau*.»)

«Amb hipocràtic ull – tots els símptomes not.
I arrib al diagnòstic – que soc un carallot.»

—Escaient.
—No fa?

[‘////’]

(*—La meua primera corneta d’escombriaire, de no pas poques que se’n seguiren*.)

«Te’n vas anar a dormir sense saber tocar la teua primera corneta de reis, per manca de saber bufar. No pas que no t’hi escarrassessis; et dèiem, “Fes buf! buf!” I tu, per comptes de fer buf, feies, “Up, up,” com un singlot. I com ens en rèiem. I tu escarrassant-t’hi, no pas que no t’hi dediquessis, però debades. Era l’hora d’anar a dormir, i et vas jeure capficat, però d’adormir-te no et va costar gens; és clar, el dia de reis sempre va molt mogut. Llavors, abans d’anar-me’n a dormir, vaig entrar a la teua cambra, a veure com t’anava, i vols-t’ho creure, tot dormint feies buf! buf! buf! amb el llavis ben botidets, tot decidit i tossudet, i l’endemà de bon matí, ai punyeteret, era diumenge, i ens vares despertar a toc de corneta. Bledà com tu sol, fet tot un soldadet de plom! Mai tan feliç! I ep, tocant-la ja que ni en Harry James o en Satxmo; carall de carallet, quina embranzida no portaves llavors per als teus dos anyets i mig! Crec que fou aquell matí que va néixer la llegenda d’en Jim Butsènit, el millor cornetista simfònic de tots els carros de les escombraries de Lleida. Àdhuc muls i someres davant, pel teu so fets uns amors, s’hi retien, ja mai gens guits.»

(Això segons mot de ma mare.) (I afegiré, mare, que crec que és cert que és dormint on de debò s'aprèn.)

['////']

(—*Això extret de quina 'bíblia'...?*

«Then I dreamed that I was sitting alone in a large theater with the lights all dimmed to their minimal level, and in where it was possible, now that the stage was empty, as was the place underneath where some public should as well have been sitting as was I, solitary and apart, as I say, aside perhaps from a dark body or two far away, seemingly looking also around, though keeping absolutely quiet, it was possible, I mean, to move about and take the rolling runway for one's amusement. The chute or slide ran along the whole vast locale, and, while running and skying atop of it, you went through a varied scenery that became mostly an assortment of ramps more thickly snowed as you went along, and where you advanced at strong speeds until arriving not far from the stage, where you were stopped by an impassable accumulation of snow. Atop of which, standing there, you took a respite in your hardy efforts, and could admire, if you wished, the rear of a block of houses adjacent to the building. The short balconies were all apotropaically protected by idols of all religions, some worthy of the their artisans, others rubbishy enough. Then the light went completely off, and I was again seated and waiting at the same chair, rather at the rear of the precinct. Then the spectacle seemed to start. The entire playhouse

shook with the introductory music, bombastic, obstreperous. And then the spectacle per se. There was the cosmos, black as black could be, and yet, look, by and by there it was, manifest, the god of this cosmos. The name of the god was striking, at least for me, for she was called Inutila Rot, and she was a middle-sized rectangle, of a black much blacker than the black of the rest of the cosmos. Inutila Rot said something or other purportedly portentous. It resounded in the empty playhouse. It was something, what she said, extremely pretentious, as I say, like everything gods ever said anywhere. And yet, anyway, whatever she said, as happens to be the case so often with the word of gods, nobody really understood. *For the voice of god sounded exactly as would the sound of a cheap toy cornet played by a three year old that just happened to have gotten it for christmas. Such an ugly cacophony*. There, almost of a sudden, the spectacle stopped. The weighty piece was apparently done. As it was to be expected, the meaning of the whole package escaped one's grasp, one's cognizance, yeah, one found with some disquiet that nothing in it made sense, no cogency, and with nary any kind of purport present; in fine, the totally of it all, another of those absurdities life is rich in freely providing. No matter. One tried now to disentangle himself from his chair, and scram from the idiotic place. It proved to be rather difficult, but then luckily I woke up.»

['////']

—Tota la família érem musics, mon pare tocava la campana, ma mare la flauta, ma germaneta el violí, i jo doncs el cornetí. (Sense que vingui gaire a tomb, afegiré que, pel que en sé, àdhuc membres llunyans s'hi devien ficar. Per

exemple, un oncle del pare havia estat àrbitre, i prou devia tocar el xiulet.)

Ma mare, na Nausica Musica, de nom doncs no solament rítmic, nom que de més a més rimava — rimava com cap molt exquisida cançó lírica — flautejava en tàndem amb el primer flautista qui li fes goig (les rodes de la bicicleta dibuixant, l'estoneta, preciosos seixanta-nous). Mon pare mentrestant tocava la campana com escolanet bon noi. Ma germaneta era envejada per canaris i rossinyols, i cantava alhora millor que no en Simfònic i tot — en Simfònic, el lloret qui, a la finestra del costat, la sorda veïna no acobitiava molt pàmfilament.

['////']

—Havíem tocat mon pare i jo a la cantonada, davant companyia. I en enllestir ens aplaudien alguns. Un home alt i seriós, i amb presència, molt més vell, li vaig demanar, passant, i amb l'humilitat que calia, què li havia semblat.

Només va dir: *—Amb son so, ca? I amb ton to, ca? Ja està tot dit*.

Vaig somriure agraït, tot i que no havia entès re del que deia. Romanguí una estoneta perplex i més tard me'n vaig oblidar. Fou només més de trenta anys en acabat que de nit i a les fosques, insomne, hi vaig tornar a pensar. Me n'adoní llavors que malament que ens havia tractat, dient-nos de tot, amb la seua rancuniosa frase. (Que si l'un toca 'tonto', l'altre és soca i sonso.)

Em vaig fotre a riure al llit.

[‘////’]

—Al mirall ennitat de l’estany, es reflectia tot ximplejant la lluna. Eclipsi fat i fatu, hom viltenia. Impressió nul·la. Tornàvem de batalla. L’home del sac el donàvem pel sac.

Era en Jimmy Butsènit, cornetista concertant de la trepa, qui n’anunciava els bans arreu (pels camps de panís, i els de bleda-rave, pels volts de les vaques de la torre blanca, a la cantonada de la torrefactora, al pont del tren quan el tren passava, al del riu quan rabent i hòrrid el riu corria), els bans de prometatge, a toc de corneta: «L’home del sac se’ns ha molt faustament promès, i doncs, complidament esperitats, ja l’hem desminyonat, i qui sap si prenyat i tot. Adelitem-nos-en plegats! Gaubances s’escauen! Pler!»

[‘////’]

—L’espectacle del món em va vindre depent (és a dir, acolorit) per les enraonies de les dones. A la botiga, sempre fent companyia a ma mare, en senties, com dic, de totes les colors. I tot s’aprofitava, ben desat al magí. Les dones, elles amb elles, te n’adones que se les saben totes, que en saben molt més que no fan veure que saben. Hi ha una excepció. Aquelles gàrgoles catastròfiques qui, per a no perdre’s mai cap detall prou tètric ni revoltant, es pengen, com la canalla a la cua dels camions, als vehicles funeraris com esbalandrada bruixa de vespre de tots-sants. Les típiques ennegrides bustuàries (meuques de cementiri), qui se t’apunten a tots els silicernis (àpats d’enterrament;

problablement no mengen sinó allí) i escolten envejoses, transformades en cruel dimoni de tortures desitjós, els tanmateix molt mentiders epicedis (odes al mort); vull dir, tothom les coneix, les pures i virtuoses, les cretines “religioses”, sempre malignes, sempre amb ganes de dir dolenteries i fer torts a totdeu, i qui no saben re, sinó qui es mor i s’ha mort i es morirà, i això sí, ho saben tot sobre la perenne imminència de la fi del món. No n’aprenies re de bo; l’únic, si de cas, d’evitar-les perpètuament. Ara, quan no hi eren, aquelles repulsives, molt fastigoses, putes i putrefactes rates de sacristia, la informació rajava a doll. I sobretot, ep, quan senties mormolar, “Hi ha roba estesa...” Aleshores és quan feies el posat més banal i innocent, i on tanmateix més amples no se’t badaven les orelles. Car ara venia... Ara venia la teca bona de debò. Històries de flingaires i quitèries, i és clar de llurs inherents cuguços irrisoris...

[‘////’]

—Mercès a una memòria gairebé eidètica, reproduint-ne més tard, al paper, els inestroncables xafardeigs sentits a la fleca de ma mare — on, per cert, perquè hi veníem manró, moltes de belles i honrades gitanes catalanes eren clientes (una d’elles ens va dir, quan érem sols, que una altra manera de dir-ne “manró” era “khúmar”, “khúmar per al bon khalar”, d’això me’n record i tot). Tornem-hi, tant se val. Mercès a les dones de la botiga, llurs converses i explicacions, la meua novel·la s’escrigué tota sola.

[‘////’]

(—*Retrat d'ara mateix.*)

Ací so, present al món. Cofoi rai.

I ningú més elegant. Mon exquisit equipatge (diguem-ne de vestiment) consisteix com tothom sap en els parracs de tota mida i mena, de cops prou virolats, de cops sobris, burells o franciscans, recobrats a les piles de recollida de la brossa quotidiana; tot plegat, peces precioses, vós, a balquena.

Intel·lectual de pa sucat amb oli (oli del preu més mòdic), ranc i espellifadot heroi d'entreson, fresc com un cogombre, pelegrí d'impudicícia exuberant, et veies transportat adés, als anys on tothom escriu memòries.

En efecte, just cent noranta anys abans no fossis nat, els afers a Europa moguts rai. Hom aclucava un cop l'ull i, en desclucar'l, tot hi era damunt davall. Qui manava obeeix, qui obeïa mana. La gran cosa d'abans ara no és re. Allò que semblava no gaire o no re ha crescut fins a l'absolut.

La mateixa atmosfera, vagarosa, no sap on encaminar's.

Si l'objectiu cíclic del mateix cosmos és de perir, havent-ho esborrat tot, per a, tot destapant com mag merdós el prestigi d'allò més estúpid de; renéixer nou de trinca, quin objectiu per al meu cos, ínfim a més no púguer?

Esguarda't al mirallet orlat de blonda. El molt humil mirallet davant el qual ton pare els matins molt tard, devers migdia, es raïa la barba. Vanta'n per un moment els avantatges hiperbòlics. De pare a fill, ambdós anònimes figures extremadament reeixides.

I tot seguit, és clar, com ell, som-hi, per feina. Havent escarnit tot succés.

El succés només et duu a l'atzucac de l'absurd.

Tot allò que et dirien, fora per a engreixar ta vanitat, perquè quan t'estimbessis, t'estimbessis més ridículament, més fastigosament, més tristament i deplorable.

Te n'estalvies, apilant. No pas riqueses, brutícies rebutjades.

Felicitats doncs més candoroses, càlides. Prou pots.

['////']

[—L'urc del mesquiter és justificat. El mesquiter és l'home més útil del món; recull la merda per a tornar-ne a nodrir la terra, abans, pels nostres cobejosos apetits, desposseïda dels seus generosos fruits.]

['////']

—El senyal més concret de l'existència mateixa de civilització és si la faisó com hom hi tracta la merda humana és prou intel·ligent d'acord amb les circumstàncies.

La merda sempre s'ha vista avaluada a un preu equivalent o més alt que no l'or. Mantes de lleis, en períodes escolats, havien estades decretades contra el furt de merda d'altri. La vàlua mateixa de cada civilització pot ésser mesurada per la faisó com assoleix de reciclar la merda: Com més intel·ligent

— és a dir, net i higiènic — n'és l'aprofitament (especialment a les urbs més poblades i doncs complicades), més la civilització és reeixida.

Per això sol, una civilització que reïx a fer-ho, és una civilització que cal afavorir, car va palesament pel bon camí.

Pensem-hi. Els escombriaires, i sobretot els escombriaires especialitzats en la recollida de merda — els primers herois de la baula d'aital essencial recobrament. Podem amb tota la raó omplir-nos-en d'urc.

['////']

—Adés...

Només cal rumiar-hi una mica. I adonar-nos-en com de necessaris hauríem sempre estats! Exemples que et venen de cop-sobte.

—El mariner Simbad, de lacai i esclau del vell gegant repugnant de l'illa on ha anat a parar. L'ha de portar a coll-i-be pertot arreu. I l'home se li va pixant i cagant damunt sense cap mena de mirament. És un gegant salvatge, va nu com cap cuc, i es capté com l'animal que és.

—La merda dels galiots condemnats a galera, encadenats perennement a llurs bancs de rem. Sempre cagats, pudint com l'infern.

—I la merda en crostes amuntegades als culs i cuixes, i cames i sabates, dels guerrilles i dels altres soldats en temps de guerra. Havent-se de concagar damunt, senceres

setmanes i mesos.

—Els hospitals de guerra amb tots els amputats o mig amputats per les gangrenes qui es caguen al llit mateix

—A les presons i a les cases d'orats. Tants de cagats, tants qui viuen rabejant-se en merda.

Què no hauríem tostemps millorat amb la nostra presència!

['////']

(—Un poema força adient al tema que toquem.)

Tothora estimulat pels llibres estimulants
Recollia pel món les cacones (de tan "fetes") ja ambulants.

Eren cacones de nans i cacones de gegants
De gossos, de gats, de muricecs, de coloms i d'elefants.
De budistes i xintoistes, de catòlics i de protestants.

Les cacones ambulants fugien botant i cantant.
Cantaven amb sentors de totes les colors
I totes les fortors, pudors i marors.

Les acaçava assidu i les caçava amb un cossi vidu.
(Era vidu perquè havia perduda sa "còssia"
Qui per idiòcia es féu menjar a Escòcia
Pel drac del llac Ness recollint-hi massa a prop la cacona.)

Com deia n'Aristòtil a «De Somnis (i de Sòmnies de Sòmines)»:
Qui no s'adona que els dracs no són ni barrufs ni

andròmines
Ans de debò cascú autèntic monstre qui no perdona
I doncs (diu n'Aristòtil) qui en sa presència és persona
Qui massa s'emociona i, per mala jugada de neurona,
Prou no raona i pren potser per inofensiva papallona
L'agressiva cacona, cal que no confongui i miri més prim
I ixi sublim del tarquim bo i llegint
Llibres de filosofia que amb gran mestria
I molt estimulants li diuen quines cacones ambulants
No ha de recollir amb força cossis i guants
I quines més val lleixar-les fer llur via
Perquè es morin d'inanició i inatenció i no cal dir melangia
Desateses per cap escombriaire
Qui com tothom sap és del món el campió
I per descomptat l'únic salvaire.

['////']

(*—I ara una altra novel·la instantània del fill de la flequera*.)

Descripció: 2.400 pàgines (1.200 fulls! Aviat és dit!).
Títol: "Les darreres vint-i-quatre dècades de la vida d'una dona."
Contingut (i alhora **subtítol**): "Campiona Universal de la Xerrameca."
Crítica: «Amb el subtítol n'hi ha prou. 240 anys, deunhidoneret! I ni que fossin dos mil quatre-cents mil·lennis. El resultat sempre el mateix. Xerrameca infinita. Uf.»

['////']

—Tornant la dona de cardar, i doncs de cardar-me al front un altre clamorós embanyament, em diu, com si hagués descorbert res:
—Et fan els homes banyut, perquè no saps defensar el teu territori.

Que li dic, vell exiliat:
—Quin territori? D'ençà de nat, en apatrídia rac.

['////']

—A la pell de la carn que li volta el fèmur,
S'hi ha fet tatuar, curiós, un lèmur.

Aquest lèmur soc jo, testimoni clar.
Cada embat d'un drut seu, tatuatges m'hi fa.

['////']

—Rac net intacte i pur
Als bars de Singapur
Quant als d'Andhra Pradesh
Mai se m'hi enteca el peix.

Als llords harems del Caire
De trempar no pas gaire
Ni bagasseig a Tànger
Ni hi soc cap porc de granja.

Ni a cap de les Moluques
No em tasta el moixó cuques
I als bordells de Calaf
Mai caic al matalaf.

Pels serralls de Bagdad
To hi és foc apagat
Ni n'endolles pas cap
Pels calls d'Islamabad.

D'etzigori cap mai
Pels xibius de Bombai
Ni als caus d'en Beelzebub
El vit no em fa zub-zub
Ni se'm mou a Tel-Aviv
L'espotzim de l'atzebib.

Ja ho veus que de cardar
Ni enlloc ni a l'Aquisgrà.

['////']

—Quan ous cantar les aus i gallines pondre ous
Saps que tot al corral hi és com ésser prou cal.

I quan desclous la porta i fas dringar les claus
I ixes a la cort amb les vaques i els bous
I reclaves els claus a les bardes dels fraus
Saps que tot al món blau hi és com ésser prou cal.

I si les haveries somriuen amb els jous
I amb la cingla i la xàquima s'esplaien gens esclaus
Els dius sens dir-los mot qui sap per quins cinc sous

Per l’esbarjosa era llur jocs foren menys braus
Que els que gastem els homs en estadis babaus.

Amb prou feines rapsòdics som ocells insolents
Que cridem com bogets on se’n foten silents
Les remeieres plantes per on roden les bèsties
On cascuna en gaudeix sense gaires molèsties.

L’odre de la natura qui afebleix o aboleix
Monstre és qui ni de viure-hi no es mereix.

[‘////’]

—Amb esplendor papilionàcia
Inveterat hipocondríac
M’he ficat a la farmàcia
Que per al psoes ilíac
Ja sense pus burocràcia
Em lliuri el polit austríac
Cap píndola violàcia.

Amb fesomia elegíaca
Em lliura un trist crustaci
Cosa es veu afrodisíaca
Que per a mi és quelcom porraci
Amb ferum policíaca
I basca de fem gallinaci.

Malalt de gam cardíac
Qui cardaria amb cap gràcia?
Es moria com en Ciríac
Qui enculat es morí a Croàcia.

[‘////’]

—A tret d’energúmens empaitat pels saigs
Em voldria amagat entre els roures i els faigs.

Què els desvetllava aquests desigs tan lleigs?
Com boligs als alfacs m’omplen de mareigs.

Dec ésser un subversiu disfressat amb escaigs
Robats pels endemigs dels ximecs i zumzeigs
Als indrets prohibits on et trobes naufraigs.

Hi fas feixucs trepigs estalviant-te els basqueigs
Davant tant de cadàver perdut en malaveigs
Rescatant amb fastigs dels queixals dels solraigs
Parracs amb rars tritlleigs que et fiques fent assaigs
Sense boigs escarufs rodant pel bromereig.

Només vols semblar privat de més enuigs
Altri qui el condemnat a tortura i rebuigs.

[‘////’]

(—*Exorbitantment honest*.)

L’exorbitantment honest verdeguer n’Avel·lí Brossalles, company del diable, és assegut al parc i, als setanta-quatre anys, sap prou bé que tothom el vol mort. Tothom se l’esguarda amb odi i malfiança, i li diuen sense dir-li re que,

amb els setanta-quatre, ja ha traspassats els límits mitjans de supervivència, de la com se'n diu, l'esperança de vida, i que més val doncs que es mori, collons, d'una condemnada vegada, car el territori que ocupa pertoca, per qui sap quin dret de propietat, a la terriblement ignara "joventut".

Xurma repulsiva aparentment orgullosos de llurs merdosos marrecs; marrecs qui presenten arreu com maleïts trofeus de guerra — quan cada cagat mamerri què cony és sinó un altre desgraciat datpelcul de més? Com si no en raguessin prou arreu! Tot en curulla, tot en sobreïx, supèrflua brutícia...

Infecta canallota, de fet, claferta de novelles malalties, per a les quals els miserables vellards prou som sense defensa. La por que foten, no pas? Ens apeguen passes qui no acaben mai de passar, absolutament letíferes i contra les quals cap recurs gens no s'hi val. Ens passen per la vora ells, i era el pitjor flagell. Darrere ens han afollats del tot.

Oh i espera't gaire, però, i pecs com els "eduquen", ja ho veuràs on paren. Farta xurma, negligits monstres folls d'ací que hagin passats cosa de mesos. Grotescs idiotes tan "intel·ligents" com llurs adés tan triomfants predecessors.

Pre... decessors — pren-ne nota.

I (parlant d'aquells "incomparables triomfs" qui són els molt emmerdissats marrecs), oi que has llegit, a qualque indret o altre, sobre aquelles cèl·lules esparses o escarseres (de pell de rat o de granot, per començar) (oblidades al suc del cultiu llefiscós en cap racó de laboratori), qui es tornen totes soles, en bestioles amb potes i antenes, i qui sap si ja amb ulls i tot, ep, i potser, xemics hirsuts esdevinguts silentment individus diferenciats, amb un cervellot més viu que no el de ningú —

i, si bé t'hi fixes, amb millors gens a llur genètic entrellat, jotfot!

I ací qui sap si... Caldria potser remarcar (anacrònicament parlant!) sobre el greu error del gran Lucreci de pensar (o de pretendre pensar) que tot venia al capdarrer del poder engendrador del VENTRE, és a dir, de la MARE.

No, vós, no. Tot ve de certes cèl·lules, qui per la casualitat del batibulls dels elements a l'univers, de trast en trast es consideren VIVES.

Cascú quelcom de reciclat. Ja ho he dit. Ni segona mà, ni tercera, ni cap altra imaginable folla mà. No, qui sap quina trilionèsima mòrbida manota! I en dec restar curt. Les mateixes banals casolanes quallades molècules ronyosament arramassades a la babalà encar en un altre cos.

Tant se val. Tota la xurma intencionalment assassina qui el volen soterrat ignominiosament d'una damnada volta, l'exorbitantment honest Avel·lí sap que, sense sebollir-los, més d'hora que no pas tard, els sebollirà tots.

Sap en Brossallles que, àdhuc mort, continuaria sebollint-los, generació rere generació , pels segles dels segles, amén.

Amén i merda.

I merda a l'orella, mossèn.

[‘////’]

—Mon heroi literari. El protagonista més heroic. Aquell qui

millor m’inspiraria.

L’escrivent Bàrtleby.

Aquell qui et denega sos serveis. Qui pensa: «Doncs no, malparit.» Qui fa: «M’estimaria més estar-me’n.»

«Agenolla’t davant l’estúpid sanguinari ídol on jo m’agenoll», li ordena el cretiníssim religiós.

«No em ve pas de gust.» Respon. I pensa, «Prou me n’estic, datpelcul.»

I apareix el repulsiu militar qui li mana: «A la guerra! A assassinar-hi d’altres pobres treballadors com tu, per al benefici dels aprofitats qui en construeixen les armes i ens paguen (paguen els venuts brutals taüls professionalment uniformats).»

«No pas que em vagui gens.» Respon. I pensa: «Que et bombi d’altri, tros d’infecte estront.»

I se n’està. Se n’està sempre. I prou.

[‘////’]

—Cap miratge t’extasia, ans onerós t’escanya. Te n’abstens. Tot miratge per definició és falsedat. I tot allò que et volen fer veure els maleïts propagandistes és buit miratge, miracle, ficció, parany, ultratge. No patiràs mai la ignomínia de la fascinació. Ets, eximi, el gran incrèdul. L’horror evangelista, flagell més ofenós, en fuigs com de la puta pesta.

[‘////’]

—Hi ha carallots qui cauen en la temptació de no caure-hi. Són els més dissortats dels carallots del món.
Amb bon nas i amb bon ull, tota temptació és promesa meravella. Cal agafar-s’hi. Sovint resulta.

I si no resultés, això rai, passaves ultra, a altre, a altra.

[‘////’]

—Amb els darrers anys 60 del segle XX, i sobretot de ple als 70, tota la cultura que als anys 50 havia arribada gairebé a la perfecció — una cultura doncs tan humana, intel·ligent, educada — és a dir, anant per la bona via — tan exempta de grolleria i de xarnequismes — se n’anà en orris. S’establí el caos, i amb les generacions posteriors, tot esdevingué fastigosament, grotescament, dolent — films, literatura, musica, pintura, tot.

—Potser t’excedeixes en el ditirambe, massa limitat a un aspecte de la (diguem-ne) civilització. Car, d’altra banda, company, no sé si te’n recordes prou. Pres tot l’arc del capteniment humà ensems, no crec que les coses siguin tan sanguinàries ara. Cert que la crueltat, a través de les màquines ficades al servei dels malparits, foten les mateixes matances de sempre. Mes, com dic, crec que, en societat, de cara a fora, certes relacions s’han esmenades, lleugerament o pregona.

A la ràdio els capellans del règim aconsellaven els pares com

pujar llurs plançons. Te'n recordes? «La llei i la lletra (i la lletra de la llei), a mastegots i a raigs de sang és com entren.» Els pares t'estimaven, i és així com t'estimaven. Alhora, amb la corretja, et fotien tacons impressionants. I tothom ho aprovava. Massa poc, deien.

Els treballadors qui gosaven plànyer's de llurs condicions, hom els assassinava més declaradament, i els diaris tot contents i xirois que s'apaguessin així de fàcilment llurs veus esclavitzades.

Els capellans te la pelaven esmeperduts, i alhora t'enviaven, angelets, a la postrema glòria del cel.

Els mestres havien d'ensenyar-te la religió dels cretins més feixistes, i, pitjor i tot, t'havien de "formar" en l'esperit militar perquè et tornessis un perfecte adorador dels invasors. Et tornessis, com ells, un bon croat qui converteix el salvatge (tanmateix molt més intel·ligent que no ell) al seu fanatisme extremadament estúpid.

['////']

—Fa, si fa no fa, en un dels seus texts més execrables, en Kafka: «Ets la feina d'escola, i cap escolar no se t'atansa.» No se t'atansa a provar de fer-te (de fer-la, la feina qui ets).

És a dir, ets un full amb qüestions i problemes a assajar de contestar. Ets un enigma, o uns quants d'enigmes, i ningú no sembla que el vulgui, o els vulgui, resoldre. De fet, no és que no vulgui, és que no pot.

No pot pas, per la simple raó que no hi és. O no hi és sinó

absent. Hi manca. No hi ha fet cap. N'ignorava la via. No pas que demanés l'adreça. A manca de contesta, no hi gosaria.

Ens fa defalt, ens fa fretura, segurament perquè cascú (cada possible erudit) qui potencialment et resoldria, encar ningú no l'ha resolt (a ell).

I només un irrisori il·lús pensaria que és possible solucionar-se tot sol, per si sol. Com pot un full de paper pensar això?

La solució no és enlloc. Ni al full, ni a l'univers sencer.

(...)

—El trist paperet qui ets és irresoluble de totes totes. Els enredaires dels inexistents mons espectrals, els remenaires de la merda metafísica, amb seriós pudent aflat, t'esperonen a la moderació en la demorança, te la recomanen «vivament», volen que urgentment a resoldre't t'hi esmercis, i t'hi esmercis en «cos i ànima», i ara mateix, «sense perdre un instant», et burxen i burxen, reconsagrat flagell, extremadament irritants, «modera la demora, i afanya't de valent; et condemnaràs si no fas!».

I en canvi què cal? Fer el contrari. Demorar-ho fins a la fi, lleixant fins a mai més trobar-ne la solució.

Posa't el lleure (i l'afecció al joc més estimat per tota feina) com a tasca més important a endegar tothora; només que vagis més o menys tip, abrigat i tinguis cap racó on et reculls de nits, el romanent ha d'ésser lleure i esgambi. Lliurement. Temps ben ocupat. Cos ben ocupat. Ocupat per algú qui se

sap al món. I prou. Sense absurdes distraccions d’ambicions, avarícies, enveges, devocions, delusions, cobejances.

No et capfiquis, carallet, ningú no et castigarà. Només els qui es castiguen són castigats.

Al capdavall, l’única solució és coneguda des del començament mateix. La solució és que no n’hi ha. La irresolubilitat de la cosa és inherent al viure. I doncs, no balafiaràs pas la pobra durada de la precària estada en percaces il·lusòries. Fora d’enorme capdecony fer-ho. I d’enormes capsdecony, vós, quants de milions i milions! Eren i són «savis» qui queien i cauen, ai desgraciats, al parany. I, amargs, volen que hi caiguis, per tal potser de no sentir-s’hi tan sols.

[‘////’]

—Sense enemic ens trobem orfes. Què ens esperonarà? La vida esdevé massa pansida. Sort que com tots els animals, som territorials. Ens cal sentir incontestablement envaïts pels nous bàrbars. Per que fa a la dolenteria dels invasors, l’explicació raonable no serveix de re. Hom és sempre el bàrbar en territori d’altri. Hom hi és el cagot, el metec, l’intrús, el xarnec… Pensa-t’hi pel cap baix dues (millor dues mil) vegades abans de trepitjar en predi d’altri (si no vols ésser-hi qui pagarà els plats romputs tantost vagin mal dades).

[‘////’]

—N’embaumava la Taula:
Tuf molt greu de Parruf
d’eixancada Barjaula.

Li dèiem amb Rebuf
que potser se’l tanqués
amb Draps Taps o Papers.

(Amb Agror s’estarrufa
m’escarnufa amb la Llufa:
mos Escrits abortius
molt agressiva atzufa.

I amb Ganyots despectius
prou se’n torca la Fufa.)

[‘////’]

—De vertígens presos tots els rellotges,
Les dones m’esguardaven des llurs llotges:
Eren totes beutats; no n’hi havien de lletges:
Badaven llurs cames com les heretges.

Sota les faldilles nues llurs natges
Els ulls llunàtics et prenen d’ostatges.
Dalt l’escenari ja no saps on pitges:
No hi porten tapaconys ni tampoc mitges.

Els traus et llagrimegen negres sutges,
Se t’escrosten a la pell les llimutges.

Per fi t’asseus com s’asseuen els fetges;
Creus endevinar que corren els patges

A collir ton cos fent anar politges.

Ets mort suspès qui ja no re no sotges:
Ni conys ni culs; ja no t'empaiten jutges.

['////']

—Soc l'astrònom qui guaita només cels
Sempre diferents sempre en moviment.
De nits solells evasius de volcans efusius
De jorns estranys enginys volàtils i d'altres pterodàctils.

Des que precoç embriac de gelea
Amb zel sobrehumà m'enfilava a la tartana
I pujava al turó més alzinat per a ull nu
Viatjar a l'orbe rodó argentat com un espill

Atret irremissiblement per l'eròtica
Dimensió de l'antisèptica imatge manifesta
I ja ho crec que no pas gens de l'autèntica
Viroladament celada imatge de putrefacció canviant

Em transportava ferm al firmament
Recer poètic per als més sardònics
Sense il·lusions antropocèntriques
Estorts doncs de les escanyadores convencions.

Mai no m'he volgut sinó objecte astronòmic
Qui fora tan boig? Qui mai es voldria home?
Putrefacció diferida? Extinció molt lleugerament diferida?
Falòrnies! Putrefacció incessant inestroncable!

Entre els estels qui creben i es formen
Al rerefons del canemàs o costellam de l'impermanent paisatge
Retruny encar per horitzons i òrbites
El darrer udol de dolor i pànic de tribus i necròpolis infectades.

['////']

—Et pertoca un nombre qualsevol.
Un nombre sense cap importància.
On? En cap llista estadística o altra.
I prou. Una llista negligible qualsevol.
I tot plegat en acabat fum.
Un polsim un fumet. Insignificant i prou.
D'insigne a insignificant només una insignificància.
Hi passaves osmòtic. Sense adonar-te'n.
El baluard que duu a la cleda de la conformitat i la convenció
És fet de paper de ceba.
T'hi trobes atrapat. Atac instantani.

['////']

(*—Món maleït — aprés ma mort — tot sia en cendra convertit*.)

Amb mos ulls magnètics, de serp, esguardava, abans tot no s'empitjorés ineluctablement, el món ja força podrit que jaquia enrere, i ara fugia cap al món molt millor de la inexistència, on ni la nit ni el jorn no se t'ajeuen damunt

com pesta i corrupció, on el clima no et corroeix i t'escorxa mentre ets viu, on la sorollada dels bípedes més o menys glabres, innombrables munts de coquins garlaires, no t'empeny el cervell cap a la claveguera del dogmatisme idiota, l'apassionament datpelcul, el psitacisme plumbi, on el completament balafiat paisatge, ja impossible de rembre, t'entristeix, i el joc de les esferes solars enemigues, en llur zelós delit d'anorrear-se entre elles, i més triomfalment l'univers sencer, en conxorxa còsmica inevitable, ja no exerceixen cap poder damunt teu... I deies doncs a la merda tota l'angoixa i l'angúnia de rigor. Viure, és a dir, morir, s'ha acabat.

No em calen antenes ni escandalls psíquics per a sentir mentalment els quatre gats qui creuen que em coneixen, seriosament i carrinclonament exegètics, explicar-se la meua heroica fugida. Cascun d'ells, dient: "Moltes de galtes, el paiet; se'n va de conya, i jaqueix per a manguis tota la feina!"

Quines feines els jaqueixes? Pler! És veritat! Mes què? Prou s'ho mereixen. Els redargüiria: «Massa poc! Tanta de merda no en cagàveu que la terra n'ofegàveu!»

Haver de veure surar tant de palter, d'estront, de cagalló, buit, als exèrcits, als governs, pertot, i haver de sentir sense descans les falòrnies de tant d'il·luminat, collons, ecs, cert, les falòrnies dels místics — els místics, els éssers talossos per excel·lència C talossos i molt sovint d'allò més malignes...

L'única revelació ni il·luminació que val és que tota creença és cerebral defallença.

Només qui en re no creu, sempre l'encerta.

[‘////’]

—Tartuf, misantrop, i avar
Així és com el món m’apar:

Vist amb ulleres de fel
Sé que és maleït estel
Negre o d’un verd molt brut
Que roda amb el cap begut.

[‘////’]

(—*Espècie maleïda. S’hi conxorxen sempre brètols i babaus, i tot se’n va a la merda*.)

Espècie maleïda; com sempre, es conxorxen brètols i babaus. Els brètols, tothom els coneix — els predicadors, els militaristes, els dictadors, els dogmàtics — i tothom sap qui són els babaus: la massa massa idiota, els qui se’ls escolten, en fan cas, i els segueixen — els addictes, els fanàtics, els obedients.

Sempre, doncs, espècie maleïda, es conxorxen brètols i babaus contra els vers babuïns i (i Avel·lins). Els babuïns no pas abúlics ni embibliats. Els babuïns lliures, els qui ens volem inconduïts, ço és, no pas endogalats i menats a la uniformitat, l’adoctrinament, la paràlisi, l’aclaparament, el desfici, i la mort per inanició mental. Els qui no ens volem abúlics ni embibliats per cap de les bíblies inventades — els qui no ens volem privats de voluntat ni de llibertat de pensa; els qui no ens volem militaritzats, ço és, condicionats a l’agressió... Agressió que, si fos que l’inventat enemic

manqués, es torna contra si mateix.

['////']

—Llegim-ho, minyons, al diari del mai més:

«*Durant la història aparentment sencera de l'home-simi al món, els cervells infantils dels militars els obligaven per força a jugar, com uns ruquets, a jocs de guerra — i, darrerement, més que no mai ajudats per savis imbecils qui els oferien vanitosament joguines encar més esgarrifadores — assenyaladament, ginys i bombes d'anorreament assegurat — al capdavall, en llurs jocs de datspelcul betzols, assolien de trametre el món a l'altre món — assenyaladament, al món del no re*.»

['////']

(*—L'esquelet de Na Mort mai no vol perdre*.)

Davant el clot o lloriguera de la meua tomba prevista o potencial es veu que hi soc si caic no caic. Se t'apareix llavors l'esquelet de Na Mort.

—Vols-t'hi jugar? — diu.

Dic, —Què, si hi caic o no hi caic? Si em toca de caure-hi?

—Una juguesca, fa? — diu.

—Som-hi — dic.

—Parells o escarsers? — fa.

—Parells o escarsers, som-hi. Escarsers per a mi. Un dos tres!

Trec un dit, i tot i que l'esquelet de Na mort veig que n'ha trets quatre, li'n cauen tres, o li'n cau un, i sempre surt parells. I si dic "Revenja". I ara dic "Parells", i trec cinc dits, i ell en treia un, o en treia tres, fa porra amb un dit casualement caigut, o se'n fa caure dos, i, amb aqueixa fórmula, sempre sortirà escarsers.

Sempre tens les de perdre. Saps que fa trampa, però cert que té totes les excuses, la seua mà és feta d'ossos mal collats, un accident el pot tindre qualsevol.

Diré, irat, "Trampós, trampós!" però és clar que ho diré des del fons del cau mentre les palades de terra em cauen a la boca i als ulls, i no cal dir al romanent del cos.

['////']

(—*Utilitat de la guàrdia reial*.)

—Per qüestions d'edat — respon el rei a un dels seus cortisans canfelipútrids — és clar que haig de cagar dempeus, i de vegades se'm perd un cagalló. Sé que cau, això també. Allò que no sé és on! Car no pas que hagi sentit el típic xup que fa en col·lidir al cresp tranquil de l'aigua que voldria aflorar dalt el forat rodó de l'àuria comuna. Així que

desoris rai. No sé pas ara si m'ha caigut calces avall, o pels camals del pantalons. Quin paper no faré davant la cort, amb merda que em raja a les sabates, al capdamunt de les sabates, al com se'n diu, l'empenya, gràcies. I si doncs no això, on ha anat a parar, díscol cagalló? Potser s'ha ficat, com un altre ratolinet, al cony de la regina! No et pensis, no fora pas el primer cop. En tot cas, cerca'l! Qui sap on, tu! Quin laberintí mareig! Què altre pot fer hom que cridar ràpidament tota la guàrdia, per què altre servirien, amb tots llurs uniformes i alabardes i collonades, pobrissons? De quina altra faisó se sacrificarien, com els és manat, per llur molt meritori monarca? I com s'hi dediquen, a fe! Amb quina precisió sistemàtica, amb quin socialisme devotíssim, amb quin fanatisme patriòtic! Prou ho saben. Potser el qui el trobi, pujarà de grau i tot. A part la medalla, és clar! Convençut?

—Senyoria! — respon, besant-li ans xarrupant-li, no pas sols l'empenya, la sola de les sabates, tot d'una estirat de sobines part de terra, el molt reverencial cortesà canfelipútrid.

['////']

—Mot de na Hazzard Fanguet (trobat a «*Plain Stupid Tyrannies*»):

"—Waving their always handy white flag of the cowards, the scumbag bigots of Asspain had again surrendered, only that that time, in the subsequent wreckage, one of the worse shitted of the asspained generals had his hemorrhoidal asshole wiped on the same white flag of their abject surrender. A sickening yellow stripe (or streak) left by his shit decorated the middle of the flag now fringed by the

blood red of his hemorrhoids. Exulted then the groveling asspained troops: *Hurrah! Our new forever flag!*”

[‘////’]

(—*El plaer d’escriure historietes que distreuen de l’imminent horitzó malèfic, poc o molt l’osten i l’allunyen amb paravent de bell llucar-hi*.)

En Jimmy, com tot mortal amb un mínim de lletra, escriure el diverteix. El diverteix un ou. El diverteix tant escriure, que gairebé no viu intel·lectualment sinó per a això.

Tret que escriu sobretot per a les generacions mortes i ben mortes, les úniques qui li desperten cap bri de confiança.

Ara, pugem-hi dempeus — el seu divertiment és ferm. Car no fotéssim, vós — no solament d’escombraries i el plaer de reciclar-les — ni de les delicioses melodies de mitjans segle passat — ha de viure un marrec.

[‘////’]

(—*Escombriaire escriptor esdevé escriptor escombraria*.)

Escriptor i merdiatre, ço és, loguiatre i metge de les merdes. Els seus “llibres” (aprenia que en rus en deien “nyigui-nyoguis” i s’hi apuntava), els seus “nyigui-nyoguis” doncs, pudien a merda i a podrimener. Per força. Escrits en fulls cagats, és clar.

Em puc vantar, consira en Jimmy, bo i arramassant brutícies, d'ésser el més merdós dels escriptors.

I claim the title: «Shittiest writer ever.»

Bon reclam. Com ça enrere també l'anís: «Pitjor del Món».

['////']

(—*Viure en l'angúnia per a perir llibert*.)

Per espirals inconsútils de prepòstera teranyina
On rauen els enderrocs remots de tot el viscut
En cursius esglais darrer declivi avall
Amb les facultats que declinen ruïnosament
Ajornaries debades amb exabruptes trepitjats
El sumptuós abís d'on t'has d'estavellar
Fins al massa farcit cementiri on unànimes
Deploren enfitats el maleït sojorn
Els qui daus llençats de dalt el penya-segat
Encar es cerquen entre claus i anells perduts
I conquilles i còdols i derelictes i esquelets
Nàufrags de l'adés mai pus en clima ulcerat
Per a conèixer-ne quin nombre no els tocava.

Activitat inútil com inútil no fou l'ascensió.

T'havia calgut ardu sobrar molt difícilment
Els embats del mortífer vertigen per a atènyer el cim
I definitivament comprendre en astoradora anagnòrisi
La irresoluble absurditat de tot plegat.

Recorda la por al darrer tenebrós desert revolt

De l’assalt de tant de boig arreu qui recula emfàtic
Als primitius impulsos dels més remots ahirs
Ahirs on tot a la pell hi és podrimener
I purulència de paràsit i brià
I de nafra i llúpia, i d’infecta butllofa.

Dissolt finalment el terrabastall darrer
Folla puerilitat d’una tempesta ambigua
També tu rere la conflagració de les rels
Pels colgats tresors als llots enganxifosos
Hi escorcollaves no pas sedec de vanes troballes
Com ara de joiells ni de lluents metalls
Ans d’escrits de pergamins fins ara secrets
Dels molt solemnes mes gens perspicaços oracles
De la trista antigor qui eixelada trontollava.

Descendires titubant i l’alleujament no arribà
Fins que la inclinació no et portà a l’indret segur
D’on abans no partires i ara romàs anònim
A la perifèria de l’ordinària festa cruel
On pretenen els irreflexius d’esplaiar-se
Pretenies mimètic tu mateix avesat al caos
D’escaient mesclar-t’hi i que així s’escolés l’anguniada estona
Abans admirat no et toqués nombre aleatori
Que se t’obrís l’abís on andròmina ordinària
Tu qui no insinuares oradura sinó molt lleugerament
(I d’ací que t’estalviessin) així mateix no hi tombessis
Objecte balder que l’estavellament llavors totalment xemicava.

[‘////’]

—Tots els qui ens morim/ Ens veiem incòlumes
Sobrevivents pòstums/ En amples paisatges
I això ens apaivaga/ Entre dolors crítics.

Pertot on fem cap/ Amb claus implausibles
Se'ns baden opercles/ D'estances hermètiques
Amb nits sense fi/ D'escenes pretèrites.

Ombres fantasmals/ Lívides hi petgen
Visatges afables/ Sense peus ni mans.

['////']

(*—Amb una certa facilitat per al diàleg escrit, per això escrivia doncs peces*.)

En Jimmy, el gran escatòleg, havia escrit per als companys del flairós indret monumental de descàrrega d'escombraries una peceta que feia innocentment riure, i tanmateix se n'assabentaren unes feministes (de les dogmàtiques, no pas de les filosòfiques) (i els dogmàtics de tota religió, com la religió liberal, o marxista, o freudiana, o, ecs, les religions bessones, la hitleriana i la xarneca, són uns pobres desgraciats amb el cervell podrit), i aquelles feministes fules m'escridassaren; no havien comprès que (socialment!) al món tot és culpa de l'anatomia.

['////']

—A les veres democràcies, no solament els corrents idiotes hi votàvem, també (parlem d'una democràcia de debò!) hi votaven tots els altres animals (idiotes o no), i llurs paràsits (animals també al cap i a la fi). Els paràsits guanyaven sempre (majoria, és clar). S'asseien llavors els paràsits a llurs poltrones i esdevenien grassos (de paparra a rènec en un tres i no res, posem per cas), i els petits (molt més primets) paràsits els continuaven votant fins que esclataven de massa grassos, i era llavors que un petit i prim paràsit esdevenia gloriosament electe, i esdevenia gras, i… així anar fent.

Car això rai. Car res no podia amenaçar les democràcies autèntiques. En les democràcies, on sempre dictava la majoria, només els dretans podien ésser revolucionaris. Car els revolucionaris de dreta tenien assegurat el suport incondicional dels qui de debò no manaven: Els militars, els bòfies, els industrials d'alta volada, les esglésies, els mitjans de desinformació… I els paràsits en la política poltrona… I qui més? Doncs els sempre salvatges i insolents indígenes, com més rebels més addictes assassins a l'engròs, com ha estat cosa sabuda d'ençà dels temps immemorials, on tot no era molt trista falòrnia.

['////']

—M'anava dient «Cogita, manel, com una puta.» Si ara que ets a les portes de la mort, gaudeixes justament del mateix que no gaudires tot just passada la porta vers la vida — llimones, taronges, nous, ametlles, mel, xocolata, formatge, areng — totes aquelles victòries i meravelles — imatges, contes, lletres, trompetes, guerretes, maquinetes

(mecàniques: sense fums ni sorolls) — ara que ja tampoc no has de comprendre re — car tot et ve comprès per altri — te n'adones que viure no val re, tret quan ho fas vora les portes — tot eixint-ne, com qui diu, i entrant-hi — hom es podria estalviar tot l'endemig — tediós, angoixós, dolorós — això prou fora el més intel·ligent de fer — ep, si fos possible.

Hom es projecta cap endavant i cap endarrere, car què? — el present essent tan esborradís, oblidadís, inestable, incert, inconcret, irreal, inexistent — si no existeix el present, perquè tantost el vols prendre o aprehendre t'ha fugit, per què collons l'utilitzem sinó per motius decoratius, és a dir, retòrics? — no puc dir «ara dic», sinó «diré» o «vaig dir»; no puc dir «escric», sinó «escriuré, escriguí» — etc. — i tanmateix hi ha tot de gurus i místics i desgraciats semblants que sempre et volen ara i ací — ací encar com aquell — mes ara? — ara no, home; ara no existeix — només existeix l'espai; sempre ho he dit, el temps és una ficció — el temps, si és re, és una dilatació de l'espai — dilatació diguem-ne positiva o negativa — quan es dilata endavant som al futur, quan es dilata cap enrere som al passat — això anava cogitant ara mateix...

M'és vijares que ésser vell abans del que et toca no és pas tan ridícul ni carrincló (ni xaró!) com voldre's jove de vell.

Per als rucs, pensar fa de rucs — car massa pensar prou és cert que fa cagar — on ardit hauries avençat, ara cagat, per massa pensar, has reculat.

El present sempre és vell, sempre se n'ha fet, vulguis no vulguis, i de vegades i tot és vell com el món mateix — quan les idees et venen calcades de les ja hagudes pels primers pensaires.

Com els àtoms i els invisibles constituents dels àtoms mateixos, les idees són coses incessantment reciclades.

Així que cogita tant com vulguis, manel — i què?

[‘////’]

—Errares la via per qualque motiu banal (probablement, si és que érets encar jove, aqueix quelcom feia, ai, ferum de cony).
Caòtic llavors anar fotent.
Torçat juí per tèrboles ruïnes amb urnes esquerdades i trofeus rovellats.
Cendres cerebrals que se’t rabejaven en l’irracional.
Et calia seguit l’empelt urgent d’un port segur (i com més arcà i solitari millor).
Crec que t’enfeixugueix un imaginari exaltat.
Ajornes l’ús dels atots, i te n’adones, més tard, que, tard, prou se n’ha fet massa. Ràpidament fungibles, ep. Atots ara inútils.
La raó raonable es baralla amb la natura esventada; el conflicte, la raó sap que el perdrà, i tanmateix s’hi posa; som-hi, diu, i perdre’m amb una certa gràcia; l’única gràcia de viure és perdre amb gràcia. Només allò (ben mínim) que de debò comprens compta a la vida.
Posseït (com ara per cap penetrant apercepció) (o aprehensió fàl·lica) (com ara quan succumbeixes a la immensa claredat enlluernadora de l’evidència: el Sol ha fam!), posseït, dic, per un nou impactant coneixement, que esdevé llavors (repetidament) reconeixement, això (la possessió del fermament reconegut) et fa; i allò que et fa, et fa ésser com ets; i sense, a l’horitzó, possibilitat de canvis

posteriors (tret, pel cap alt, de tits retocs).
Al capdavall, tant se val, ací baix romans, tractant únicament (i vanament) d'acunçar en la foscor infinita el pam de troca tota destrossadota que per casualitat no t'ha tocat.
I això és viure.

['////']

—Aquella dona era una patata. Li queia la bava, part de dalt i hom suposa que part de baix també, amb les "proeses increïbles" (si són increïbles qui cony se les creuria?) d'hipòcrites pseudoatletes (qui arribaven sempre discutint falsament al telèfon de "grans oportunitats a frec de madurar", i de negocis inexistents, vanagloriós fastigós, mentrestant és clar que mai no fotent brot, perquè de més a més s'havien "d'entrenar" hores i hores, ben lluny, qui sap on, i els anys s'escolaven, i ells continuaven essent totalment mèrdics i ineptes, com a atletes, i no cal dir com a persones), i, la patata ara, es lleixava cardar pels altres "excel·lents mascles triomfants", qui a la babalà li assenyalaves que potser li abelliria un ou de cardar-se; llavors tornava l'endemà ranquejant i mig morta, amb el cos ple de verdancs i els traus desfets i desconfits, i amb cara de puta figa et demanava sense dir re que tu i tothom la felicités; la felicités per què? Per les "proeses increïbles", a les quals tot cardant amb aquells brètols s'havia molt bledament sotmesa el dia d'abans sencer, i part del d'avui mateix i tot.

['////']

—Presos de vertigen, tot just eixits de cada exigua cel·la, els nounats carranquejàvem incertament, i quèiem i requèiem, i els rèquiems per als qui ja no ens aixecàvem retrunyien per les estranyes valls. Eren rèquiems de felicitació — se'ls acabava als definitivament caiguts el patiment més aviat que no ens tocava als dissortats qui encar gambàvem — amb prou feines, és clar, mes què vols? És prou sabut que en totes avinenteses hom fa allò que pot.

['////']

(—*Per si de cas, apotropaicament, hom triava d'apellar-se Infaust*.)

N'Infaust fou fastuosament faust: No s'enamorava mai de cap nefasta fava.
Cap nefasta fava qui li espatllés, amb sa favetat o favesa, la mísera existència.

Ara, tan savi qui es volia, i tan ruc que ha esdevingut.
Tant que es volia saberut, i a la fi només aprèn que el cervell és un embut.
Tantost l'has omplert, es va buidant molt arrelut.
No l'omples del tot mai, i al capdavall sempre és buit buit buit.
I més buit que no mai, quan per darrer cop és ton ull del tot cluc cluc cluc.

Ton cap havia estat claferta biblioteca, ara esfumada amb el foc que el cos corseca.

[‘////’]

(—*Planeteta mèrdic — qui en portava el pòndol de l’ozó?*)

Amb un fur intern dissolut, monòton, descolorit, i amb uns ulls esborradissos i narcolèptics, gairebé a les palpentes, tentinejava entre feltres pestilents que embolicaven, com tendres i refinats fetitxes, les orquídies i els pterodàctils d’adés.

No pas que no ho sabessin. Prou se n’havien adonat, no gaires, els més perspicaços, o intel·ligents, abans no fossin els primers a ésser anorreats per les multituds ignares.

Diu una dels rovellats bocins de cròniques trobats a gairebé inaccessibles cràters: «No aixequis mai la vista. Sagna l’empiri amb antigues secretes nafres i en davallen gotes d’àcid qui et destrueixen els ulls. El cel és on els maleïts es dessagnen ran d’homicidis, violacions i esmicolaments constants. La buada hermètica del cel és tothora a frec d’estimbar-se’t a l’estúpid visatge, un visatge tot boterut, arcimboldesc, ja prest a esclatar en mil bocins de fruit llongament malmès.»

I els corroïts serveis mèdics, avesats i aviciats, empedreïts, davant la destrucció ràpida i repetitiva de tota carn que tractessin, cohonestaren i esperonaren tota terapèutica mental, generalment barbàrica, i tota higiènica violència. I ells amb ells tan satisfets i molt pagats, amb llurs esplets i proeses. En conseqüència, despietada agressió constant contra el malalt (ver o imaginat) era llur enriolat crit

d'imperdonable guerra.

Amb la terror fosforescent instaurada pels cirurgians radioactius, maellers sense miraments. Ah, i per si romania ningú mig dret, això rai; per què altre servirien els exèrcits? No ens hi estendrem pas. Sabut i resabut. Què altre sabrien fotre? Destrucció, anihilació, massives; tothom altri ipsofacte al pot.

Ça com lla, tant se val. Inarrelables passes; no s'hi haurien valguts pas pactes ni vaccins de cap mena.

Els més assenyats ens fem fotre, i au. L'inexorable pas del temps, a la merda ho duu tot. Res a fer-hi. Com tot animal com cal, malalt de mort, hom s'arracona, lleixa de menjar i silent l'espitxa, crec.

Cossos pels carrers aviat usurpats per infames carronyes, víctima cascú de la morbiditat urbana, suburbial, camperola i muntanyenca; morbiditat feta doncs general. S'engegava llavors l'engranatge nictinàstic i s'encenien pertot els tapetum lucidum dels afamegats de metzines; car qui mai es mengés les carronyes, carronya esdevenia.

I ara em trobava a un museu programat tot sol per les circumstàncies casuals, un diguem-ne doncs museu suspès en el temps mort de l'aprés catàstrofe. Tot al corromput planeteta havia romàs paralitzat, arrebossat en cendra clara. Personalment és clar que portava un respirador, el qual de cops nogensmenys semblava que volia fer fatxida; s'obturava de trast en trast i aleshores m'asfixiava. No volia doncs romandre-hi gaire, museu al capdavall força tediós.

Ara, en arribar a un dels arcans ergàstuls on s'havien arrecerats certs bípedes supervivents (per un període cal

suputar que força curtet), les diguem-ne obres d'art, degenerades rai. Obres fet i fet com les que havien de pertànyer al saber fer dels somàticament massa degenerats "artistes" del món, per irrespirable, moribund.

Aquell últim ergàstul, cal convenir, bertrol doncs on es podriren al capdavall els darrers diguem-ne heroics troglodites.

És clar que tots els herois són substituïbles, i prou cal fer-ho (substituir-los) al més aviat possible. Heroi per heroi; i per heroi, heroi. No fos cas. Ben aviat. Abans cap d'ells no s'ho cregui gaire. Com ens han ensenyat.

El darrer heroi amb diguem-ne lletra, segons podem desxifrar a la inscripció, o pus tost gargoteig, rupestre, doncs, es veu que prou els ho deia, agònic, ans no fondre's per sempre pus: «Pesta i putrefacció per als qui encar, prou rucs, hi romandreu!»

Amb força raó, ben mirat. Car n'hi havia qualcuns qui encar s'aferraven a un existir tanmateix invivible.

['////']

—Aquells supersticiosos desgraciats qui, públicament, als camps d'esports, en avinentesa de fotre qualsevol golet de merda, perden el cul tot seguit, i es foten a fotre totes aquelles simiesques manifestacions de 'religiositat', totes aquelles ridícules ximpleries d'estúpidament enverinat devot fanatitzat, amb les quals, obscens, volen ensenyar a tothom que agraeixen l'ajuda que han obtinguda de les ocultes forces del mal, els suposats àvols poders del més enllà,

caldria, no solament bandejar'ls i empresonar'ls, perquè pol·lueixen amb llurs repel·lents creences els infants qui els esguarden, caldria així mateix penalitzar'ls, perquè, d'acord amb les regles de l'esport mateix, un pic empesos pels tòxics contagiosos malignes fantasmes, factualment (de fet) han feta trampa. I qui fa la trampa, i una trampa tan fastigosa i presumida, no té dret al gol ni a ésser al camp — ni potser enlloc sinó tancat en asil d'orats.

['////']

—Amb les bones bagasses hom en paga l'arrambatge, i d'ençà de llavors, en cambra closa, damunt matalàs o entre coixins, com mostra mestre Llucià, de tot pot esdevindre's. I especialment, segons el preu, tabes intel·ligents o de les altres.

Ni cal dir, és clar, que, no pas solament amb les bagasses (i les bagasses, rai, mai no pas tan hipòcrites com el fastigós romanent de dues potes!), si no vols acabar rebent, o haver cap enuig tensional, t'has de ficar a l'alçada de l'interlocutor. Això vol dir fer-te el capdecony les de més (potser un noranta-cinc per cent i tot) de les vegades.

Cas excepcional: Ocasionalment et cal prou fer potser més viu que no ets, davant la dona qui et fa de mecenes. Tothom qui no és imbècil sap d'on li ve sopluig i tec — ço és, l'únic essencial.

['////']

—Gens inhibit, discurseja prou incoherentment sobre sos ulls. Sos ulls augmentatius, que se li ficaven tots sols a esguardar la imponent façana del molt antic edifici de pedra groga. Un edifici monumental que el desert nogensmenys ja començava de rosegar de ferm. Amb sos ulls augmentatius que se li fiquen a fitar, es veu, justament devers el mig de la façana, una finestra rectangular, no gaire grossa, comparada sobretot amb la resta de les innombrables finestres de l'ampla façana del vast edifici. És una finestra endinsada, emmarcada per uns sortints o ampits que en diries triangulars, si la base rectilínia del triangle de debò existís, car manca; una finestra doncs força semblant a l'entrant d'un nínxol, tret que amb un ràfec angular al capdamunt, i tot, com dic, es veu, en pedra groga, un groc una mica més accentuat que no pas el groc de les dunes. Es veu, ara, que hauria volgut que, mercès a la força de sos ulls augmentatius, l'estreta finestra enmig del monumental edifici de pedra s'obrís o, si això no, que la seua visió atansadora assolís de penetrar-hi per tal de repassar-hi, amb enorme curiositat, les possibles riqueses de l'interior. No hi reexia, segons ell mateix, pas gens. La finestra, tancada hermèticament, se li resistia. Potser no era sinó una finestra condemnada, o de decoració, amb només pedra emmarcada. Diu ara que llavors aixecà els muscles i va desistir-hi. Qui se'n cura? — féu. I es veu que es demanava, filosòfic, per què, amb tants d'altres misteris que a hom li poden brollar com qui diu gairebé a cada cantonada mentre emprèn distretament aquesta o aqueixa via, s'hauria de capficar precisament en aquell?

Tant de preparar-nos per a qui sap què, i al capdavall la historieta, com totes les historietes, també feia figa.

Si ves, ens diguérem, públic displicent, d'on no n'hi ha no en pot rajar, i ens ficàrem, qualcuns, ben pocs, quatre gats (car els de més, despesa la borda conferència, desfilaven pansidament enfora), ben enfonsats a les cadires, mentre s'apagaven els llums del local, i per les finestres entrava la claror morent d'un capvespre un bri endredorit, ens ficàrem, dic, prou astènics somàticament, repenjades peresosament les esquenes als respatllers, i estiradotes les camotes cap endavant, culs aclofats, ulls mig closos, o closos del tot, a prear tanmateix, taxativament i molt íntima, cascú per cabal, dic jo, a prear, doncs, l'energia dels ocults fantasmes al cervell, molt enfeinats, es veia, llavors, qui sap per què, a filar i a teixir i trenar fantasiosament llurs fantasies damunt el canemàs espectral, on tot l'espectre de coloraines cerebralment produïdes prou semblava cabre-hi de manera natural, si hom no venia doncs pas a fotre-hi emprenyadora cullerada, i fluïa, dic, sense d'altres problemes ni entravancs ni caires.

I cal reconèixer que allò era molt més interessant i emotiu, i què ho sé jo, agraït, espectacular, que no pas el que aquell carallot rere el faristol amb sos ulls idiotes no hauria mai vist rere la finestra del primitiu edifici mut.

['////']

—La raspa, avui, dia de la fi del món, sense cap altra tasca a mà, portant encar el tutú i anant sense calces, cul enlaire, treia el nas per la finestra i hi esguardava les erupcions i les erosions de pertot, els cims es desfeien, els núvols es

desfermaven, els llamps queien arreu, la terra s'obria pel mig, els planetes al cel anaven de corcoll... i llavors la desil·lusió. La desil·lusió, dic, car l'anorreament tan esperat no es produí. Home, una atròfia general, prou, això rai, i ensems la veu comminatòria de la natura que ens garanteix una trencada definitiva si no ens esmenem, això també, però en realitat no gaire re més. L'exterminació total havia feta figa. Encar romanien vius i boiants molta de merdosa gent, massa, i àdhuc força d'edificis només els veies mig destruïts. La raspa, la cantinera, amb un humor putrefacte, ella qui sempre semblava tan joguissera, i sorneguera, i omnímodament insolent, sa bellor tan atractiva, diguem-ne, que portava molt de dròpol encaterinat al taulell de sa cantina, apalleronats com gripaus (molt fragants per la part del vòmit), tornaren, a gotetes, a aparèixer, i tots que acollonits! Esborronats d'allò pus amb els aeròlits, i els trontolls, i els tràngols, de totes totes inassumibles, i quins escarafalls no feien tot contant-ho, ja som al darrer termini, quin potent esfilagarsament, quin anorreament més imminent, que el cel s'enfosquís d'aquella faisó catastròfica, colossal dinamita natural, quin fracàs de vida fràgil, quins envitricollats estralls! I intentaven col·lectivament de bastir ponts de rovellat solidari lligam, greixosos gnoms, llunàtics i autoritaris, llurs barbes llordes polloses usnees, llurs frustracions i desencants explanats encar amb més patetisme als veïns de taulell, els quals, creixent en llur pròpia commiseració, ara estalviats per l'avinent sotrac quasi anihilador del món suara molt escaguissadament experimentat, lleixats deplorablement gairebé indemnes per l'escaient flagell que de l'opressió finalment segurament no els estorcia, en un sacrifici d'exterminació generalitzat, una joia immensa de pira total de màrtirs, on no pas solament tota l'espècie ans àdhuc l'esfera mateixa esdevenia nul·la, i tant que ens basquejàrem per l'adveniment del col·lapse definitiu i els torrents de foc esbatanats i d'abruptes

llambordes que tanta d'iniquitat i d'injustícia no esborraven de cop sobte, o s'emportaven (jutges, militars, capellans, mestres, polítics, tota la repodrida eixancarrada espaterrant i espernetegant púrria morta de por) cràters avall, i ja ho veus tu, encar som vius, i els nerviosos defensor dels lladres assassins, els saigs i els botxins, llurs letals projectils encar més propensos ara a produir ignomínies i estralls a la nostra es veu que no prou putejada pell. La rialla viril robusta brutal de la salaç cantinera esclatava llavors. Se'ls esmava esporgats com branquillons de fruits bords i silentment abocats pels novells penya-segats on, a baix de tot, boques de monstres taciturns obertes com mecànics paranys no triguen mica a moldre'ls, i mòlts, cascun de llurs bocins potser esdevenen procaços òstracons, impecable patrimoni per a les generacions qui mai no faran cap, món de totes totes gastat.

['////']

—No gaires jorns ans el monstruós daltabaix que quaix ho extingí tot, passats els mercats, on sots amples pudents ombrel·les aquelles llordes donotes no hi venien peix i marisc de tota mena, a l'estadi, o belleu vull dir l'amfiteatre, on hi havia els actors (o gladiadors?) qui hi feien llurs rucadetes de cosons ximplets, els de pus enrere entre la terregada assistent, qui no filustràvem de l'acció com qui diu res, allargàvem el coll o fèiem veure que l'allargàvem, car allò que allí hi havia sobretot eren tocaments més o menys d'estranquis, a l'afegitó neguitós dels infames lladregots de tostemps, bo i ficant urpa on menys calia, i rebent per comptes, si hom els enxampava, un parell de braços

trencats, o pitjor, un esbudellament qualsevol, sots la feliç aprovació si més no local dels qui presenciàvem el cas.

—Qui hi pica de peus?
—Ara t'ho dic: ningú. Tots ho trobem aplaudible ni plausible d'allò pus.

Amb els meus disset anyets, hi havia anat amb els meus dispesers, l'homenot bast i incongruent, la seua dona esquelètica i minúscula qui l'homenot brutal ataconava de valent cada nit, i la petitona de llurs trenta-sis filles, una noieta d'amb prou feinetes vuit anys amb la qual com qui diu m'entenia força bé, car tot just aixecar-se, els dies de festa, ja em venia al llit i sovint se'm masturbava, fregant-se'm (sondrollant-se-l'hi) la flairoseta fufeta al nas. S'escau que en aquella avinentesa també ma proviciana mare, qui em visitava de lluny, no hi fos, a l'esdeveniment esportiu (o teatral?).

Aleshores (me'n record rient) s'esdevingué una diversió diguem-ne espectacular, molt més espectacular que no allò (la funció? l'esplai? el partit? la guerra?) que hi devia tindre lloc lla baix, a l'escenari (o a la gespa? el fang? la sorra?).

Tant se val. Un acte teatral que hom podria anomenar: —*N'hi ha per a sucar-hi conys*.

Els protagonistes de la peça hi serem la noieta (sucoseta), ma mare (balbota, de fadesa tothoreta reu), el tit (ço és, el criminal!), el (típic, repel·lent) cap gros de la bòfia, i el jutge (excepcionalment, per un cop) imparcial. Comparses a manta, no miréssim prim.

Es veu que, per coses de tirada habitual, com qui diu gairebé d'esme, avesat a acaronar-l'hi, acaronava doncs

distretament el conyet de la noieta. Un cap gros de la bòfia em clissà i començà d'esgargamellar's que —*Quin crim, quin crim, quin crim més imponent, jotflic, manoi, oidà, i tant!*

Com tots els maleïts espietes oficials, amb uniforme o sense, acostumats a plantar d'esquitllèbit propagandes cruament mentideres, i llavors són ells qui se les creuen, sovint escaient-se que són ells mateixos els únics a caure a llur propi parany, ço és, a creure-se-les, com dic, fil per randa, mes no pas per això ells menys tretze són tretze, aferrant-s'hi com a ferros roents, i volent fer a pagar a tothom, sigui qui sigui, el primer o el darrer, tant se val, la duríssima, sovint terminal, mai condonable pena; el gros de la bòfia començà d'acusar-me d'actes contraris a la constitució, i a l'honor i a la moral i a tota altra merda militar del moment.

Va dir que m'enxampava en flagrant delicte bo i ficant la mà al cony d'una menor molt menor, ui, molt, molt!

Tothom encontinent amanit a com se'n diu, a linxar-me, a trenc de fotre'm bocins, espectacle encar pus collonut, vós!

Tret que de primer calia demostrar la cosa, va dir un jutge imparcial qui s'esqueia (una altra bona casualitat teatral!) de trobar-se pel veïnatge, pels environs, cavà? Es va treure la carrinclona coroça (o com se'n digui d'aquell barret ridícul i fastigoset de jutge, amb farbalans i ruixes, i brodats xarons), i a sota, cosida, hi havia efectivament l'etiqueta que l'acreditava, i tothom de l'astorat veïnat caigué de molts breus genollons, no fos cas.

No fos cas que els caigués cap dictamen que els incriminés més que ja no n'eren pel fet d'haver fotut el pecat inexpiable de néixer.

—Em cag en l’olla; ho demostraré fàcilment, va dir el cap gros, *—Porta la mà, criminal!*

M’engrapà la flasca mà qui adés joiosament furgava la fufeta de la petitona i es ficà a ensumar-me-la.

—Ah, digué, de triomf farcit com de llardons, *—Pudor de conyet d’infantona calenteta, vull dir, d’infanteta calentona!*

Vaig piular llavors, *—Senyor jutge, est hom... est foll... Est hom n’és, foll! Afoll... Son cervell, afoll!*

I el jutge dictaminà, *—Redeu, el reu raó rai!*

I el tit, *Quines poca-soltades de congriar-hi, cavà?*

I el bòfia, *—Ara ho demostraré, reputa, collons! Nena, porta!*

I li anava a ficar els dits al conyet, pobrissona, un homenot fastigós i groller, no pas finet i curós, i accepte i comcaleret com el tit, i ans no s’hi llencés, que crid, *—Mos dits puden a cony, prou ho reconec, mes només els ficava al de ma mare, ací present, molt honorífica senyoria! Veu?*

Ma mare cap plany. Només féu un somriure leporí.

Qualcuns datspelsés entre la massa ignara, remugaren, on intervinguí, *—Cap escàndol, vós. Recordeu d’on vinc tot sencer; què és una mà burxant el cony de ta mare quan no fa així mateix poc gaire hi has eixit de cap? De cap, senyories, de cap! I amb tot l’aparell genital penjant! No fotéssim, vós; prou cagarel·la, cavà?*

Cap perill, nogensmenys, car llavors, per a comprovar si fos de debò cert el meu àlibi, la meua excusa extemporània, el bòfia matusser què feu? I molt matusserament? Doncs enfonsà els dits de la mateixa mà d'abans també al cony de ma mare. I digué que no, que no, que no era la mateixa pudoreta; que aquesta pudor era molt més fortota que no havia estat abans aqueixa.

Mes els jutge jutjà, després d'ensumar-me la mà i ensumar la del pelut bul, i la seua pròpia, per a ésser més segur, en acabat que també l'enfonsà al cony de ma mare, que ara calia per a ésser segur del tot, enfonsar les mans de tots tres al conyet de la menuda, on tothom (els assistents molt meravellats per l'enigmàtica pregonesa de la laberíntica ciència judiciària) feren, *—Oh! Oh! Oh!*

Els tres ens ensumàrem ensems els dits mútuament i recíproca, ara tu la meua, ara la seua, ara la nostra, ara la de cap diguem-ne jurat qui hagi comprat peix recentment o menjat un entrepà de marisc, i el resultat fou que allò dels conys i llurs pudoretes no hi havia déu qui ho destriés, i que davant el dubte irrefragable hom m'alliberava unànimement de tot retret.

Així amoroseix la clientela limítrofa el molt deny senyor jutge, *—Un reu condonat sense pus aparat teratomatós. Apreciéssiu el miracle, capsdecony! No durarà; anc no dura, cap miracle, ai no!*

On el públic es desesbalaeix, i ens aclamava tots plegats, l'elenc sencer, i als jugadors (o actors) (d'allà baix) (qui sap on paren ni què hi refoten encar, oi?) no gens.

És clar que cap plany així mateix poc de part del tit. I ma mare la farta leporinament somrient, i la moribunda

dispesera redubtant l'atans inexorable del tacó més gros de tots, i la noieta escaldadeta demanant a cau d'orella (totes aquelles tèrboles suspectes insercions!) que li fiqués sots les faldilletes pomadeta d'aquella desinfectant que totjorn duc no fos cas a la butxaca, i el bòfia empegueït anant-se'n escuat a suïcidar amb un tret a la coroneta a cap rònec racó de barri de bandarretes.

Car carallot no havia pensat prou ni havia estudiat a la facultat (cap bordellevat de metge inic no l'albardà) i no patí doncs la facècia del maleït metjarra de torn qui, típic, t'ensarrona, com dic, alhora que et diu que cal haver bon païdor a part de bon ull, i, bo i endinsant un dit al bací infecciós i clafert de merda de cap malalt molt malalt, es llepa l'altre davant els ingenus aprenents, qui llavors fem (fan, fan!) el mateix, és clar, car no volen pas cap mala nota, mes amb la cagada, llas, que ho fan tot llepant-se (ells!) el dit molt infecciós i putrefacte, ecs!

Ho resumia el jutge amb carota saberuda per a enlluernament general. —*Si l'inepte ans fal·laç inspector hagués ficada de primer una mà a un cony, i llavors l'altra a l'altre, encar com aquell, vós; hom hauria belleu volgut fer-ne mig cas. Mes quin tros de bul més dissortat, ell mateix enredava la troca, embotint la mateixa mà a cada cony. Xut, xut, xut; xut, xut, xut*.

A part, és clar, que el jutge d'imparcial no pas gaire; a l'inspector d'anys que d'amagatotis es veu que l'hi portava votada, i avui verament de quina faisó més elefantinament elegant no el trametia a fer-se repicar definitivament.

—*Un argument jurídic*, diu ell mateix, *dels pus tremends enlloc anc oïts. Entre els assistents els més vius ja en copiàvem crosses de paperet que duríem d'estranquis*

enganxades sota la màniga per si de cas mai fos cas que les vel·leïtoses autoritats del moment no ens volguessin interrogar de qüestions així mateix si més no tan arcanes com aquella.

(Die Zimmer in meinen Träumen sind nicht zugänglich. — *Qui gosa*, dic, *entrar al misteri ominós de les cambres dels meus somnis?*

Son nas, pobrissó, beneit, ella se'n repleveix cada matí; i el reu tostemps amb la seua carona de cony, el nas tan ensinistrat prenent aparença indubtable de pipeta de xona, o àdhuc de no gens erèctil i doncs fal·laciosa xil·la…

Encar decumbent, tornant a veure els pretèrits esdevenidors… Car el futur és el passat… El somni i el malson prestigiosament i indefinidament represos, com pels corredors sens fi als reguitzells interminables d'acolorides altes coruscants pantalles on sense atur tot no es reesdevé… tot no es reesdevé… tot no es reesdevé…)

['////']

—És evident que l'única vida de debò important és la meua. Al costat de la meua, les altres vides tenen una importància molt relativa. Car sense la meua vida, què?

Sense la meua vida no hi hauria món. El Sol no sortiria a il·luminar el cel i a nodrir les plantes. Les constel·lacions no rodarien pel firmament. Re no existiria. Ni animals de cap mena; ni joies ni tristors; ni aire ni aigua. Ni foc ni glaç. Ni cap mena de soroll. Ni, ai, l'element més estimat per a mi: El benaurat silenci. Re.

Re.

[‘////’]

—Els dic: «—A la festa, què vols que hi faci? No puc sinó destorbar-hi. Si hi venia, que el colló d’un déu o altre us empari!

«No hi ha ningú que més destorbi — so qui tothom empreny urbe et orbi.

«La nosa: immensa. Hi soc pertot com el cos d’un mort que ningú no sap què fotre’n.»

[‘////’]

—Qui es vol ridículament convidat? Ecs! Em fastigueja tot convival amuntegament. Idiotes superficials remarques a doll. Entretocs i xafardeigs, i acudits i paradoxes, còmicament ineptes. Pitjor, sòpites falòrnies repetides en un ubic anorreador psitacisme anorreador.

Per què balafiaries la puta estona amb imbècils xerrameques? Quan — prou pots! — per comptes, excel.lents llibres d’escriptors i filòsofs — i àdhuc, sovint, i molt millor, fulls en blanc amb quelcom per a guixar-hi! — a part, és clar, quan convé, de l’acompanyament esporàdic de mant prou harmònic compositor — són a ta disposició!

[‘////’]

—I llavors…

Tant de text, tant de llibre, tant de nyac-nyac-nyac. Es fa collons tan llarg! Tanta d’inútil xerrameca. Xerrameca de mai no acabar’s. Hom se n’atipa, hom diu prou.

[‘////’]

—Al món tot hi és xerrameca. Lleixa dir. Que s’empatollin les gentades.

Caòtiques, cacofòniques, cacatues. Amb inferiors mentals, mai no hi discuteixes.

Fes que ‘hò i tant’ a totes llurs bestials capdeconyades. Així escurces collonudament el sòpit empatoll, la inútil cantilena, el fútil pretès intercanvi.

Com diu en Xopi: «—Dona sempre immediatament tota la raó als desgraciats qui, infectats amb tota mena de biaixos disparats per les més estúpides influències, bo i parlant, només la caguen.

«Llavors, de tindre TOTA la raó, els mata.

«N'acaben al cap d’estoneta fets una merda.»

[‘////’]

«—Imbuït tot d’una pel bon karma carminatiu — petarrera astral, aèria, incorpòrea, gloriosa — *sublim*.»

[‘////’]

—Tots els datspelcul qui empren el mot ‘sublim’ altrament que de riure, com l’emprem els qui hem comprès com tot no es desplega, la caguen esmeperdudament.

Els fètids finets qui vanten allò que en diuen el ‘sublim’, i blasmen i menyspreen allò que en diuen el ‘ridícul’, no saben capir que en aquest univers de merda, com més creus que re és ‘sublim’, més ridícul en realitat no és.

I com més et fots el sublim, més el ridícul no fots.

Car què hi ha de sublim en re? No hi ha re sublim. Tot és horrorosament ridícul. A l’univers tot hi existeix per negar-te l’existència.

És immensament ridícul i irrisori com tot allò vivent es deteriora i degenera — i a una velocitat escruixidora.

[‘////’]

—Gent de no gaire pesquis ens han demanat sovint per què ens fem fustigar per dones fortes. No comprenen re, gamarussos. No saben que com més intel·ligents ni doncs poderosos més ops no hem de prendre’ns periòdicament banys d’humilitat.

Én una necessitat imperativa per a reguanyar el preuat suprem equilibri zen.

Som els homes dels terrats, som els homes del dalt de tot, som els homes superiors. Les àligues no cacem mosques. Ni les mosques àligues. Mes, de cops, a una àliga li va bé de prendre un bany de mosques — saber que hi ha de tot al món — comptar-se tranquil·lament entre els objectes qualssevol condemnats últimament al mateix tràgic destí.

Zen, bany d'humilitat. Per això ens fem fustigar periòdicament per dones fortes.

['////']

—Humilitat. Cascú, al capdavall, què? Xifra infinitesimal. Ni això. En realitat, xifra de tan merdosament minúscula, per a tots els efectes, inexistent. Encar menys important enlloc que no pas cap instantània espurna, de tan breu, invisible, totalment negligible. Sense comptar per a re. Absolutament per a no re.

['////']

(—*Vides extraordinàries.*) (*Ho són totes. Àdhuc les ordinàries.*)

L'únic mèrit que hi ha per a justificar una ben farcida biografia (tant per als ens — els cossos — amb anomenada com per als anònims) és, al capdavall, el mèrit d'haver

sobreviscut durant prou estona.

Mentre som vius, tant se val que ens belluguem o romanguem estàtics, sempre ens esdevé (ens passa, ens cau i escau) quelcom o altre.

I en la teua (de tota manera efímera) estada al món dels vius, com més d'hores no hi dures, més de coses (de ‘quelcoms’, d'esdevinences) no endures (et passen). Això és del tot natural (lògic). Constants ions se t’estavellen damunt, t’hi espeteguen part dedins, i et travessen. I com més d’estona no hi passis plantat (com un espantaocells o com un maleït belluguet de mal seure) a més d’ocurrències no et sotmets.

Que sobrevisquis més o menys de temps depèn és clar dels daus de la natura* que t’han atorgat (o t’han negat) un cos durador. I depèn així mateix (potser encar més) dels daus accidentals del viure mateix.

En acabat, és evident que com més longevitat atenyi un cos, més de ‘quelcoms’ que li han d’anar caient sobre. Per força. S’esdevé com amb els meteorits que s’esbalcen damunt l’esfèrula. Els que s’estimben als oceans són molts més que no pas els que espeteguen damunt la terra ferma. Qüestió d’extensió.

Així mateix, en aquest cas, figuradament diguem-ne, l’amplada d’un cos (per a rebre-hi els meteorits de les esdevinences) depèn de la llargada (la durada) del viure. Com més viu aquest cos, més ample no esdevé. I com més ample, més ha d’anar rebent (sensacions, situacions, fenòmens, incidències, experiències, casos, coses).

Res d’estrany en tot això, tot i que tot (tret justament d’això)

sigui alhora tan estrany.

(...)

*—Els autoesquediàstics daus de la natura que reparteixen privilegis — de naixença, de riquesa, de tarannà, de cervell — que a pleret duran més tard el cos (segons ha estat dotat) (cascú adoptant una mesura de succés o altra) tant se val, a proeses o a conformitats.

Quants de milions i milions al món de joves genis ignorats i sense cap mena de biografia esbombada perquè s'han morts a deshora en guerres, accidents i malalties?

['////']

—Hom procedeix larvat i, si de cops s'abandona a l'onada fosca del desig, els vents crus i agres, sovint embafadors, de la lògica i de l'alta seriositat, sempre li rauen rere la virolada façana del seu coratge aventurer. I el manté tothora segur deçà el mur corrosiu de la disbauxa on es debaten les promíscues carcasses.

['////']

(—*Infant amb fam esdevé infame*.)

Veïna meua, a la cambra del costat mateix, al pis de dalt, a la casa d'estudiants a la vila provincial i tanmateix ricament universitària, la dona (en realitat una noia força jove), tot i que cardava amb certa regularitat amb amants diferents, la

seua idea era d'esdevenir, acabada la carrera, monja. Monja per a ésser destacada a l'Àfrica a servir-hi catòlicament els africans més desvalguts.

Era una dona com les qui sempre m'han abellides, alta i forta, intel·ligent, decidida, en tot superior a la meua inferioritat congènita.

Que el seu esperit de sacrifici s'impliqués en la vocació de monja només es comprenia si hom se n'adonava que en aquells temps de maleïda dictadura religiosa, on els malparits dogmàtics imposaven pertot llur visió tètricament bel·licosa del món, no hi havia (que no fossin amagats, pràcticament invisibles, i de més a més considerats si fa no fa subversius) d'altres mitjans o opcions on comprometre's per a esdevenir-hi potser declaradament efectiu.

Quan, després de fer-li dramàticament la cort, m'acceptava prop seu, i àdhuc al cap d'estona ens casàvem i tot, sense cap inútil cerimònia, continuava ella amb tota llibertat les seues experiències diguem-ne romàntiques. A poc a poc, tanmateix, mercès a certes lectures filosòfiques de la meua tria, on la lògica naturalment hi imperava, abandonava ella també la idea que d'ésser catòlic fos molla bo. Al contrari. Com dic i sostinc, una doctrina absolutament maligna, corrupta, corrosiva, infecta, antivital, i absolutament estúpida, creient en imbecil·litats de paradisos celestials i fantasmes encarnats i ninots amb poders màgics.

Això no vol dir pas, però, que la seua magnanimitat, la seua natural generositat, minvessin gens. Sense dogmes que l'encarcaressin, s'eixamplaven, guanyaven mires, horitzons. Així, quan li confessava que res no em feia tan feliç com quan em contava amb qui anava al llit, i amb qui se n'anava de viatge, de vegades per setmanes i setmanes senceres i tot,

de vegades només cada nit, per a tornar al matí o a la matinada, segons la distància, i que si em volia contar les coses més íntimes encar en fora més, de feliç, generosament i bondadosa em féu les lliçons. Meravellós signe de compassió per al cuguç. M'emocionen fàcilment i pregona els fets compasius i les compassions de les persones compassives.

Lliçons les seues, doncs, que escoltava delint-m'hi, sobretot quan era absent i la sabia de segur amb mascles de nota. Lliçons, vós, on, en la seua imperiosa, immensament eròtica, veu, establia les lleis d'ordenació del territori matrimonial i les normes del capteniment i repartiment de tasques per al cuguç i esclau. Essencialment, obediència total, servei immediat, i agraïment constant; zero accés a sexe i argent, amb força optimisme davant la situació.

Així, eren enregistraments, per exemple, on em declarava capat, com dic, sense cap accés a cap mena de penetració per sempre més, i m'hi contava com, contràriament a la meua posició sotmesa, els homes de veritat, no pas cap merdeta com jo, se la cardaven, i sovint amb quina molt admirable brutalitat, i com llurs sexes eren enormement més importants que no el meu, negligiblement microscòpic, i com no m'ataconarien de fort, ells, els superdotats, si els plagués de fer-ho, amb ella, és clar, present i rient, i com havia de servir-los com l'eunuc del palau, on ella era, és clar, la princesa totpoderosa.

I amb aquelles lliçons la meua felicitat sexual com dic esdevingué total. Sobretot quan, rere la façana d'aparent exageració, me n'adonava que no, que tot era tanmateix cert. Fil per randa. Tot el que ella hi deia a les lliçons esdevenia l'autèntica única realitat. No n'hi havia cap altra. Allò que ella hi diu (i cada dia diu) només pot fer u amb la veritat.

Com més em fereix, més em complau, li dic. I, efectivament, com més vulnerable me li present, més se n'aprofita, i les lliçons (de veu i de fets) esdevenen més meravellosament esmolades. El verí de la gelosia que escanya els imbècils s'ha tornat en al meu cor devoció envers els druts entronitzats. Llur immensa superioritat és per a mi un desitjat bàlsam per a les nafres causades per la perenne angoixa d'haver de viure. Amb els druts fets ídols al meu enteniment, en el mateix procés de propinqüitat i adoració, àdhuc me n'empelt una mica, de llur gran coratge.

I així, llavors, més i més pregonament, aquella generositat seua en donar-me un paper a omplir en el món dels vius, ha fet de mi a la fi un ésser mitjanament reeixit, un ésser amb cara i ulls, acomplert, de qui l'estada al món, si més no finalment, adquireix un sentit. Veig que ara sí, de veritat, hi tinc lloc.

Era ara algú qui al capdavall comptava, existia, concret, complet, finit, com una estàtua imperfectible. Un jo exacte. I (com prou li dic en acabat eternament, i a ella li agrada que li digui tan sovint com calgui) no li'n podia estar més agraït. Agraïdíssim. Absolutament retut i exalçat. Amb urc tot ple de la seua glòria.

['////']

(—*Operats bufonament*.)

Les dones — sol·licitats per l'escalfor de llurs cossos, ens avesàvem a la rutina, i així se'ns escolaven, indistintes, les hores perdudes. Fins que, amb prou feines, mig ens

eixorivíem, i ens crèiem que aviat fórem capaços de moure'ns. Ara eixiríem, amb alacritat palpable, de la immobilitat que ens encarcarava, que ens retenia, que ens restrenyia com amb congrenys ferris. I preteníem doncs d'aixecar'ns d'una vegada, de més a més que així mateix crèiem recordar vagament que potser ens tocava a naltres de fer de guàrdia a la solitària torreta de fort.

Les dones, però, sàtrapes, ens ho retreien, disgustades. Llurs festeigs d'aranyes implicaven, llavors com sempre, de ficar-hi, a les nostres resolucions, els obstacles consuetudinaris.

«Quines manies, quines delusions (quines il·lusions fal·laces) les vostres! Cascú les seues, es veu. I totes i cadascuna idiotes fantasies errònies.»

«Viure, companys, no és altre que trista collonada. Per què bellugar-vos mica? La llibertat no existeix. La llibertat és trofeu inacceptable.»

«Fora de la nostra coneguda mar, cap de valtres altre que carraca de vaixell gens sumptuós que, a la vana ziga-zaga del no anar enlloc, posaria tot seguit rumb vers el tenebrós abís on el món s'acaba.»

«Monstruoses larves, capgrossos de la bassa llorda i estantissa, on us ensopegaríeu, extraviats, lluny de la falda de la mare? Les insòlites impressions se succeirien i, precaris, quèieu i requèieu a cada bertrol inextricable. Car tot hi és tabú lluny de nosaltres.»

«Al dellà del sirgar de l'esdernec, sempre hi rau el comiat del mai més on t'enfonses. Rere cascun de sos esplets ni proeses, la penúria d'un retorn dubtós i encatifat de nafres. I l'afegitó ineludible dels esborronadors malsons. D'ençà de

llavors, els ensopecs macabres s'escauen en una continuïtat desesperant. Vehements cops de becs d'esbarts inextingibles d'ocells enormes com baluernes i horribles com gàrgoles.»

Les dones, doncs, ben disciplinats, ben ensinistrats, subtilment polits magníficament de tota inútil dignitat, les nostres ridícules idiosincràsies jamai més atòpiques, simis escuats, els romaníem totalment servents. Tan estètics com ens volen, a l'anècdota ens retem. Mestres deipnosofistes, apreciem de valent un bon tec. Xarlatans, entremetedors fotims qui de continu mormolem amb malignes apunts, les divertim un no dir.

Havent aprovat al cap de milions d'èpoques, hom ens lliura a la botxinessa de torn. Hom ens tol la pell de viu en viu, i aprés, molt graciosament, ens ton el coll i tot.

Bona nit.

['////']

(—*Volia nostra felicitat, i no me'n sortia;*
Fotia cara de prunes agres, i m'arrucava ma tia.)

Nyec sense mare em pujava ma tia.
De natura criminal, sovint m'ha de renyar.

Ahir he comès el més gruixut pecat.
Ma tia em veu al bany que vaig escigalat.

«—Ai cabàs! Què se'n féu de ta cigala?»

«—Home, dona, el jovent, hom s'embala...»

«—Pobre Manfred, greu càstig per quin crim?
Greu, dius? O prim?»

«—Sacríleg, amb l'epíleg que escuat, sense cua,
D'ençà d'avui és com si visc a Esparta.
La cua al cau! Atroç adeu-siau!
Ací és on tot el misteri no rau:
Sabràs que el cony de la frígida Astarte
És totalment glaçat.

Cigala qui s'hi fica, la mortifica.
La cigala, quan surt del set o el trau...»

«—Quin trau? Quin set? No vols pas dir el del dau?»

«—No, no, cap set a un dau estampat a la roba!
Vull dir el trau a l'entrecuix de la lloba!»

«—Un set a la cruïlla de sota la faldilla?
Ara t'entenc, som-hi, tot s'hi escau!
Crua cruel cruïlla on l'innocent s'avenca.»

«—Com deia, quan la tita surt del trau,
Com vidre cilíndric que a terra cau,
En mil bocins es trenca.

Així que del cony glaçat de n'Astarte
És clar que hom encontinent se n'afarta.

Ja no ho faré mai més!»

«—Ai carallot, ara patint d'afàl·lia,
Amb què ho fotries?
D'ara envant fes cas de la didascàlia:

No hi ha lloc, sense tita, per a cap represàlia.»

«—I tant! Sempre teniu raó, les ties!
Tot ho veieu tan clar! El set al dau,
I d'en Dalí la dàlia.»

['////']

(—Tota història no pot acabar-se sinó malament.)

—És la fi del món, i te la guaites amb serenor total.
Sempre havies sabut que la cosa no podia durar.
Nu sota la tovallola blanca surts cap al pont alt a veure-hi millor el cel.
El cel és cel·luloide que es crema en mil indrets.
Nuus pregonament negres densament curulles d'estalzins en remolí.
Nous Solells que arreu esclaten en taques expansives de foc roent i de grocs enlluernadors.
Explosions blanques d'objectes enjòlit.
L'espectacle no pas que s'ho valgui tampoc gaire, mes què voleu?
D'on no n'hi ha no en pot rajar.
La fi del món no dona pas per a més.

['////']

—En el sacsejat trajecte fragmentari que és viure, què t'hi roman a la consciència si ets mica sincer?
Petites memòries de fets que mai no s'esdevingueren.
Mai res no s'escaigué exactament com ho descric.

La veritat no existeix; tantost escrit o dit, tot és afegitó, tot hi és fantasia.

[‘////’]

—A la nit, les ombres dels objectes més enganyadorament vulgars són de monstres de malson.
Són, destil·lades, les formes de l’autèntica realitat.
Radiografies de sinistres tosses qualssevol. Esquelets, tendons, nervis, podrimener. Processos degeneratius.
Testimonis hostils de la teua mort.

Com et vas convertint en un objecte enganyadorament vulgar, i tanmateix, rere l’estúpida façana, l’autèntica monstruosa composició qui, sotjant foscor, lentament es desfà.

Bo i presenciant la nostra mort, a tots ens és doncs ofert el molt esplèndid obsequi d’alhora presenciar la fi del món.
No hi ha més grandiós ni espectacular esdeveniment!
Renoi, amb tu, tot s’acaba! Punyeter, prou pots!

Teatralment epistemològic, ens informa que, segons dades objectives, sortosament, la molt tràgicament burlesca espècie homínida, aqueix clafert merder genètic, aqueix femer, aqueix sobreixent pous negres — au, som-hi, tant se val, definitivament — a fer la mà, als collons, a la merda en tramvia — al canyet, al darrer podrimener i prou — s’ha acabat — massa poc — quin descans!

[‘////’]

(—*Girant i tombant anem de nit encesos per l'angoixa*.)

Sota les pàl·lides ombrel·les plàcids espectres recullen
ànimes.
Noctàmbul mesquiter, cossos als cossis, crisàlides que
s'espelleixen debades.
Morts minúsculs i morts enormes mes trossejats.
Cap retret, cap mot amarg.
Qui ha mort el mort? La mort.

['////']

—Soc un home d'inacció. Soc un filòsof. És clar que me n'estic, de fotre mai re que re malmeti. El món no es toca, altre que quan és absolutament necessari. No l'espletes, no li robes la substància. Cap energia balafieges. Estàtic et mantens.

I si mai se'm desvetlla a l'esperit cap opinió, no la dic pas mai. Me la fic encontinent ben desadeta al cul. No fos cas que per haver enraonat, esdevingués d'espetec cap maleït heretget mereixedor d'extinció instantània. Ara, que no la digui, no vol dir pas que potser no l'escrigui; això sí, dissimuladament, en cap paper amagat, que si ha d'eixir ja eixirà quan soc ben mort, és a dir, del tot inassolible pels desgraciats empaitadors.

Un filòsof veu el món, no pas idealitzat en cap excusa de metafísica falòrnia, sigui econòmica, o religiosa, o política. El veu com allò que prou és, el veu com a poma putrescent a hores d'ara gairebé totalment destruïda per les cobejoses larves qui l'habiten. I quan hom diu larves molt repel·lents

és clar que diu homes d'acció, homes de decisió, homes d'iniciativa, de confrontació i de mort, homes de la anorreadora banya endavant i merda per a tothom altri, bah; vàndals tifes i rucs, qui es vanten perquè van venuts.

['////']

(—*Sense presses*.)

Crec que cal salvar tothora tant de recapte com puguis — l'arbre, la casa, l'hortet, l'equilibri ecològic, els mobles, la situació (si s'ho val).
I la pell. La pell, és clar, la pell.
Car sense pell, tot és no re.

['////']

—Espletant la saó a l'agre de la terra, pagès diletant, com m'ompl de joia l'esparsa escarsera escassa collita! Car cert que no n'esplet sinó allò que, en acabat que el buf dels vents, i el cul dels ocells, i la boca de qualque colgador mamífer, com ara l'esquirol, no hi sembraren — i en acabat la saó duta pels elements i l'agre mateix de la terra — com dic, benèvolament no desenvoluparen.

['////']

—Re no vol dir re — tret que hi ha qui ho diuen amb gràcia i

ho llegeixes o ho sents de grat, i d'altres, cacofònics, t'ho diuen sense cap mena de gràcia, t'ho diuen amb grinyols i garranyics, i sense que mai valgui la pena desxifrar-ho, t'ho diuen com qui aboca cap buidarada, com snobs de merda, com xarons i carrinclons, com tifetes, només per a emprenyar.

[‘////’]

—Com la famosa merda de l'antiga faula, la que el camell oblidós cagà al riu, i llavors adonant-se'n de ses estranyes contorsions damunt el cresp que xarbotava, es va haver de demanar: —*Què cony era això que anava tan de pressa? Tantost ho havia darrera com ho hec davant, i escapolint-se'm tot sol i esmeperdudament*.

Li hauríem d'haver explicat que és que tot allò que no va enlloc passa endavant.

És cagalló surenc qui sempre sura. I com de substància no gaire, bo i surant, lluny se'n va.

Tot tifeta datpelcul creu que hauria de manar. Que hom li deu tothora un delirant succés. I tot i que tot el que sap pensar és buidor merdosa, sempre al davant se'ns fot.

[‘////’]

—A l'avior, les fàtues «fàtues» les decretaven els datspelcul muftís, ara les decreten els molt més datspelcul tifetes, ço és, els predicadors de merda.

Els predicadors, és conegut, un horrorós arroplec tots plegats d'estrafolles i de monçonegaires psicopàtics. Fictament vehements, esbombant les falsedats i farfolles de llurs fraudulent guisofis. Sollats trompafaves qui venen llurs pèrfides cagarrines com si fossin miraculoses panacees.

I els pecs pagerols de tota condició, molt llaminers de femta, se les empassen senceres, com a l'avior, i re no traurà la ruquedat del rucs.

Els malparits venedors de falòrnies fètides sempre hauran (com convé als armats qui manen) la via badada per a decretar'n, i decretar'n impunement, ço és, a mansalva.

Massa poc. No hi ha remei.

['////']

«—*Per a un bou tot és prou; ara, el somni n'és de lleó*.»

De petit cometia el pitjor pecat: de creure'm suficient a jo mateix. Quelcom d'incomparablement sublim. I a re no trobava digne d'agafar'm. Creia sempre ésser segurament superior, sovint infinitament superior, tot i que ara mateix continués ignorat per la massa pega i idiota.

Massa conscient de mi mateix (massa apassionadament enyorós de la gàbia tanmateix angoixant de la consciència), i massa amanerat, tibat, tancat, present, sense descans; massa desficiós, neguitejat, solipsista. Com si era la gran cosa, com si cap altra cosa no fos més important, potser com si només existís jo, i la resta d'allò visible no fossin sinó

imatges imaginades, imatges que sovint m'eren contràries, no fos cas que, si tot m'hagués anat collonut, em pogués pensar que m'enganyava jo mateix, que només existia jo, i quina horror no hagués estat allò en realitat, tret que és clar que de tota manera, d'enganyar m'enganyava, fes el que fes, únicament que d'una faisó una mica més torta.

Car de viure i d'ésser enganyat és el mateix.

Mentrestant, com és natural, no comprenia re d'allò que els altres s'empatollaven assegurant que era cert, tret que cal dir que a estones de claror instantània, també trobava d'allò més estrany i àdhuc força ruquet el meu discurs adreçat a mi mateix.

['////']

—Hi soc alhora de trop i mai de trop:
—*Soc un filosop*.)

['////']

(—*Em vull sempre prop les fonts*.)

Em vull sempre prop les fonts
Del beure i del menjar
De l'escalfor i de la teulada
De la paret i la finestra
Del llibre i de l'escut.

És llavors que heroic puc

No creure'm gens malastruc.

Tots els torts puc redreçar
Les indagacions dur a bon terme
Allò palès amb equanimitat acceptar
De tota maltempsada sortir-ne indemne.

['////']

—A l'agre de la pandèmia, benaurat silenci.
S'hi estroncava el malson. El sorolls es fonien.
Ni màquines ni vehicles ni avions ni horribles merdes
d'aqueixes no empastifaven el món.
Ai, si durés! Com el món fora vivible!

['////']

«—Roman enfeinat», tothom recomana. És la histèria del viure i la por de la cessació immediata de tot que la mort et duu.

Més val, al contrari, badoc i mandrós, fotre el gos. Un gos molt fidel a no fotre altre que no re.

«Rabeja't en la inactivitat.» No hi ha pas treball més ardit ni ardu.

['////']

—No hi ha pas benaurança com la d’enfonsar-se a cogitar al bosquet contemplatiu on venim a meditar.
Ningú no hi diu ni piu.
Dir-hi re és prohibit.

Fer-hi cap pet — greu anatema.

(Rots, oíssos, estossecs, singlots i sanglots, i crits per picada d’escorpí o mossada de llop amagats a la vegetació — penalitzats segons el grau de la gravetat de la interrupció.)

Cagar-hi — la mort.
Únic soroll de daltabaix de fi del món.
Místicament, encontinent que hi cagares, et cau damunt un arbre mil·lenari i et sebolleix com un clau, cabota inclosa.

No cal que ens vinguis a recordar, dissortat ninot dels ous xarbots, que els molt fastigosament repugnants déus, sens cessació venjatius, amb l’acte del cagar volgueren la nostra eterna humiliació, la nostra eterna culpabilitat, la nostra eterna vergonya, el nostre etern autoblasme.

És clar que es veu que a la història dels humiliats humans hi ha hagudes ardides individualitats qui, potser per a enfellonir i agredir greument els maleïts déus, s’han rabejades dolçament en merda i en vòmit i en d’altres repel·lents escòries tretes del cos (tant el cos propi com l’aliè), mes hom no hi subscriu pas, hom troba llur mètode contraproductiu. Hom ho veu com ara una altra mena d’adoració als déus, una cerimònia litúrgica com cap altra de totes aquelles que els més desgraciats dels humans no despenen inútilment energia per a coldre llurs enemics més ferotges i tramposos i cruels: els ultramerdosos déus.

A part que no deu ésser gens bo per a la salut. Cal abstindre-

se’n de totes totes. Anéssiu pus tost a meditar i a fer anar pregonament les freixures dins l’aire pur al bosquet de les benaurades contemplacions, carallots!

[‘////’]

—Cap cos, per molt lliure que sigui, no pot alliberar-ne un altre, si abans aquest altre no s’allibera per ell mateix, per si sol; l’adoració mateixa al capità (al líder, al diví) és una manca de llibertat; tota adoració és esclavatge.

[‘////’]

—M’aclaparen el biaixos adversos inherents a la societat sempre injusta.

És l’època on mon parer i el parer de mon pare divergeixen radicalment.

De jove idealista, un llevat d’amor propi, d’on creix la set de justícia, se’t solidifica quan et fas més grandet, i se’t sembra a l’esperit com si és una llavor de rancúnia contra la injustícia, on llavors germina el coratge per a la lluita contínua.

[‘////’]

—Després del vertigen el col·lapse; després del col·lapse, la bèstia brutal qui emergeix del podrimener del teu cos.

Som els ridículs simis impermanents solemnement i delicadament (com qui ambla entre els hibiscs) amblant per l'incomprensible còsmic abstracte. Abstracte cosmos on res ni ningú no hi entra íntegre ni en surt.

Part de dintre tot cor-estripats i selvàtics, part de fora nogensmenys continuem amb la nostra seriosa pantomima de les greus confidències sobre qüestions carnals i les admiracions més o menys confessades devers els esplèndids heretges, pròspers i estoics, qui assenyalen, heroics, en l'efímera mundanal estada, camins més justs cap una curta durada d'equitativa, no gens envejosa, felicitat.

['////']

—Cert que rossins i pollins tots fem rucades. Ara, havent tombat daltabaix al mateix obscè abís del néixer, fa de ruc demanar-me per què estic deprimit.

L'obscè abís és el foradot del cul, tot negre i fastigós, que és el cosmos.

['////']

—En el conreu de la filosofia, hom proposa (sempre desesperades) solucions (o respostes) a la situació (sempre desesperada) que és viure.

Ésser abocat a una situació desesperada, sense solució ni resposta, això és viure. I el filòsof assaja tostemps d'anar

trobant petits enginys (enganys) per a explicar no re.

Tot allò que et diguin, creu-t'ho, però no gaire. Aprova-ho feblement, comprova-ho fermament.

Ara, sobretot hom recomana, amb raó, el plàcid esmorteïment abans la sobtada desintegració.

I com cada vida que es fon, tot roman inconclòs.

Ens en tornem enlloc. Back to nowhere.

['////']

(—*Inutilitat d'un sòrdid mòrbid clergat i dels voraços cagats qui els afalaguen*.)

Per al déu omnipotent dels cretins som les seues larves en un formiguer que desa a un dels molts milions d'escrinys que posseeix allà dalt qui sap on, i amb els quals es veu que s'entreté, com a ca seua cap altre infant idiota. Això som. Les seues larves al seu formiguer, engabiades en la tenebra.

Un déu doncs qui és un immens malparit. Coneixent això, com poden els cretins imaginar pitjor? Doncs, ep, no pas que no es deficiïn a intentar-ho. I així s'inventen encar cels i inferns.

Coneixent això, tornem-hi. Quina mena d'infern ni de paradís pot oferérir-te en acabat aquest ximplet infant tan repulsiu? No ha emprenyades prou les pobres larves atrapades al seu sinistre formiguer? Es pot ésser encar més cruel i criminal?

Doncs sí, a parer dels cretins. En acabat d'un formiguer tan merdós, te n'etziben de més torts i retorts, més follament desesperats, més desperadament folls.

Esfereïdora estupiditat la llur.

['////']

(—*Oeix involuntàriament sovint, i molt disgustadament i fastiguejat, els carrinclonissims sanglots del pobre desgraciat cretí penedit i confés*.)

I demana't un cop més: «Qui beu i creu, creu perquè beu, o beu perquè creu?»

Tant se val, és clar. Desgraciat pels dos cantons.

['////']

—Anem a pams, home; no acceleris; només t'estavellaràs.

Un cop consideres que davant l'horror màxim que és l'eternitat *(sub specie aeternitatis)*, tota magnífica acció ni bestial assoliment és cagarrineta. En realitat, no és ni això.

És comprensible que per mandra mental (i per íntima amagada desesperació) hi hagi ànimes mínimes qui trobin que tota resposta rau a les àvols urpes dels déus. Hom s'arrapa on pot. En esfonsar's, s'agafa a un ferro roent i tot.

Davant l’extrema violència còsmica, complaguts en llur virtuosa mandra, moralment acomplits, havent absorbides les datpelculades dels fuls saberuts del pútrid antany.

Tot aqueix desastre generalitzat — l’anorreament dels individus, per molt que s’hi escarrassin a persistir — les col·lisions heterogènies pertot arreu al firmament enfollit — és doncs quelcom inventat pels déus, i si ho han organitzat així, llurs raons tindran, car prou en saben molt més no nosaltres, pobrisson, i apa, au, res, tranquils, tireu envant; no hi ha re a comprendre, bah, fora, osta, prou emprenyar!

L’espantós cretinisme, l’esfereïdora credulitat, dels fanocs, els lleixa — de moment! — ben tranquils. Prou poden!

Pastors i pagesos vigilen constantment els horts i ramats, normal doncs que, dalt al cel, n’hi hagués un altre, de molt superior que els no ningús de ‘baix’, qui sotgés tothora què fotia el ramat humà. Gossos guardians i ramaders = els àngels. Els llops i d’altres sinistres feres ferotges qui s’ho menjaven o ho destruïen tot = els hipogeus dimonis. Per què no? Ximpleries per als ximples. I au. Anar fent.

[‘////’]

—Tota convicció — i com més ferma, pitjor — és desconfita i desfeta de l’esperit propi.
Hom hi ha vençuda la facultat crítica del propi cervell, pobrissó.
Cal romandre convençut d’absolutament no re.
Tota crítica és farsa — tot crític un farsant.

[‘////’]

«—Era la fi del món i per això trempàem a més no poder.
Queien bombes atòmiques a tort i a dret, i nostres lleterades esclataen.
Era com si ens cardàem el món.
Com si el món que s’escardae pertot arreu,
Cada esquerda hi fos un cony badat.
Un cony llefiscós de foc que per una vegada no destruïa re.
A l’inrevés, ho netejae tot.»

[‘////’]

—Pren foc el món — cada cua de be — ble.
Pren pluja el món — cada ull d’orb corb — curull.
Un món sens flors — cada pas de nas — oclòs.
Tot hi és verí — boques plenes d’estalzí.
Pet infinit — tot timpà d’avern ampit.

[‘////’]

—Amb floretes no et guanyes mai la llibertat. Al contrari, amb floretes només pots anar a l’enterrament de la llibertat.

Una revolució amb floretes i sense morts no arriba ni a truita d’un ou i totalment mancada, no gens reeixida, una fastigosa empastifada.

[‘////’]

(—*L'única veritat*.)

Angoixat per l'estranya nova atmosfera
D'un cosmos de sobte extremadament neguitós
Que amenaça de fer una terrible bogeria
Un esclat de vertigen em duu sense pietat
Com qui multiplica per «i» eternament
A la metàl·lica xarxa visceral de l'oradura.

On com el mateix peix espiralment enxarxat
Mon itinerari és el del ribot entre les ones
Un equilibri viciós una infinita pantomima
Que va tolent els pèls a la pobra enganyada
Guineu qui sempre roman a les escapces.

Solet i obsolet esguardant si el Solet surt
Una ampolla de vi mig plena
Que com talòs esporuguit
I amb el vit fora de la bragueta
Com pròtesi maldestra que mostrés
La magror i la tortesa de la falç
M'ha caiguda talús avall.

Dibuixa el raig de vi en el foc de la ceràmica
I en un llenguatge mai més no conegut
L'única veritat amb les lletres indesxifrables
D'una frase que transgredeix totes les lleis
De l'esvaïda ficció que en dèiem
Pregonament autodecebuts «lògica».

['////']

—Érem marrecs jugant al carrer, i tot d'una, trencant la cantonada, apareixien les tres formosíssimes minyones! Les tres glorioses deesses. Les tres glòries supernals. Colossals jovençanes de resplendent perfecció. I llavors ens n'adonàvem. Massa tard. Se'ns volien menjar els ulls, tret que la visió que encar en posseïem, si més no durant uns segons, n'anul·lava la crua innocència. La innocència que, per llur beutat, hom erròniament creia irreversible — trio atroç qui ara ens agredia amb esmolats maüixos a les urpes, per a eixorbar-nos. La nostra innocència, en canvi, era genuïna. Eixorbats i tot, continuàvem essent innocents. Tantost fetes cap, se'ns havien agenollades davant, damunt un genoll, i ens havien desbraguetats, i tendrament ens acaronaven les cireretes — i tot d'una es treien les eines dels butxacons del darrere, i encontinent perdíem els ulls. Els perdíem fins a mai pus. Per sempre més ensarronats. Encar bavejant, encar agraïts per llurs acaronaments tan dolcets, llur crueltat un atot de pus, car prou podrien haver fet, volent-ho, molt pitjor. Adorem-les doncs, ens dèiem, fins a la fi. Prou s'ho mereixen, deesses tangibles de toc tan fi.

['////']

—Tothom qui, petit o molt jove, hagués estat prou conscient que era si fa no fot viu al món, se n'hauria adonat, com jo me'n vaig adonar (i no pas que sigui cap mena de monstre massa perceptiu), que el mots alhora et salven i et condemnem, sovint de per vida.

Els mots dels religiosos i dels amuntegats al bloc bel·licós t'endogalen i anorreen.

Els mots dels ateus i els pacifistes t'alliberen i t'obren la porta a un viure amb possibilitats harmòniques.

Els del bloc religiós i bel·licista (feixistes de tot mal pèl, polítics, moralistes, armats, jutges, mestres...) no solament et neguen la bona vida, et neguen en la merda impaïble de l'escanyadora filosofia dogmàtica.

['////']

—El vermell sufocat rabassut capellà romangué tot d'una empedreït, paralitzat per qualque malatia, amb la copa amb les fades fulloles de pa de torrons amunt.

Llavors, la cosa durava hores, vells i dones tot doblegats, i hi havia paies qui ofegades s'esbalçaven d'esvaïment.

—«Escolta, que un s'hi va morir!»

Cridí, emprenyat.

Cap reacció, altra que qualsque "xst, xst!" dels amants més acarnissats de la dolor.

Aleshores hi torní. Pugí a l'empostissat. Fiu, a tall del ridícul uniformat ara immòbil:

—«Exordi. Foteu el camp. La datpelculada s'ha acabat!»

I ara fui obeït. Tothom complagut d'haver nogensmenys complert.

[‘////’]

—Hi havia molt de valent, per això hi notaves tanta pudor de merda.
A l’hora de la veritat, els més valents els més cagats — i força sovint a l’inrevés.

[‘////’]

Si totes les «veritats» dels manaires menjamerdes són mentida, això no vol pas dir que tota mentida no continuï eternament essent mentida.

La veritat, com diu si fa no fa en Xopi, no és cap bagassa qui es jaqueix haver per quatre rals; és poncelleta càndia i d’aparença inviolable qui no es ret del tot ni quan fa l’efecte que potser ho faria, aparentment seduïda pel més espaviladet dels festejadors.

[‘////’]

—De petit, em calia passar sovint davant «La Punyalada», sempre hi senties els sorolls (ploc...! ploc...!) dels desvagats ignorants qui hi jugaven a la granota; jo em deia que no hi jugaria pas mai, ni a bajoquins a la paret, ni a flèndit, ni a cap altre joc de perdre-hi l’estona, quan, per comptes d’allò, prou et podies dedicar a estudiar, com jo, n’Aristòtil — l’esplèndid.

['////']

—«Déjà chié trois-quarts de ma merde», li vaig dir.

Havia fets els setanta-cinc i la idea de l'hora mística [ço és, els "tres quarts de pixa, i gotejant encar"], em percudia l'esment com si volgués dir-me quelcom de si fa no fa determinant.

I ara algú em felicitava per la meua insospitada longevitat.
—«Jo qui reunia bocins de tos papers perquè quan et morissin jove poeta maleïts hagués pogut escriure'n qualque articlet o àdhuc, qui sap, un petit llibret per a afegir, no pas a la teua glòria, és clar, a la meua», em deia el carallot, qui era més vell que no jo i tot. Soberga supèrbia!

—«Despite my limping, I'll yet try», li dic, car em sembla d'haver sentit que m'ha desitjat quelcom, com ara que atenyi ca meua (em deu veure marejat, i no pas que no me'n trobi, a part que parlar amb ell me n'ha posat prou més — avorrit i avorrible plom — i sort del bastó que no oblid pas mai si ixc al carrer) amb prou salut (ço és, sense haver caigut davant les rodes d'un autobús — per exemple).

['////']

—La teua set d'absolut se sadolla bo i morint-te — l'absolut l'atenys l'instant on et somorgolles doncs al no re perfecte.

['////']

—Creure en un mateix, no hi ha pitjor auto-enganyifa.

—Car què altre és hom que buida bombolla? Que frèvol ninot omplert de la pallerofa que davalla i s'escola del moment on s'escau que li toca de representar la seua efímera funció?

[‘////’]

—Fenyia escoltar el feixuc tautològic monòleg del saurí molt rancuniós qui es veia que només trobava vi, petroli, obusos antics, i pous d'antiga merda, i mai, vareta maleïda, aigua, i tot d'una quin esglai! Un pardal se m'ha plantat al nas! M'he pensat d'espetec que no fos un muricec rabiüt a xuclar-me un ull! Me l'he tret a mastegots eixelebrats! N'acabava tot atuït pels cops que em fotia jo mateix i amb un visatge fet malbé a collons! El suarí carregós continuava el monòleg. Me n'anava sagnant del nas i la boca a esguardar-me al mirall i a fer-me una miqueta presentable, quan encar m'arribava la inestroncable remor del capdecony, com si fos un helicòpter al cel advers que s'entretingués, enjòlit, a fotre l'esperit sant només per a emprenyar. Davant el mirall, esborronat, car quins estranys verins no fermenten minuciosament a l'ull borni! Semblava un cony infecte, un cony de carronya, massa “fet”, massa passat, massa colgat.

[‘////’]

(—*Expiacions*. Això ens cal a tots, expiar els torts fets a altri i a si mateix. Car tot criminal pateix de mateix mal — el mal

del viure.)

[‘////’]

—Ridículs mascles qui us ens atanseu.
Com més potents més impotents.
Car no podeu lleixar d’ésser potents fins quan menys us convé.
D’on que com cuques forassenyades qui s’aventuren a la babalà sigueu sempre llavors sobtadament trepitjats.

[‘////’]

—Molt aplaudit, em volen i colen mos alumnes.
D’enigmàtic xufanc amagat en residus
Dels mestres esdevinc entre els pus summes.

Amb pinces sàvies d’accents assidus
Convencia el gruix dels individus.

Cascun es penedeix rere columnes
Picant-se els pits tots pansits i decidus
Amb punys podrits com fruits de pecadors autumnes.

Insomnes per les condemnes perennes
On les sacres sunnes ara els abismen
S’inclinen a lloure a mos jous i regnes
Amb què el men a l’única recta ruta.

No prou ben obeït fort m’enfurismen
Dic: Noi, sap greu, ta mare és la gran puta.

['////']

—Immens mercat a l'aire lliure, atapeït de gent. Sempre m'ha abellit de perdre-m'hi. Molt oclòfil, això de rabejar'm en les anònimes multituds, quin mester, quina feina, més absorbent! Ni àdhuc quin dolç plaer. I això, tot i que sé que no hi compraré re, és clar, car de pecúnia, a la butxaca, zero. Ara bé, això aitambé, mai no oblidant-me de llençar l'ull sovint-sovint part de terra, car qui sap què t'hi trobes, un pebrot, un cogombre… Tot fa brou.

Damnat, socoltre, castrat, evadit, indetectable, per les fires, com dic, i tant, a tot duc l'ull. Meravellat. Les mercaderies, ni cal dir, els queviures, els fruits exòtics, i els atuells, la requincalla, les joguines, la tumbaga.

Quan les casetes i els tenderols i els xibius s'acaben, quan no hi roman re sinó la pols bruta de les romanalles, allí hi ha els folls, els malignes, els bruts; aqueix home molt mudat, amb complet blau cel, qui s'hi arrossega, màrtir, per exemple. Car és l'indret preferit dels penitents. Re no els estronca la preguera. Verinosos, insolents, els feixistes militars sovint com s'hi acarnissen. El feixisme militar d'on procedeix tota la xurma. Miasmes pitjors que no ixen mai del més pol·luït dels zoos els ixen si diuen re, si bleixen, si badallen. En canvi, els qui es voldrien redimits, els qui s'arrosseguen damunt la pols i la merda, la pútrida, pecaminosa, llordesa, hom els bat, hom els ganiveteja, hom els tortura. Hom els lleixa per abatuts, atuïts, morts. I tanmateix n'hi ha que reviscolen, i continuen llur via crucis, sobris, amb agònics espasmes.

[‘////’]

—Malèfics, corrosius, paràsits qui cal anorrear. Nocius, ens voldrien corcar l’ànima fent-nos enraonar la llengua dels malignes invasors. No hi ha perdó. A mort. I prou. Esclafats com verinosa vermina qui se’ns infiltrava als teguments.

[‘////’]

—El plec de paper que rebregava i llençava part de terra, al cap d’hores, en desplegar-se lleugerament, fa un sorollet de fantasma que d’espetec m’astora. Feia llonga estona que no hi pensava més, plec descartat, i ara el malparit s’aferma en l’existent.

No sé pas quina atenció reclama.

Mes, com amb tot altre fantasma, me’n desentenc. No m’aixecaré pas del llit per tu, prou que li dic, mudament.

[‘////’]

—Els repulsius malèfics dissortats qui creuen de debò en aquells follets espectrals o barrufets intangibles que en diuen ‘ànimes’ s’asseguren la comoditat pòstuma fent veure que es foten fotre, però sobretot dedicats a llur plaer criminal d’anar fotent els altres tant com poden perquè aqueixos es fotin fotre de veritat.

Pretesament amarguen llur pròpia vida per tal d'amargar de debò les vides de tants d'altres com sota llur maligne poder no assoleixen de controlar.

Creure en imbecil·litats només produeix crims. Cal arraconar, bandejar, esborrar, mai no fotre cap cas, dels malparits (dolents o malalts) qui creuen en infectes mentides com aqueixes. Especialment si, damunt, ens les volen encomanar, injectar, tacar, entecar. Si, traïdors, corruptors, a llurs creences de boig perillós (o de nefand enemic) ens en volen 'convertir'.

['////']

—O escatíem quin fora l'indret on van a raure les inexistents ànimes.

I al capdarrer ens hi ficàvem, fantàstics.

Prístina necròpolis on els imaginaris protoplasmes es consumeixen en consumpció totalment etèria. Incopsables, incapibles, entitats aèries incoherentment figurades són sebollides al nostre magí, carraca quequejant que només serveix per a decebre'ns que som quelcom més que ossos i carns, com qualsevol altre animalot (un rat?) o animalet (àdhuc desossat — una ameba?), ni que els qui se'ns moriren són a qualque altre lloc en terreny vedat i fins i tot qui sap si platxeriós i tot, car prou semblen de cops solaçar-s'hi... esplaiar-s'hi — prou — oi? — punyeterets.

['////']

—Els ho veus als ulls, els ho sents a les veus.
L'odi que ens duen els eixorba.
Ens esborrarien, ens anorrearien...
Cal esborrar, anorrear, qui ho provés.
Sense recances, no fotem.

['////']

—Tot tron — taüt.
I qui l'ocupa un mort tot corromput.

['////']

—Soc com en Xabert — concebut (dut al quelcom) per desconeguda, mort (redut al no re) per desconeguda.
És a dir — de zero a zero.
Amb molts de fútils escarafalls per l'endemig.

['////']

(—*Carrinclona situació*.)

Hi ha poetes qui escriuen (literalment) quatre merdetes i es moren tot de sobte ben jovenets, i en acabat certs xarons desvagats propagandistes pecs els tracten de genis immensos de potencial infinit. Això mentre els bons poetes de debò, és a dir, els poetes de llarg treball i llarga vida, són tractats tot plegat com a éssers fallits (prou han viscut prou

per a marrar la via de tant en tant com tothom), o en tot cas de mancances plens, i tot això també perquè (els esbombadors buits) et volen vendre un sòpit llibre acadèmic qualsevol, i del merdetes n'exageren els molt minsos atots fins a magnituds colossals. Irrisòriament lamentable, ja et dic.

[‘////’]

—Un capellà és un capellà i se'n pot anar a cagar.
Tot el bé o el mal que no fot, algú altre sempre el fotrà millor.

Que desaparegui, collons, i un pic fos, fos qui fos molt millor tot no ho fot.

I sense embacinar la gent amb fastigoses falòrnies de carrinclons monstres celestials, vós.

[‘////’]

—Invasiu enginyós eròtic text m'encanta i afal·lera, fòssil rescalfat.
Car sempre he anat fotent tard — la meua apoteosi a l'hora del ragnarök.
Condoneu-me, condemnadors.
Qui mal vol a ca, ràbia li alleva.
Dèspota atzeb el meu, mes vaporoses fantasies al capdavall innocents rai.
Mon millor atot no l'he tret mai — sempre me'l desava fins que no es presentés la bona avinentesa (la qual, llas, mai no

féu cap).
Tot allò era lluny de la presó i ses foscors — ací, a mon recer, històrics i prehistòrics, solitaris o en esbarts de formacions més o menys fantàstiques, els ocells fascinaven un cel clar, net i vast, sense horitzons.

[‘////’]

—Les cigales s’exciten soles — un ocell diu latament bona nit — és el lent capvespre d’agost de llum groga i serrells o celles de nuvolets roses, ocres i vermells — i aquest és el darrer dia que vius — i demà hauràs nascut un altre zero.

[‘////’]

—Els creixen a mos ulls dits qui pertot es foten a fotre.
Els creixen a mos dits ulls qui pertot forat es foten a fotre.
Cobejós concupiscent — tocar diners era tocar-me-la — com més en tenia per a tocar més m’escorria — em ficava centimets a la boca, i llurs lleterades em regalimaven de les comissures dels relleposos llavis.

[‘////’]

—L’estre poètic se’m desferma i em fot a cagar com un desesperat.
Líricament vaig perbocant penjaments i renecs contra quisvulla diví i llec.

[‘////’]

—Sempre m’ha plagut d’enraonar en hongarès
On tot gènere sovint periclita fort compromès
I és llavors que em dic renoi prou pots
Car tot l’inconcret que amb ell n’has après
T’eixampla els horitzons fins a límits de món insà.

Cap fre ara a les llavors amb innat deler d’esclatar
Perplexes carcasses en gegantines rebel·lions
Llurs libèrrims tentacles goluts d’espai
(Pel pou al cel) blanques cornelles desemmascarades
Paradís de coits aleatoris i èxtasis brutals
Amb no gens xorques truges de figues impúdiques
Vellutades reptilianes i olímpiques vestals cobejoses
d’incests.

Llamps i llampucs psicodèlics d’espectres gelosos de príaps
Simbòliques quimeres que al cosmos cofoi li roseguen el
fetge.

Desnona’m doncs metjarra nega’m tot accés al triomf
Que la inquieta ombra de l’insecte creixi en fatuïtat
I pròsper cadàver en ple privilegi de la saponificació
Arrelat negoci en nit d’umbracle al gloriós carreró
Que se m’hi atrofiïn escrupolosament totes les argúcies
I que ma llavor corniculada hi escanyi crescuda
Les enceses obeses teranyines d’aquell atzucac de l’oblit.

Car es lluitant on hom més influeix i col·labora al col·lapse
Som-hi hongarès prou saps que la reciprocitat i l’altruisme
Nodreixen les més mundanes ximpleries
Parany indecent hi sotgen les patologies més bares.

Cal pus tost la monògama via de la tinta amb instint de coratjosa sípia
(Com el ventre d'una dona envaït per un embrió
Hom vol anorrear el paràsit sense rebre'n mal).

A les diferents saons de la terra badat escriny de Pandora
Nit pomonal (posobra del jorn on hom coldrà na Pomona)
Hi plantaves buidant baldrics i buiracs eixams de queixals
Descordat corn de l'abundància del no res absolut.

Ta despulla de gnom nigromant ton dimoni tutelar
Sos ulls estràbics fotent mudres i piruetes a corquèvols
Amb les crosses de la ingenuïtat i el jou de la seducció
La persuadeix a retre's a son fat d'esdevenir d'una puta vegada
I del tot tendenciosament abstracta (i prou).

['////']

—Sota el gambuix irisat de la lluna
Els ulls en foc de l'esquirol albí
Assenyalaren on s'amagarien
Ambdós espectrals amants.

Àrtemis amb el pastor
Nit d'orgia li botxineja el cos
Matí d'esglai desori i estupor
Pastor cruspit per precís bestiari.

Àrtemis a l'escenari
Àrtemis amb pell d'ivori
Embolicada com anyell mai tos

Amb llanes folles i amb escates d'or.

[‘////’]

—Per a tot sempre he estat un incapaç —
El duc tostemps buit — el mateix cabàs —
L'omplia a manès però té un forat —
I al cap de cap estona rau balmat.

[‘////’]

(*—D'Igual Serem a Iguals Serem*.)

Quan era a la botiga servint clients, romania de cops encantat pel tarannà, pel capteniment, de dues menes de persones — les bones i com cal — i les dolentes, les constantment donades pel cul.

Els bons eren equànimes i lògics, amb una visió justa d'un cosmos boig i sense cap ni peus, on l'únic ordre que pots posar és al teu enteniment durant l'efímera duració de la teua reposada vida. Mai gens empeltats de la bogeria còsmica mateixa, esmeperduts, histèrics, espetegant, planyent-se, poixeules i exigents, creguts i repel·lents.

Per cap petit error en el producte o en el qui els serveix, els bons diuen «Tant se val», diuen «Igual serem», diuen «Més trencat s'ha de veure», diuen «Ja ho trobarem.»

Els dolents, és a dir, els estúpids, per cap imaginat defecte, es foten a parir i s'escridassen i esgargamellen, i aixequen

tota mena de teoria conspiratorial, i demanen l’arribada del botxí i les destrals

Caigui allò que ens caigui, igual serem, és clar…

Fins que al capdavall iguals serem… De debò… Tots morts.

[‘////’]

—Sembla un angelet, vestit arreu amb pells enlluernadorament arnades de xai, mes si bada la pútrida boca ses dents i queixals esfereeixen. Ambtant, van creixent acollonidament les ombres ominoses dels foscs gegants, monstres deceptius de negres salives. Monstres llanuts qui és evident que pateixen de ràbia. S’asseia als graons d’enmig, tota ujada, una dona de lleuger vestit blau cel. Monstres i gossos, de colors contràries, són al replà de baix de tot. Hi ha part de terra un platet amb un tollet de llet i bocinets de pa xop. Cel d’impol·luta llana negra, de pèl llis. A l’horitzó cel de pell nua. Cel mort de fam, boca sangosa.

Musant sobre la mort de l’erecció interminable
Perllongada xanxa entre els corromputs qui només se’n recordaven encara de pelar-se-la una mica
Eina flonja qui s’adreçava a diferents captures
Tanmateix enxampada per la teranyina de la justiciera
Anava mormolant pel desert:
No re
No re!
Just sols una innòcua amistat romàntica…

I nogensmenys si mai ningú l’hagués vist despullat…

Ai llavors
Les innombrables marques de martiri!

[‘////’]

—*Pell de xagrí de la masturbació*. Cada cop que me la pelava, més se m’escarransia la cigala. Un metge (assenyaladament, un ginecòleg) em va recomar de cardar fort.

Així hi deia la prescripció que em féu: «*Per a la regeneració cigalesca, vit al cony (xil·la en xona) — i força!*»

Fàcil de dir, difícil de reeixir a fer-ho. Car amb qui cardaria? Les de més de les dones (heu vist mai on duen el trau?) i la totalitat del homes, i els altres animals, em fan fàstic del tocar’ls micoia. Encar pitjor esmar-me cardant-me’ls. Mai!

Em va demanar el ginecòleg quan el vaig tornar a veure. «*I quan te la peles tant, doncs, què cony fas servir?*»

«*Imatges pures. Angelicals. Soc un místic, no sabeu? Un altre sant Antoni, el dels rucs.*»

«*Sant Antoni se la pelava?*»

«*Com un ruc.*»

«*Saps molt de la bíblia.*»

«*Oi que sí?*»

«*No crec que tinguis remei.*»

«No em descoratgéssiu!»

«Al contrari, pela-te-la desesperadament. Aquesta és la solució. Quan se t'haurà esfumada completament, la xil·la, pobrissona, trobaràs la llibertat. En absència de xil·la, amb què te la pelaves?»

«Teniu tota la raó! Sou molt llest. Enllestíssim. Quant us dec deure?»

«Em deus el prepuci. Potser serà incorrupte, com el d'aquell qui tenen així mateix per molt reverend.»

«Voleu dir Jesús?»

«Atxum!»

['////']

(—*Ofec.*) L'enemic és sempre qui et subjecta, qui t'oprimeix, qui et mana. Qui t'enjova, que et lliga l'eixanguer al coll. Qui, per al seu exclusiu benefici, t'obliga a fer mal a altri. Qui et fa canviar de vida, de llengua, de sentit al món. Qui t'esborra i esborra d'on vens i de qui vens. Net. Fins que no hi ets, i mai no hi has estat. Enlloc.

Així amb els invasors, enemics per excel·lència. "Fes-li de bo a en Bertran, t'ho pagarà cagant." Expulsats pels malignes directors de llur indret perquè vagin a fer mal enjondre, arribats a l'indret envaït i sovint d'acollida, llur odi a llurs malignes directors qui els manaven és gira vers els acollidors, i sobretot vers els petits directorets dels envaïts,

als quals, amb raó, odien amb més força que no odien els propis directors. Pobres desgraciats petits directorets, malalts amb la típica botifleresca malaltia dels envaïts — l'autoodi.

Tot allò que aprenien els miserables invasors els era ensenyat per criminals pagats pels malignes directors. Tots els mestres — fanàtics del règim — a les capes altes del qual pretenien il·lusament de pertànyer. Llavors, és clar, ensenyaments imbecil·litzadors sense fissures els llurs. Filòsofs capsdecony, religiosos, titelletes. Historiadors dastpelcul, militaritzats. Experts en cagarel·les sense substància. Mòmies putrefactes tots. Miasmes antonomàstiques. Puta pudor de podrimener indesarrelable llurs aflats. Ments enverinades les dels miserables invasors.

[‘////’]

—Als magatzems oceànics, a hom l'atordeix la perpètua complicitat de tanta de turbulenta turba partidària de l'andròmina destructora i del verí impaïble; a hom el pertorba tota la panoràmica, sinistra i sanguinària, de tanta d'inanitat, encapçalada pels qui, àdhuc pagant es veu diners, manlleven a tort i a dret objectes d'una efimereïtat insostenible, que no serveixen de re i es trencaran de seguida o trencaran la vida mateixa del qui, engalipat, l'assumia; trista humanitat.

El suïcidi exultant del misantrop qui escalava fins a l'aixopluc cavernós, on, de mil·lennis ençà, el gruix de les carcasses creixia obsedidament. Es vol egregi, catamònic, sol i vern heroicament apitrant contra el món, claferts d'estupiditat i malignitat.

De sempre afectat per la dèria autòtoma, sense haver gosat mai anar gaire lluny, fins ara, on la fi ja tocava, d'antuvi, dalt de tot, s'hi castrava. S'hauria eixalat, cas que encar fos cap pterosaure, aflicte amb la molt improbable dèria o mania de la pterotomia. Llas! Allò dels pterosaures, ja no n'hauria mai pus. Una espècia no pas com nècia i autodestructora com la humana — intel·ligent, sobrevivent, amb la natura ben acordada.

Llavors, d'espetec, es fotia a riure tot sol. Estentòries riallades.

Què en dirien «les intel·lectuals» amb les quals li calgué de vegades traficar per culpa del seu tirat filosòfic que el portava a fer-se amb buida gent amb certes ínfules? Què en dirien aquelles caricatures ambulants? Cregudes, lletges, saberudes, poixèvoles. Molt irritants, ausades. Manaires, entremetedores, ignares. Rematadament insistents a voler inútilment astorar totdeu bo i rajant llurs enderiades falòrnies sense cap mena d'interès. Falòrnies d'espantall aviant planys sense raó ni fonament, i alhora fotent-se furtius glops d'essències molt intoxicants, etiquetades amb noms insubstancials, com ara «equitat, moralitat, justícia, superioritat, deessa, honor, virginitat, virtut, coratge, matriu...» Paraulotes vanes. Una dona intel·lectual, quina contradicció cabdal!

Abans el fet definitiu, no pas ara que es cagués de por. És que es cagava perquè la natura volia que buidés. Budells emprenyadors. Prou se'ls acabaria aviat llur repatani reganyós anar burxant, llur maleït ressentiment d'esclaus farcits de menges impaïbles.

Una darrera caguerada, doncs. Esplèndida, opípara, magnànima. Què altre és mereix el futur?

Paradigma de l'honestedat, la merda, vós. Res tan honest com la merda.

I en acabat? Pressent que la benaurança és tot a prop. Un cop de cap i endavant.

Amb teatral insolència, bruixot amb una forta bona reputació masturbatòria, per la qual en rebia adés, indiscriminada, l'admiració de propis i estranys, vol demostrar als ulls orbs del cosmos que morirà trempant i pelant-se-la.

Impossible! Desastrós! Una dolor terrífica. Impotència.

A conseqüència de l'acte autòtom (un acte de prohomenia, i de decisiva autonomia sobre el cos propi, predi on l'únic senyor és aquell qui hi viu), en conseqüència d'aquell acte emasculatori de llibertat doncs, on es tolia els innocents testimonis de baix, prou terriblement adolorit indret ara, fa?

Com tota closca enyora sa perduda nou, d'on els collons haurien d'haver romasos, un enyor pregon en pujava, acompanyats del turment de les fiblades que t'anaven minant i dinamitant part dedintre, i et delien d'energia i de puixança.

No podré partir amb cap burlanera lleterada darrera. Veig que mon vitet, quiescent cuïc, ja ni pixar no sap.

Es dessagnava de part de baix. A hores de llavors no en feia poca, d'estona, que n'era, mort. I tot allò que encar creia pensar, ho pensava, com més anàvem més feblement, un

mort. Mortalment nafrat, sa nafra esdevé formiguer exuberant. Cada queixal una formiga autònoma pels zodíacs de qui sap quins universos hipogeus. Indígena indigent s'hi troba, barrejat amb d'altres indistints espectres en incerts viaranys de nit que mai enlloc no menaran, ésser un mirmecòleg qui estudia vermines de malson, els tèrmits maixants, els escarabats bum-bum, llurs cacauets, o caques, o ouets. Llur bolletes de xerri que tasta tustant-hi, i més tard trucant-hi, no fos cas que s'hi trobés, íntim, la seua rèplica amanida novellament a la naixença.

Letal desafiament, potser amb prestigi rai, mes que fineix amb tu fastigosament amortallat per mossades de carnívors. Esdevingut, al fons de l'atri de l'alta abscosa cova fins la qual, ardidament, amb un propòsit fix, no escalaves, un nimi afegitó més al gruix, on de mil·lennis ençà no s'anaven agrumollant les altres antigues tot-rostades carcasses.

['////']

(—*Esbufegat.*) Pujant llambrescament damunt els ben cairats llambordins del costerut carrer, em sobten els rucs aücs d'ecs i d'ois de dues presumides meuques de conys pregonament pudents, de dues favotes maliciosament fastiguejades, es veu, perquè els fot l'efecte, reconsagrats ninots, que, bo i bleixant fort, vaig tot xop de suor, quan l'únic que feia, una miqueta més avall de la pujada, era mullar-me a la font d'aigua nítida, no fotem.

I ara, tant se val. Novament, a les acaballes, i tant, som-hi. Cal fènyer coratge si barroer assages de pujar més endavant, més amunt, al cap de les dècades vanes, els tucs esquerps qui d'altres, concisos i robusts, ridícula jovenalla,

ascendeixen sense balafiar ni un pèl de llurs pells prepubescents, dínamos d'anomenada, jovent daurat (cridaner vernís dels que no duren gens), qui obsequiosos et diuen de superflu i d'eixalat, o et calumnien finament tractant-te de bòlid exaltat, i et pararien travetes i t'humiliarien enviant-te al trencat taüt endut per les clavegueres.

I tanmateix cal fènyer, com dic, i endollar amunt, fent abstracció de tota dolor i tota pena, sabent que et nou un no-dir l'esforç. Un esforç que per als titellescs espècimens qui et van precedint en la comesa allò ni a contesa no arriba, ans, a tot estrebar, d'insubstancial fàcil etapa per a ells no passa.

Els obstacles a la natura, vívides catastròfiques noses, curioses andròmines per al teu turment i naufraig ginyades. Les proves per a conquerir-les, desdenyable abominació emprada com a quica teràpia per a l'avorrible multitud — la balba voluda inconsolablement despitada.

La mortaldat expectant, única per a ells versemblant revolució, els barbàrics espectadors només hi són per a tastar-hi de més a més la sangassa i el moll d'os, els sollats residus del terrabastall.

Lànguids laments s'encimbellen momentanis damunt els cranis caquergues de la gernació, uns cranis com melons lloques, boixats, amoixats, fràcids, sabaters, d'on se n'exhala la pudor clandestina de llurs escarransidots cervells, on els astrocits rauen inservibles i a trossets, i on, com sorollós impermanent vesper, només hi bateguen els sempre inassolibles capricis de l'heroica prevaricació, on per procuració la grandesa i la magnificiència del victoriós esdevé fantàsticament adherida a llur persona, tot i asseguts i no fotent verament re altre que patir, i àdhuc els trets de

mateixos efímers herois es van metamorfosant en els mòrbids, babaus, fofos, cofois, deliqüescents, trets dels transportats al camp màgic, els trets carrinclons, abissals, dels emmagatzemats enjovats espectadors.

Garranyics escanyats m'ixen de la gola. Hauré fet el cim. Els ulls se m'esborren. Sé que vaig com una pioixa, amortallat amb els èpics bucòlics parracs (hom s'embolica en la seua mortalla per a mantindre l'homeoestasis, el perfecte equilibri ectoplasmàtic), esdevingut també en el meu magí fàtuament mític, un altre Çviatogor, colós vell i esvellegat damunt el seu imaginat cavall rocallós i gegantí.

['////']

—Jugant jugant, sense ni voler-ho, havia fet cap dalt de tot. L'atmosfera a desgrat del cim per a tothom altri inabastable, hi era exactament la mateixa; no em fotia cap efecte.

D'ésser, pels capritxs de la fortuna, el campió del món, o d'ésser'n un altre escombriare, trobava que al capdavall s'equivalia de totes totes.

['////']

—Avials fragments cinemàtics amb els quals hom ja no naix, m'entrevenien a la vista tèrbola quan magnetitzat fitava els brillants ulls de vidre del mussol empallat damunt l'estatger.

Et creus que segurament és sel déu del qual repapiegen certs adults, i sobretot els farfallosos xafallosos sàdics marietes,

maristes i capellans. És a dir, et penses que deu ésser ell, el perenne espieta, senyor de l'infern, el més maligne déu imaginable, avui disfressat d'ignar mussol.

['////']

—Un altra bicoca de l'ofici, vós.

Plecs i plecs de fulls trobats a les escombraries, que segurament era el bon indret on pertanyien des el començament.

I tanmateix heus que els esbomb, subversiu, com si fossin meus.

['////']

—Soc un qui sempre ha pensat
Que hom ja ens neix embacinat.

['////']

—De guaitar'm al mirall mai no ho he pogut encobeir.
L'ensopegada de l'ideal qui em pens il·lús ésser
I la realitat que hi albir és massa escandalosament
espetegosa.

El trencava, el mirall, si no fos que tot sol ja es trenca.

En feia mil bocins, ausades, si doncs de l'esglai no s'esmicolés d'ell mateix.

[‘////’]

—Les dones apassionades
Només lleixen darrere
Tota mena de cagades.

[‘////’]

(—*Per llurs natges les coneixereu*.)

Com va dir el llibre de la vida. De la vida dels vius, no pas dels morts (els maleïts espectres) de les fotudes religions. «Només per llurs natges les coneixereu de veritat, vós.»

Únic indret on les dones no tenen mai fred; i doncs aquesta és la moda: Ben cobertes pertot, tret del cul; el cul de les dones sempre enlaire, vet ací la meua, la nostra, la nova, l'obligatòria, total religió.

Natjam a betzef, natgera fins al tupè.

De què els serveix la cara? Les dones només existeixen cames amunt (pernes enlaire) (cuixes i cul!).

[‘////’]

—Ullí els lliris que hom em lliurava. —*Per a qui són els lliris?*
—*Per al mort*, respongué l'ordinari.
—*Quin mort?*
—L'ordinari musclejà. —*A mi què m'expliqueu*.
—Llavors hi pensí. Havia errada la qüestió. Li havia d'haver demanat, —*De qui són els lliris?*
—Ja se n'havia anat, l'ordinari. Esguardí si hi havia cap targeta al pom.
—No, cap.

['////']

—(*La tita lila*.)

Abans d'enforcar-li-la un primer cop
Prou li etziba (grotesc) (grotesc) (*grotesc!*)
La sòlita merda...
De «l'eterna amor».

['////']

—Em demanava on fos anada ma frescor de ça enrere.
Em lleví de bon matí i l'espill se m'alçava en despietat enemic.
Car l'altre jo meu era monstre de lletjor i de decrepitud, i d'aixafament i d'esfigassada.

[‘////’]

—Mon cos és un rem d’on mon vit el mànec
De qui el gran deler és trobar els escàlems
Més llisquents ni elàstics ni estrets com coll d’ànec
Qui dels oceans com alció en fes tàlems.

[‘////’]

—Res de tan beneficiós per a la societat com les guerres. Ningú no ho diem, però tots els qui no som mica rucs, prou ho pensem: «Visca les guerres, tu!»

On fotríem altrament (sense guerres) tots aqueixos desgraciats tifes covards? Tants de buits barrals, de milhomes cruels i bestials, qui només es complauen en companyia de llurs semblants, animals com ells, essent com és llur més gran, llur irresistible, plaer d’entrematar’s.

«*Que s’entremàton, vós. Massa poc. Bon desembaràs*.»

Les guerres aprimen, ens treuen de sobre força del greix cancerós que són els mitges merdes. La societat en sortim guanyant.

[‘////’]

—Aprés la nimietat aclaparadora de faramalla buida, aprés de tants de brams d’ase proferits pels qui compten treure’n

bona nyapa...

Ací la teniu. La guerra!

['////']

—Riu-te'n:

Sorges espaordidorament atroços esdevenen a gavadals sorges a trossos.

['////']

—Dear diary:

I'm still reeling with pride. What a bloody victory. I'm still amazed. The turd I shat today, just an hour or less ago – man, it was a beauty. As I say, made me immensely proud. The best thing I did today, indeed this week – wait, this month, surely the length of several months – are you kidding? – years, decades; so seldom an actual fact that I had despaired that such a miracle would ever happen again. Not even in my wildest dreams awake. I never thought that I was still capable of such a prowess. How many of those did I ever produce in my too long a life? Three? Four? And at my age! I should've photographed it. Or perhaps no need. Probably, surely, unless my life's become a disgusting prodigy indeed, it will be, alas, the last of its kind. So satisfying, so perfectly proportioned, and well formed. Let's say it was veruly my last hurrah. Undeserved gift, though, never expected. Now, imprinted on my mind... Its sacred

image… Yes. I’ll wear it inextricably attached to my memory for the remaining of my sorry days. Prove (impalpable but oh so true after all) of my precious ability while I was yet just stupidly passing through this grotesque meaningless tragicomedy called living. Now I can almost die in peace.

[‘////’]

—La sorollada dels timbals de guerra desmantella les idees; no es pot pensar amb prou sindèresi. El senderi de cascú a parir parteres. Tothom sembla haver-se begut l’enteniment. Hom gaudeix únicament del vernís insuls de l’abstracció pseudoheroica del suïcidi col·lectiu.

[‘////’]

—Dones alcofollades, pudents de greus perfums
A l’indret es congreguen on s’esqueien els crims.
Els guanyadors s’enduen per alts camins de llums
Que jeguin nafrats als núvols dels cims.

Són glòries perennes per als herois dels brums
Els xerren llops i àligues himnes i rims
I les bruixes, amb llurs deleteris ensums
A les plagues infectes hi remenen amb vims.

Ni quants de ganivets porten clavats als lloms
Mai no esbrinaven fent cap als alts trams.

I ara els llencen avall i a cada quer els ploms
Se’ls fonen als dedins, guerrers sense més hams

Amb què conquerir enemics blans i sems.

Ja heu fet el deure brut, i els rics riem ensems.

[‘////’]

—Els decadents, ço és, els intel·ligents, esbrinàrem quins foren els gens de la brutalitat, de tal faisó que, en acabat, havent enginyat un mètode intern d’eliminació mecànica, automàtica, de cada embrió ni fetus entecat amb els gens de la brutalitat — on així, doncs, assolíem que tots els latentment o potencialment brutals romanguessin morts a lloc, ans de néixer i tot — i esdevenia possible finalment que ens desempalleguéssim dels brutals qui abans sempre enllordaven irremissiblement el viure.

[‘////’]

—Els morts ho perdonem tot. Prou comprenem que d’emprenyar els vius ja ho fan prou (i massa i tot!) els altres vius.

Mon pare, durant la guerra, una nit de molta de por, amb l’invasor voltant, s’amagà a un nínxol.

En sentir-ho que ens ho explicava, li demanava, marrec de pocs anyets, si no havia tingut por dels morts.

Se’n rigué és clar de la meua innocència.

«Els morts, rai» — va dir, amb tota la raó —. «Els vius, són

el perill!»

Afegí: «Com tampoc no deien els romans: *—De mòrtibus, disputem-ne tant com vulguem, això rai. Cal només els vius van armats*.»

[‘////’]

—Els intolerants i llurs prejudicis, insadollables en llur fam occidora. Els qui a la vida han fet el malbargany d’emprar tota llur ardidesa i tot llur esforç a fer-s’hi un — sempre molt efímer — lloc. Sense adonar-se’n que el millor lloc rau on la passió de l’odi descordat no hi pot atènyer.

La passió més irreprimible de l’individu és la de l’esperit de cacera. És l’instint més bàsic ni doncs constitutiu dels humans. Caçar altri. Caçar un altre individa, amb qualsevol excusa.

Addictes a les guerres, les revenges, les enveges, les “llibertats”.

En realitat, sempre pel mateix motiu. L’odi a l’altre.

[‘////’]

—Trobem que la més dinàmica activitat que cap ens qui respira pot realitzar és la de la meditació.

Exhilarant oceà dels enllumenaments. Visitacions dels rutilants ocells de la inspiració sobtada.

[‘////’]

—Tret que, perdut en mos entotsolades elucubracions, quin esglai quan algú pel carrer m’ha abruptament interpel·lat i increpat.

«Ja no saludes els amics!»

Típic, No el coneixia de re.

[‘////’]

—Dissortat passavolant.

Incoherents cruïlles en tota altra taleia, ocupació ni dèria. Evisceració en acceleracions més o menys esbojarrades.

Entrevingut pels trols poixèvols dels vertigen.

Ruflant amunt com ujat o com enutjat cavall.

Les espines a l’espinada agòniques i corrosives se li enfronten.

Per l’esglai com ara llampat – mort instantània.

[‘////’]

Carreró amb resclum de rancis bordells.
Crits extemporanis; apòcrifes suputacions de mala puta.

Formigueigs de mals presagis.
Cassigalls de vòrtex.
Lívids gargots a la llosarda de la nit.
Vestigis berrugosos, ganyotes que osquen la carota del cel.

Aviat serà el matí.

[‘////’]

—N’hi ha qui ens neixen pòstums.
Morts, però amb una estranya història darrere feta
exclusivament d’etern no re.

[‘////’]

—Vius nogensmenys, no trobem agafador enlloc. Tota
realitat és il·lusòria. Re no dura ni mai no ha durat.
L’univers, el tot, és una cruel enganyifa.

[‘////’]

—Vocació d’ombra la nostra.
L’ombra no altera l’objecte.
Només la manera com el veus.

['////']

—Res de re al món no hem acunçat
Tot ho lleixem com ho hem trobat.

['////']

—Som neutres en tot – com la natura mateixa. Ni bo ni dolent no existeixen. Tot són falòrnies. Cada concepte, de riure.

L'esfereïdora natura sempre sotja impassiblement perversa. Per què no hauríem d'imitar-la?

Res no serveix de re. Ni res no vol dir re. Tot hi és de per riure. Rere quelcom, sempre buidor.

No m'emprenyéssiu doncs mai més amb 'certituds' falses — encar menys, desgraciats, amb maleïts dogmes ni repulsives fes — és a dir, amb els sols recursos dels imbècils sense remei.

Ara, atès que prou som ja al ventre de l'horror. Ventre tot podrit, per què ens serviria fer el mal?

Més val abans no fotre re. Estar-se'n. Saber-se'n estar. Fer mal només serveix per a empitjorar (si fos possible) la cosa. Afegir horror a l'horror. Aneu-vos-en a la merda.

['////']

—Natura altament perversa. No hi ha re més pervers. Ens engalipa amb plaers que es tornen dolors de mort. Cada instant duu prenys son contrari. Com més grossa la joia ara, més horrible adés la terror. Cal confondre, decebre, enganyar, la puta natura. Cal prendre'n exclusivament els plaers, refusar-ne les penes. Sense cap mena de recança ni restricció. A la merda també per sempre la natura.

['////']

—Una qüestió cabdal és saber com s'equilibraria de faisó natural l'esfèrula Terra els malparits emprenyadors qui la desequilibren, pitjor, que la foten feta una merda.

La natura tendeix a l'equilibri, i quan l'equilibri se li trenca, fa tot allò que sap fer (i és moltíssim, és clar) per tal de restablir-lo.

Tret que el seu pitjor error, la seua pitjor cagada (que és haver parit aquella carrinclona monstruositat ambulant, de dues potes i amb un meló corcat per barret, qui només jurca a destruir-la, a fotre-la petar, a fer-ne miques tan microscòpiques com no sembla pas capaç de fotre, el brètol, perquè odia la terra, odia la natura, ho odia tot, i sobretot ell mateix, un maleït afoll a qui mai ningú no hauria d'haver donat permís de néixer), l'empudega tant que no sembla poder púguer.

La seua segona cagada fou d'haver-li permès, un cop aparegut com tètrica ombra verinosa, de continuar endavant, d'anar surant, presència putrefacta.

Juguesca catastròficament perduda, terra fastigosament innocent.

[‘////’]

—Tots portem el nostre pitjor, més inexorable, enemic plantificat a la cara mateixa.

Ens acolloneix tant que tantost no esternuda o vol que el moquem de mantinent traiem, retuts, la bandera blanca.

[‘////’]

La justícia i la llei.
Ja ho veus tu quin parell més malavingut.
Un tot pla i l’altre tot boterut.
Les doctes conductes i les pandectes.

S’odien mútuament
I s’assassinen eternament.

[‘////’]

«—Qui serva les regnes del diner, serva les del poder.»

El diner ho compra tot. I els malparits de tota espècie els primers i més fàcils d’adquirir; automàticament, com aquell qui diu. Capellans i militars; llepaculs dels mèdia; i oligarques i aristòcrates de tota mena de feixisme o de

pseudo-democràcia.

Els plutòcrates els (ens!) menen pel nas.

[‘////’]

«—Com més venut, més benvingut.»

Tot manaire, menyspreable púrria.

Sense passar la vigilància del drac de tres caps no hi ha mai cap buròcrata que pugui pujar a manar ni que no sigui gaire.

Tot buròcrata no pas gaire ben vist pel drac de tres caps romandrà avall. I prou. De manar de debò no manarà gens.

En certes situacions, si obtingués el vistiplau d’un o de dos dels caps, trobaria segurament quelcom o altre durant un període més o menys gros, però a manar de debò debò dalt de tot li cal l’aquiescència de tots tres.

Els tres caps del drac pertanyen als militars, als clergues i als rics.

Ço és, als teòcrates, els estratòcrates i els plutòcrates (o cleptòcrates).

Són els tres caps qui ordenen, paguen i executen tots els crims (injustícies, assassinats, genocidis) d’estat.

Qui l’escapçarà ni que només sigui d’un o dos caps…? És veritat que, si li tols un dels caps, al cap de poc li ha tornat a créixer…?

En fi, vós, qui occirà del tot i ben occit aqueix absolutament malèfic drac?

Fes-me riure. Abans esclatarà l'esfèrula.

[‘////’]

—La lletjor de la cosa fastigosa, o el fàstic que inspira la cosa massa fastigosa, no són sinó emmirallaments, en miralls projectats a l'esdevenidor, de quelcom d'altre. Que qui sap si no havia estat bell i tot.

Tot allò ara bell i formós serà tard o d'hora lleig. Tot allò sa, podrit.

Com fer-s'ho doncs? Com ignorar sense perdre els estreps aquella horror que ens caurà damunt?

Cal veure-ho tot com si fos fixat a l'instant. Un nombre de fotografies desades al cervell equivalent al nombre d'instants viscuts.

És clar que donant preferència als instants escollits, on la beutat fou colpidora. L'instant venidor qui sap quina carota no fotrà la cosa. Amb ulls fotògrafs faríem molt millor que no fotem.

Si mai et trobes re estructuralment o anatòmicament perfecte, aprofita l'instant de beutat efímera.

Enregistra-te'l ben endins, gaudeix-ne ara per a gaudir-ne després un cop i altre, tot quietament, o als somnis.

Esguarda. Un darrer clic al reialme del magí. El món s'acaba en aquest altre instant precís. La terra crema, es fon. Clic. Terra encesa, fosa. Tota aquitectura capgirada per la turbulència. Clic.

Els trets sobris de ton visatge denuncien una absència escandalosa. Cap esglai!

Cap esgarrifaó, no. Sols un altre fotograma afegit.

['////']

—La legió sens nombre de somnis oblidats...

Tot somni oblidat és una altra vida llençada al crematori. Justament la vida de debò, la vida de l'enyor incopsable. En qualque paradís on la benaurança roman sempre assolible, aferrable, concreta i clara.

['////']

«—Com més he conegut, més ruc he esdevingut.»

No hi ha sobergueria més grossa ni aguda que de voler comprendre l'incomprensible.

['////']

—Car de quina merda pastosa no som fets?

Si el re i el no re ningú no sabrà mai d'on collons surten!

I nosaltres què hi fem enmig d'aital merder?

Més val no pensar-hi.

«Pensar fa de rucs.»

['////']

Tots els agalius vers l'esdevenidor són eminentment incoherents. Els furibunds aiguabarreigs de les nèbules. Els daltabaixos superlatius de les plaques tectòniques quan s'encepeguen...

L'absurda aventura de l'evolució còsmica dona un bon rampeu a allò que surt d'un forat de cul. Un anus original lliurant massiu podrimener directe a allò que no pot fer altre que esdevindre acumulatiu femer. Llavors, tothom sap que d'un femer ben maduret pot sortir-ne qualsevol cosa. Sobretot barbaritats rai.

['////']

—Per què continua havent-hi quelcom per comptes de no haver-hi re? Eh? Eh?!

—Quants d'universos ara absolutament despesos i substituïts abans d'aquest? Eh? Eh?!

—Qui ens ajudava (a caure), sense que ho sabéssim, perquè poguéssim fracassar a mai entendre-ho? — Es demanen els pobres tan badocs supersticiosos mitòmans.*

—No cal que t'hi escarrassis. No hi haurà mai contesta. Ningú enlloc qui et pogués ajudar a desajudar per a entendre allò que no s'ha fet pas tot sol per a ésser entès — els respondries —. Calmament, rabeja't al batibull sense bellugar-t'hi massa. Ningú no vol afegir al desori del gorg on maldem. Ja es belluga prou tot sol, el malparit.

[*Els mitòmans, és a dir, els qui sil·logitzen entimemàticament, és a dir, escapçadament, i viuen en una realitat feta completament desenraonada ficció, i hi perceben mons i doncs déus que només existeixen a llur cervell, enverinat per estúpides nocions; per a ells, tot és teatret amb una façana de cartró-pedra com a decorat més important, impressionant, i darrere, ocult, un director totpoderós, qui, a despit del caos palpable i palès, a ells els apar absurdament que no, que el director tot ho té ordenant perfectament.]

['////']

«—Lleu ho sabrem i esclarirem els equívocs.»

Sobretot, no us cregueu mai els els impostors — són uns desgraciats "metafísics".

Em recorda allò que deia el savi (un altre!), «Cal cagar-la tantes de vegades com calgui, i cagar-la millor cada cop; aquest és el programa.»

Per què cagar-la tantes de vegades? No serveix de re.

Més val jaquir-ho estar. I ocupar's de coses de més profit i satisfacció.

[‘////’]

«—Tot es resol doncs en re?
—Tot torna a començar?»

Els cogitaires hi cogitem llongament.
I què en traiem?
Fum!

[‘////’]

—Mai no podràs endevinar
Tot plegat on anirà.

[‘////’]

—Cascú (mestre o esclau) fa (sempre dins les seues possibilitats) allò que li convé.

[‘////’]

—Tots els imposats conceptes (morals ètics estètics...) són falòrnies. Ni amor ni honor no existeixen altre que com a verinosos paràsits de l'endoctrinada ment.

Una ment lliure només fa allò que al cos que la tragina li convé. Tota honor ni amor (ni cap altra datpelculada semblant) només pot ésser basada en la fugissera coveniència.

(Sense comptar els boigs, qui són ens qui no saben allò que fan, i qui per tant tot allò que facin ni desfacin no té cap mena de vàlua), tothom altri (inclosos l'embalum sencer dels animals prou eixerits per a sobreviure) no fem sinó allò que creiem que ens convé, sense excepcions. Àdhuc quan, vist de fora estant, semblaria que allò que fem ho fem mal fet. Ningú, altre que un mateix, no pot saber mai què convé de debò a altri.

['////']

—Tots som súbdits.
Del re de primer.
I en acabat del no re.

['////']

—A la plenitud de la felicitat
Completament t'has estroncat.

Com més feliç ni idíl·lic
Al capdavall més paralític.

[‘////’]

—(Sincera’t amb tu mateix:) «Si de manguis no se’n canta mai ni gall ni gallina és pel fet què al corral de fora prou hi deu tostemps córrer qualque mena de flagell en forma de febre estranya – una malaltia que anomenarem ‘*estupiditat congènita*’ – que ha fet tornar tot l’aviram afònic.»

[‘////’]

—Que la dona sigui rica i vagi enjoiellada i tothom li foti la gara-gara no vol pas dir, pus tost el contrari, que son cony sigui millor que el de cap molt humil sana pastora.

[‘////’]

—El genuí coratge és el dels covards qui vivim per procuració, parasitàriament, com qui diu, dels fets i proeses (sovint tan ridículament divertits) dels falsos coratjosos, és a dir, els qui suren al món — com suren als cresps de les olles a la cuina, i als atuells i safareigs on hom fa la bugada, les més fastigoses bromeres — ço és, els galtuts, els herois, els victoriosos, els lluitadors, els eixelebrats, els del mecanisme espatllat, els tocats del bolet, els psicòtics, els homeiers més despietats, els desesperats, els apassionats —
els revolucionaris, els belluguets, els tribulets, els culs-de-mal-seure... qui porten la merda pertot arreu. Els aguerrits titelles menats pel nas de les idees més ximpletes ni

emètiques.

[‘////’]

—Lluny, sempre lluny, dels perills de l’acció. D’on pots observar, quan això et rota, el trist o joiós espectacle, l’exposat teatre — incloses totes, les més sanguinàries, obscenitats.

Tornem-hi. Els llunyans silents covards som els autèntics (els genuïns) coratjosos. No ens hem mai cregudes cap de les falòrnies incessantment proferides (ni encar de cops perpetrades) pels llords disseminadors de tals cagarulles, pútrids productes de llurs imaginacions malaltes.

Desapassionats, sabem, sense enganyifes, quina és la realitat. Hem comprès quin indestriable femer no és de debò l’univers, quin esfereïdor femer no és de debò la vida. No ens han enganyats. Hem sabut trobar un equilibri viable (vivible) per tal d’anar fent, de continuar fent la viu-viu, en aquesta molt mesquina, tota destarotada, esfèrula.

Sabem que tant per als enverinats per les propagandes, com per als estorts com nosaltres, tot allò que és “bo” i “dolent” es refereix al fet que s’adigui bé o malalment a la manera com hom (cascú) no viu.

És bo allò que s’adiu a la meua manera d’ésser i de comprendre la vida. És dolent tot allò que contradiu o amenaça la meua concepció d’allò que és viure.

Per als qui no som víctimes d’haver caigut al bertrol infecte on bullen les fastigoses “moralitats” propagades per les

propagandes pagades pels rics i propietaris, allò bo i dolent és, és clar, molt diferent que no allò (aquelles estranyes incomprensibles ficcions) que els enveritats no pateixen, parasitats per les baves emètiques dels llords disseminadors de falòrnies, de l'estil de totes les religions i sistemes polítics.

['////']

Els més 'decents' ni 'morals' som els qui més ens n'aprofitem de la 'indecència' i 'amoralitat' dels altres. En traiem esplets, en traiem nyapa, ens en plevim bestialment.

I en fem política, i ens en beneficiem amb l'afegitó magníficament remunerat de llocs molt feixistes d'influència i de poder, i som, és clar, no cal dir, en privat, i d'amagatotis, i amb la complicitat assegurada i secular de la premsa oficial, els qui més putes indecències ni brutals amoralitats no perpetrem pertot i a tota tesa.

['////]

La toxicitat dels desigs passionalment i fanàticament somiats (les emfàtiques descordades ambicions) que et duran indefectiblement a la malaltia de la dolenteria — car el teu 'somni' no pot 'realitzar-se' (inútilment) sinó molt agressivament imposant-se als qui el teu 'somni' els la duu

totalment fluixa.

['////']

—Mon coratge és nul. Nul. Com escau a un viu. A un viu, és a dir, no pas a qualcú perennement o momentàniament mentalment mort.

['////']

(«—*Contra el cretinisme dels crèduls "creients"*»)

S'escau que escriguérem un cop aquest tractat força innocu (som massa educadets!), i fillets de déu, com se'ns llençaren damunt els més cretins dels voltors!

Articulat de faisó fina, eufònica, i sobretot eufemística, tanmateix, enmig del militarisme catòlico-feixista nacional-socialista dels maleïts invasors, patir rai, ens hagués tocat, si no fos que ens foníem de cop i volta, abans l'enrenou, en el no re de la llunyedat més anònima.

I tot per no res, o a tots ops no gaire. Car al cap i a la fi només hi dèiem quatre veritats massa enllernadorament evidents (si més no per a qui tingués un dit de front), com ara que...

Per a tots els idiomes que hom sent enraonar pel voltant (*boge moi! mein gott!*), el déu de cadascú és l'invocat (*déu*

meu! mon dieu!), el ‘déu’ privat.

En canvi, ningú ja no diu (*mon dimoni, devil mine*), car el ‘dimoni’, gairebé tothom sap qui és (el qui d'amagatotis et fot sempre la traveta). El qui, en realitat, és el ‘déu’ qui la gent pensa, car és totpoderós, i si alguna putada et cau de trascantó és ell (*ton déu, your god*) qui té la fa, tret que per acolloniment, no fos cas que encar s’emprenyés pus, fas veure que el malparit qui et fotia era un altre, un ‘dolent’, el ‘dolent’.

No hi ha dues persones al món qui, àdhuc endoctrinades severament pels mateixos uniformats datspelcul, tinguin mai la mateixa concepció de llur ‘déu’. No pas si els ho demanàveu en privat, cascun aïllat de l’altre, i si podia ésser per escrit i tot. Els carrinclons sengles dogmes, per força completament diferents.

De riure. Com ara quan sents qualsevol boca de bocamoll que s’omple del mot buit: ‘déu’. I penses: Qui collons deu voler dir? Quin és el seu concepte equivocat de ‘déu’ – de tants de milions i milions de ‘déus’ – quin és el seu exclusiu?

Nombre incomptable de teories tocades del bolet. No n’acabaríem mai.

No cal adduir l’exemple més proper, ai. Absurdament, i tan supersticiosament que fa cagar, els crèduls cretins veuen llur “déu” com un infant carallot qui es troba un formiguer, i s’hi distreu bo i tiranitzant-hi els habitants, és a dir, les perplexes formigues o persones, ara a la seua puta mercè.

Tant se val. Ara, fotéssim tanmateix un cop d’ull, molt superficial, als primitius de què es té notícia. Què troben, pobrissons, que deu ésser el tal monstre?

És déu l'espinosa natura mateixa? [El bon Xopi hi estaria si fa no fa d'acord. Va dir que al meló florit de tots els qui tant en parlen, 'déu' n'és un «sinònim superflu». Superflu. Del món. I qui diu el món, diu les coses. I al capdavall 'déu' què és sinó la matèria mateixa! I els maleïts qui s'omplen el pap de 'déu', la matèria (res de màgies, ni genis, ni d'altres inanitats 'espirituals'), la matèria, dic, allò que d'una faisó o altra és ponderable, les coses, la vida, és precisament allò que menys respecten.] És déu l'incomprensible esfereïdor univers mateix, com sembla que feia n'Heràclit? És l'aire que hom respira, com, segons diuen, deia el vell Anaximenes? I potser ho repetia en Diògenes més tard?

O viu tancat en una esfèrula com qualsevol altre cosmonauta i així viatja pertot on li fa gràcia, com es veu que deia l'altre antic, en Xenofanes?

Per a Parmènides, llegim que déu era "la deessa", la personificació de l'enteniment. Per a Tales és ubic, quin colós! Protàgores diu que no ho sap, és quelcom impossible de saber, així que per què perdre-hi l'estoneta?

Era en Leibnitz qui potser deia, és clar, que era un mònada? Un altra mònada qualsevol? Com tu. Com jo. Soc déu? Ets déu? És déu?

I els més nous? Aquell qui es deia la Nit, xe! diu a un indret o altre que déu és mort. Quin déu? Em sembla que volia dir (o potser no) que déu és la mort. La mort, això sí que és totpoderós.

I així anar fent.

Al món res (ni els congres a cap congrés) no hi és prou

congru.

Cert que hom no pot evitar de creure's (vists arreu de l'esfèrula els devots cagots fanàtics fanocs beguins colltorts nyeu-nyeus) que un noranta per cent dels qui diuen 'déu' veuen damunt d'ells un capdecony les de més de vegades invisible (hà! — invisibles, altre que en les xarones estampetes de certs indrets particularment endarrerits), (invisibles com cap altre malèfic traïdor qui s'amaga per a llençar l'esclat que t'anorrea o ho anorrea tot), un capdecony molt enlairat i invisible doncs qui tanmateix, de lluny o de prop, qui sap, prou els guipa (amb quins ulls si és invisible? deuen ésser màgics), i no solament els guipa, els sotja i vigila que no fotin cap carallot 'errada' que li permeti (i sovint, tant se val, fins i tot amb absència de cap 'errada', només per caprici) fotre't sobtada garrotada (a tu i als teus, quin job ni quina feina més galdós el seu, ca?). I això a cada instant de la dissortada vida, car és quelcom d'allò més malparit, un brètol reconsagrat qui, més que no a cap església hauria de parar, si no directement al patíbul, si més no perpètuament a la cangrí.

Hi ha res més maligne ni depravat que el déu inventat pels capellans? I qui diu els capellans, diu l'aprofitada perenne jerarquia de frenètics zelots i ximplets mixorrers, i d'estruços opulents... I els profetes, els pontífexs, els oracles, els estafadors de la mística idiotada, els boigs, els intrigants, els apòstols i d'altres glossolàlics datspelcul... Els venedors de 'déu', és a dir, de fum, d'arquetípiques supersticions que només sedueixen i intoxiquen els més limitats... Amb aquells ridículs auspicis d'àuspexs i àugurs, i vaticinis d'harúspexs, els uns extraient ximpleries de les faisons de cantar ni volar dels innocents ocells, els altres de fotre la tarota als pudents paltruus de les pobres bèsties sacrificades.

En fi, tots plegats, els qui, sense que hi siguin, fan veure, als més desgraciats carallots, és a dir, als qui tampoc no hi deuen ésser tots, què...?

Visions! Ombres vivents, espectres, mòmies, esperits, fantasmes, gombutzims, misteris inventats, enigmes que no en són gens, resurreccions, ascensions celestials, vaques qui volen amb ales de drac, porcs i elefants amb totes les colors iridiscents i qui es passegen pels arcs de pluja dibuixats per la senyala del Sol a la llosarda o encerat de la humitat... “Sants” i angelets qui pixen pluja i caguen calamarsa, o qui fan tronar bo i canviant els mobles de l’infern, o el paradís, tant se val, o llampants, jugant a la petanca i al trinquet, o al golf, amb pilotes fetes de pasta de núvol i de miraculosos elàstics de cabell d’àngel. Qualsevol animalada que et passés pel cap, els passa abans a ells, i la traspassen tal qual als fastigosament crèduls i babaus devots.

I s’ho creuen! I àdhuc ho veuen; n’han la prova, llurs ulls han vista “la llum”! Mitjançant un magí exacerbat. O millor, com dèiem, imprès en estampetes degudament beneïdes, pintades carrinclonament per afamegats força sapastres ninotaires, qui els ho dibuixaven perquè ingenus s’ho creguessin.

Tots els humans envaïts per tals imbecil·litats no s’aixequen pas del llivell més primitiu ni brutal de militars, i de trists cretins, i d’altres tifetes i nens aviciats.

Ras i curt, tots els addictes a qualsevol pueril ximpleria, és a dir, els màrtirs i sacrificats, i llavors els salvadors i totes les altres abominacions, “gents d’armes”, “homes d’honor”, els qui depenen del ninot al cel, qui us sotja amb el seu ull fix de foll impertinent — un ull que segurament és l’ull del cul, si consideres quina merda de feina no fot.

Hom percep que amb els “parinyolis de l’esglesiola” no ens hi ficàvem pas gens. A propòsit. Massa lamentables llurs irrisòries parides. Ànimes de càntir sense ni puta idea de re.

Hom es demana què dirien ara? Què dirien ara tots aquells savis de pa sucat amb merda qui, perquè sabien si fa no fa escriure, tots llurs escrits es tornaven, en un món d’analfabets, màgicament “paraula de déu”.

Amb la ineluctable presència del ‘forat negre’ al bell mig de la galàxia, per exemple. Un ull perfecte. Pus tost, un ull del cul perfecte, és clar! Caga matèria i llavors l’aspira. Un ull del cul viu, un ull que respira. És un cul-manxa.

Tot allò cagat s’ho empassa, potser ho paeix, qui sap, i en acabat, què? Ho torna a cagar. Etern retorn de la cagada.

En fi, re.

Un carallot qui creu que hi ha un ninot al cel qui regeix el seu “destí” és capaç de creure’s les més grotesques ximpleries. Qui fora prou boig de voler ni enraonar-hi, ni molt menys raonar-hi.

Els cretins i llurs ninots al cel, tant els obesos i disbauxats com els ascètics esprimatxats, hà! Inexistents sempre fal·lacioses veritats! S’han empassades les gruixudes bestieses, de vegades sembla que quasi-universals i tot.

[‘////’]

—A part d’uns quants qui potser han balafiada estona

estudiant la qüestió, els qui es caguen en déu no saben en qui es caguen altre que d'una manera boirosa. Saben, però, això sí, que es caguen en l'autoritat. L'autoritat, el monstre totalitari qui decreta les escanyadores lleis (i tots sabem o intuïm què són de debò les lleis; com ens va dir l'espinós amb tota la raó: «Cada llei = flagell»). L'autoritat sempre cruel i plena de manies. L'autoritat criminal i capriciosa qui només els vol sotmesos, i àdhuc ben sovint inexistents, anorreats, només perquè hi són de massa i fan nosa, o potser, en aquell moment, perquè llur eliminació constitueix un divertiment per a una autoritat que es troba ensopidota.

En conseqüència, aquells qui quan et cagues en déu, t'ho prohibeixen, o s'enfurismen bojament, i et matarien, són orbament súbdits de l'autoritat. Una autoritat qui qualsevol bon dia també els despatxarà del món, si pot ser de la faisó més repel·lent i sanguinària.

['////']

—(*Quidproquo defecatori, o la historieta universal de les cagarullades recurrents*.)

Bo i imaginant-se que eren una cagueradeta de 'déu', els humans foteren la gran cagada de cagar 'déu'.

Després digueren: «Car te'ns cagues, noi, te'ns caguem. Elis, elis. Què et pensaves?»

«És el món una caguerada de déu? Prou ho sembla! Com és segur que déu és una altra cagada de les moltes que foten els humans.» — deia si fa no fa el xe.

Ara, si considerem que el xe creia allò que abans no havia dit l'espinós, ço és, que allò que hom en diu de 'déu' no és pas cap pueril criminal barbut a cavall d'un núvol, ans és l'univers sencer, ço és, tot allò que existeix com a cosa, caldria segurament inferir que l'univers és també una cagueradeta qualsevol — o potser no, no pas una qualsevol —ans una amb la unicitat que... és molt més grossa — l'univers, la caguerada en realitat, ara com ara, més universal.

['////']

—El pare — animalot gegantí i amenaçador — idea original del 'déu'. La por de l'infant davant el brutal personatge estranger. La repulsiva figura de la divinitat — res més fastigós és concebible que un déu merdós, l'autoritat del qual és abassegadora, aixafadora, asfixiant, irrespirable.

['////']

—Ai, els cretins qui creuen en miracles i merdes semblants — amb dimonis i àngels, i sacrificats amb tres caps — monstres qui són alhora víctima i botxí — i un colom qui els roda pel cap — car boigs rai!

Els cretins els pots enganyar de qualsevol manera, amb els exorcismes, per exemple, amb el comonir de la cuca, com en dèiem abans.

['////']

—I quina possessió demoníaca més grossa i malèfica que la de l'infant paràsit al ventre de sa pobra mare?

«Quantes no n'he fetes afollar? Quants de pobres desgraciats no he salvats de néixer a un món de desesperació de mort eterna?»

Com deia aquell datpelcul tant miracler, un altre sant Merdet.

Anava amb la careta d'un dimoni de firetes, i et fotia mà cony amunt i t'arrencava el paràsit. I feia un capgirell, i ep, ara amb careta d'angelet de firetes, i et beneïa, et perdonava els pecats, i au, lliure del pes feixuc qui com cap càncer se't cruspia ivaçosament.

«Les tinc magnetitzades, anava proclamant; en faig el que em plau en nom de 'déu'.»

Com el magnetitzador Albà, els dic, marits cretins, que... «Sie durch meine magnetische Kur in wenigen Wochen geheilt wurde», i que allò que troben al llit no és lleterada — és tapioca.

['////']

—El bon banyut va amb aclucalls, i benauradament sent sempre cantar cucales, cornelles, i cuques cucarelles.

['////']

—La deessa Fama, deessa és clar doncs de la fama — i de l’anomenada, de la reconeixença pública — és sempre simbolitzada bo i portant amb una trompeta anunciadora.

Els cuguços hem estats famosos sempre. Beneïts per la deessa Fama, la nostra patrona.

L’herald del poble, els fantasiosos uniformats custodis de l’autoritat pobletana, els menadors de caça, i àdhuc l’escombriaire — tots els qui per llur feina portem corneta — tantost ens n’adonem que cap famós cuguç o cornut avença pel carrer, tornant del tros, o d’haver anat a caminar, o de qualsevol altra feina que fos que fes, vers ca seua, emboquem corns, cornetes i olifants, i fem «tu-tut, tu-tut», perquè tothom molt divertidament se n’assabenti.

(De tu-tut, a cu-cut, no re. De cu-cut, a coguç, tampoc.)

[‘////’]

—I és clar que no hi parlàvem (al nostre tractat) dels miraclers de merda. Aquells invasors qui ens envià el feixisme per a liquidar per dissolució els catalans.

‘Asseifes’ a betzef — expedicions militars de setge i saqueig fetes a l’estiu pels andalusins en territoris catalans. Onades incessants, voludes successives, ventalls totalitaris de vàndals qui ens envaeixen i terroritzen, i anorreen progressivament tota la creació dels adés tan creatius catalans.

[‘////’]

—Sobretot no treballar, no fotre re en aqueixa vida de merda i martiri; només caldria sacrificar-se pelant-se els collons pencant, quan al capdavall per què? Igual t’has de morir, a què collons treu cap d’esdernegar’t, carallot!

«Nic jiného není lidský život než bytí k smrti», com deia en Ladislau, viure no és pas re altre que anar de pet a la puta mort.

Oi que treballar és la pitjor pena que ens endinyava aquell ‘déu’ tan filldeputament cruel, el pitjor, més malèfic, qui et condemna al malefici de tal suplici?

Prou és el que diu, es veu, tot començant i tot, aquell llibrot putrefacte, que tant no pretenem de llegir sovint els hipòcrites de merda qui som els capellans i afins, quan en realitat privadament ens en torquem el cul. Aquell llibrot tan infame i maligne, i tan mal escrit (per arcaics molt rucs cretins) per als cretins de tots els temps venidors — ai, increïblement encar n’hi ha a ramats — en veus cada dia bavejant davant les datpelculades que els perboquem, tanoques de merda.

Ep, no pas? Les ganes que t’agafen, per comptes de servir-los la puta hòstia, d’embotir’ls, havent fet saltar abans el piu o l’espoleta, una bomba de mà al pap!

«Desa’t, fantasma! Tu i tes capbuidades.»

I allò de les darreres rucades! Com se’n diu? Apocalipsi — ridícul ‘còmic’ d’horror, amb monstres banyuts i d’altres

bestieses per a retardats del bolet, per als més curts de gambals, infantilitzats, ignorants.

Ai, les merdegadetes de l'apocalipsi! Plagasitats d'un plaga amb ous d'hipopòtam, per a acollonir la més estúpida de les sectes, la secta dels cretins, qui tot s'ho empassen, per merdós que sigui. Creences absolutament falses — és dur que siguin tan duradores.

['////']

—Lamentàvem la barbàrica xarnequització (i doncs cretinització) dels mitjans, i un xarnec xarnecant xarnecà (en xarnec) quelcom d'inintel.ligible.

Naturalment, ningú no en foté cap cas.

(*Ocupa't del teu nas, xarnec, que prou brut el portes*.)

['////']

—Qui no s'arma contra els feixistes, esdevé feixista.

Per contaminació.

['////']

(—*Lletges fesomies dels invasors*.)

Curtes són les harmonies
Dels moments de treva i pau
Lletges són les fesomies
Dels qui irrompen sense clau.

['////']

—Ficant-hi força cura, recollíem, arreu del món, tots els fràgils boletets que en dèiem matacans, només amb la ben sana intenció de matar tots els cans del món.

I què? Hi reeixírem gens, en la nostra tasca d'alliberament?

Ai llas, no pas. Ni així.

(*'Matacà', hà! Novament provat que el nom, en un món d'impostors, NO fa la cosa*.)

['////']

—Per als cretins i d'altres feixistes, tot allò que es refereix a la tortura i mort, a la guerra i al genocidi, com vol llur bíblia («*silliest bumpf ever concocted; non-stop crap for the feeble-minded*»), és acceptable i preferible; ara, tot allò que ha a veure amb el sexe i les funcions si fa no fot excretòries del cos (no de la cosa inexistent, del concepte imbècil, de l'"ànima', és clar), cal censurar-ho — i prou que ho censuren, collons.

Per als cretins, per exemple, no hi ha ni cagadubtes ni cagaelàstics (tots tan segurs de llurs imbècils dogmes). Anar

nu, cagar, pixar, cardar, etc, és ‘pecat’ (un altre concepte absurd, que fa al·lusió a certes estúpides lleis inventades per un ésser fantàstic, eixit dels ous de qualque boig).

[‘////’]

—Així, quan ens n’adonaríem, per exemple, que els ‘matacans’ eren en realitat els pixacans, les nostres dèries de neteja canina, segurament causades d’haver hagut de trepitjar un seguit de massa de caguerades de gos (bèsties ‘artificials’ inoculades amb l’esperit del bòfia), i haver hagut de fugir, com sempre, de llurs agressius lladrucs i rabiüdes mossegades, ja s’havien belleu (amb l’edat) apaivagades.

Igualment amb d’altres noms, on d’un nom que no fa la cosa, car no te’l pots prendre al peu de la lletra, en feien un nom encar si s’escau més absurd.

Exemple, dels ‘pets de monja’ que no eren pets ni de monja ni de ningú, ni àdhuc del pastisser mateix, ens en feien dir, sense cap raó acceptable, el nom extremadament fastigós de ‘llet de mosca’, que tampoc no era ni l’un ni l’altre.

[‘////’]

—*A cap persona que meresqui cap respecte de part meua, poc li cal el llord consol de cap penjoll d’estúpides falòrnies* — ens va dir en Bernat.

—Puta boja monja bòrnia
tot el que diu és falòrnia.

[‘////’]

—Parlant de les cretinades dels feixistes i cretins, cal fotre-s’hi de ferm.

Per definició, un imbècil és qui creu en imbecil·litats. Tot dogma és imbècil.

[‘////’]

—Tot dogma val exactament merda. Equival a un pilot de merda.

Merda i dogma = idèntic combat = combat per llur destí final o paradís somiat: Una totalitat de merda que tot ho submergeix = submergeix el tot. Un sol univers = una sola merda = victòria de la fe = la fe en la merda = la merda última = el merder únic = déu el cagat = la caguerada màxima = etc.

(*I ara no m’emprenyéssiu més amb merdegades pseudofilosòfiques*.)

[‘////’]

—Hom escriu allà on pot. Si no ho escriu, en roman a les escapces, o no ho capeix gaire, o no ho copsa pas de debò gens.

Hom diria que també serveix per a reviure. Reviure-ho, literalment.

Aqueixa cirereta… La veieu? Rodoneta, de la preciosa color de cirera al punt dolç.

Sucoseta. Me la mengí.

I tantes de vegades com algú (jo mateix, vós mateix), llegiríem eix text ens la menjaríem (mentalment), cirereta doncs destinada (car apuntada a un lloc o altre) a ésser menjada una xifra indeterminada de cops.

I així amb tot allò que hom ha escrit i si fa no fa esbombat mitjançant l'acte de voler comprendre el moviment, ço és, un instant viscut.

['////']

—És clar que hom pot creure'n allò que vulgui, d'hom. Ara, és evident que hom pot ésser tan ruc com aquest altre hom qui dic no vulgui.

Mes, amb prou anys als bessacs, i havent estudiada (i àdhuc viscuda) prou història, és cosa segura que cal lleixar anar tota mena de vel·leïtat d'atènyer allò que en deien (i potser encar en diuen) l'"utopia', és a dir, els afanys d'arribar a un món millor, un món idoni, no fotem, un món impossible.

La natura humana és incanviable.

Potser quan manaran els sinistres ninots de la 'intel·ligència

artificial’ podran les societats ésser diferents.

En quin sentit, diferents? Hi ficaria messions que encar pitjor que ja no som ni ens trobem immemorialment.

Pensem-hi. Els nínxols o caselles de la societat sempre s’omplen sols. Si un dels nínxols cuida buidar-se perquè la classe que l’ocupava l’abandona, una altra classe entra a ocupar-lo.

Els de dalt, els del mig, els de baix; els de fora; i els criminals.

Els criminals, subdividits ens els de dalt, els del mig, i els de baix.

Com si els nínxols ja vinguessin predeterminats, sigui quin sigui els sistema polític.

Els nínxols o caselles reproduint-se i subdividint-se en bellugueig continu.

[‘////’]

—Tota vida duu incorporada — de fàbrica mateix, com qui diu — en avinentesa doncs que a hom el neixin — una metxa encesa com a cua. La metxa és curta o llarga. I quan el foc a la fi la fa esclatar, rere el fum, per comptes de la vida, s’hi ha instal·lada irrevocablement la mort. No te la hi treu ningú.

[‘////’]

—Només som culpables de néixer — maleïts condemnats! No som culpables de cap altre tort ni pecat ni nelet ni llufa ni nyap contrari a cap poder metafísic, ni cap altra bertranada semblant.

Tot ve condicionat pel fet exorbitantment traïdor d’haver estat gitat enmig d’aquest inextricable merder.

Tothom destinat, doncs.

Destinat a fer-se fotre.

[‘////’]

—Quan ineluctablement el cercle se’ns tanca, ens delim un moment per a refer camí vers enrere, ens escarrassem, infructuosament, a anar de recules. Debades. Cercle irreversible.

I aleshores el cercle s’esfigassa. Col·lapse necessari. Tot allò que s’umfla, es desumfla. I au.

Apa, noi, ja ho saps. Fer-se fotre, com et dèiem abans.

[‘////’]

[*—Per què es pensen que tenim un nas sinó per a alfarrassar (calibrar) la qualitat de cada cony?*]

Com els gossos cada matí llegeixen el diari del jorn bo i

ensumant gespes i cantonades, així jo de jove, ensumant pertot calces i mitges, i draps si fa no fot íntims de dones, i és clar les molt reveladores tovalloletes menstruals.

Prou vols saber què passa al veïnat. Com més sabràs menys ruc no seràs. Ni menys esglais no t'enduràs.

Prou saps que ets un acollonit. L'acollonit més collonut. Qui com més s'acolloneix, més collonut. És llei de vida (i no pas de mort, carallots).

['////']

(—*Un nas ens fou donat per a ensumar floretes i d'altres opercles*.

—*Vegetals?*

—*Sexuals, carallot*.)

['////']

—A onades (o àdhuc a batzegades) de vaivé, ve i va la història.

Al rabeig de l'oneig de l'oceà del viure ens bressolem sens ànsies.

['////']

—Ah, i de més a més els qui som del signe «Peixos» mai no sabem quin dels dos peixos no som de debò — si som el peix qui ve o el qui se'n va.

['////']

(—Amb això, un parell de mantres meditatius, dits en demòtic, i per a qualque mena de catarsi o altra.)

Rabejant-m'hi a l'oneig…
L'oceà del viure…
Dolçament…
M'hi bressola.

[Wallowing in a wave of being…
The sea of life…
Softly…
Rocks your cradle.]

(…)

Heus ací, mirall
L'home qui
Mai
No hi entengué
Futil·la.

[That is
The man

Who never
Knew
Nothing.]

['////']

(—*Iambe al repulsiu tifeta antiindependentista*.)

Tu qui tens el cap pelat
I duus el cul cagat
Pretens consell donar
A qui tostemps pencà
Pel bon camí del poble
Vers l'èxit més nou i noble.

['////']

—El naufraig de cada civilització et diu que, encontinent, tot allò que creus ara s'haurà estavellat damunt la còmica muralla d'un altre trist atzucac.

['////']

—Quan encar no existies, totes aquelles passions i mortaldats, i cridòries i escorxaments, per quatre ximpleries! Per quatre ridícules (històriques!) animalades sense suc ni bruc.

Vols-t'ho creure que els breus estadants a l'esfèrula eren

llavors encar més rucs que no ara?

No m’ho creuré pas, no. Les passions per les ximpleries d’ara (i les d’ara no són pas ximpleries menys ximples que les de llavors) a qualsevol moment poden incrementar la violència concomitant segurament fins a llivells molt més bestials, qui sap si definitius d’una puta vegada.

Bon desembaràs, espècie nada estúpida, i en acabat, per si no era prou, adoctrinada en més estupiditat encar.

Per què escoltar ningú? Millor passar fent bona cara i assentint ara i adés, sense tanmateix no fer-ne gens de cas, sense creure-te’n cap, de les tan (per a ells estranyament i incrèdulament apassionants) bajanades.

[‘////’]

—Et corregeixen xitxarel·los qui mai no han ensumades cap de les pregoneses científiques on tu, molt sèdul, no et somorgollaves.

—Hi ha quelcom que t’indigni més encar que no que et corregeixin?

—No. O… Potser sí. Que em refusin l’accés a la ciència i a la cultura. (Al sexe, me’n fot; un forat de carn és exactament igual de bo, o dolent, que no un altre.)

[‘////’]

—Quan feia de cirurgià a l’hospital, tantost feien vaga els de la neteja, tots els vàters s’omplien de merda. Hom es cagava pertot, àdhuc a les fontetes dels corredors, i als rentamans. Part de terra veies els infants dels visitants com jugaven a fer esfèrules de merda tova, i com de vegades se n’apedregaven bo i rient, per a escàndol de qualsque hipòcrites. Me’n record, havent plegat d’haver operat qualcú amb qualque maniobra molt difícil, que veies, de tant en tant, els professors cirurgians més dignificats i veterans qui es desesperaven per a trobar un racó si fa no fa menys brut on evacuar-hi. Jo no tenia tantes de manies; cagava si calia davant les infermeres i els moribunds, enmig mateix de la sala d’operacions o entre els llits. Al capdavall operàvem sobretot del ventre, i què són els budells sinó laberints de merda amb els sòpits divertiments de diverticles i intussuscepcions, i d’altres bonys estranys que sovint cal extirpar? Excisions, ablacions? A manta. I on llençar-ho quan totes les bosses i caixes de rebuigs infecciosos sobreïxen? Hom somiava llavòrens en fer-se pastor.

[‘////’]

(—*Els visitants esperaven amb candeletes.*

—*Que els moquéssim?*

—*Hà! Que els diguéssim si el pacient se n’era mort entre els palters. Entre les sòlites merdes molt nosocomials ni iatrogèniques. De tot idiopàtiques, ha-hà.*

—*Tothom ben dosificats amb variades matèries fecals, i amb les consuetudinàries falòrnies dels grecs encanteris. I tant. I el mort, ell rai.*

—*No es podia pas dir, oidà, que no partís, ell, amb l'olor de santedat ben adossada*.)

[‘////’]

—Els budells són els qui manen. Llur divinitat — indiscutible.

Només hi ha un déu, i són ells.

Cagar o no cagar — cagar bé o cagar malament. Pair com cal o pair com una merda. Merda sana o merda malalta.

Aqueixes són les qüestions.

[‘////’]

—Serpentines passaven
Corrent les cul-i-pits.

I trempàvem els vells
Rosegant cacauets.

Ens renyaven les velles
(Si ens entraven als caps).

Tret que trempant
Se'ns en foten els retrets.

—De qui te n'enfoties adés?

(Cada vella a cada casa vol saber).

—No me n’enfotia de ningú
(És a dir, me n’enfotia de tu).

[‘////’]

—Per extremadament sana horror als infernals vehicles i els pol·luents motors, no vaig mai sinó a peu.

A peu, acompanyat per la meua escombra.

No és pas cap escombra voladora. No soc cap bruixot.

Soc, amb molt d’orgull, honor i glòria, simplement, un escombriaire.

[‘////’]

—Havent patit modestament de fam i de l’inquisitorial racionament, on el més enorme pecat era de fer malbé menjar, en acabat sempre he romàs seduït pel reialme fantàstic de la teca. Exacte. I per tant, tothora, més o menys astoradament admirat, i molt molt molt agraït, de poder-me endur un mos al pap.

I quan puc triar entre mossos de bona teca, massa clafert de delit, el remordiment m’aombra una mica la delícia, car… Quin dret tinc avui a tant de bon tec? Qui s’ho mereix? Prou podem!

Si per això serveix la civilització, encar que només sigui per això, som-hi, m’hi apunt de grat, i àdhuc amb un cert entusiasme, ho reconec, car...

Si et fiques una miqueta a estudiar el panorama on raus... Un cos desvalgut... Enmig de l’univers advers que no et pots prendre seriosament, per massa criminal... Amb tanta de terror incommensurable que et volta pertot... I que puguis estalviar-te de despendre la breu estona on vius havent de cercar esbojarradament part de terra què dur-te al pap... Si això no és bo...!

El generós favor d’un miracle beneficiós, la realitat del qual no pot sinó lleixar-te, com dic, de debò molt agradablement astorat.

[‘////’]

—La careta que has de portar, i doncs el paperot que has de fotre, depèn de com vagin dades.

De tant en tant, i àdhuc força sovint, les caretes, de sobte, totes plegades, van fotent bots i caramboles, i en acabat gairebé sempre te’n toca una de diferent.

El teu paperot, conseqüentment, ara ha d’escaure-li.

T’hi escarrasses com pots. Et surt bé o malament. I llavors res a fer-hi, car au, te’n cau una altra, de careta, i ara què hi pintes? Érets jove, ets vell, i el paperot, amb la careta, oscil·la, va d'un costat a l'altre, barrim-barram, i quin mareig! Quin mareig de viure.

I no respires tranquil fins que ets mort, i ara sí que ja t'han doncs caigudes totes les caretes. Ara no en portes cap, totes s'esfumaren; ara ets finalment lliure.

Quin descans! Quin descans de veritat.

['////']

—Com havia tan curosament fet clar en la meua primera novel·la, l'escriptor fa el que vol amb les seues creatures — és ell qui les ha creades i en serva doncs les claus de llurs destins.

L'únic fat que no domina és el seu propi — ell és reu dels daus, sempre insubornables i imprevisibles, de la natura — quin virus ni accident ni mania no en decretarà l'esdevenidor? — ni els daus no ho saben — només un cop gitats ho sabrà qui ho hagi de sàpiguer.

['////']

—Perifèric, marginal, ignorat; esguerrat i críptic; anàrquic, ço és, confús; un no ningú; un penjat. Tothora ençà dels límits de cap mena d'acompliment. Sempre mancant de saber finir cap trajecte. Tot encaminament degenerant-se'm en un fum.

['////']

—Sempre he estat tan penosament adust. Pel carrer m'arronsava per les parets. Ma mare m'ho retreia constantment.

No volia participar en l'inútil bellugueig ni el redundant xafardeig del ramat. Un fàstic immens.

A escola, la manera com els companys se m'adreçaven ja ho deia tot: el Vell.

Havia nascut vell. He set sempre un esqueixagrues, un espatllafestes. A wetblanket. Adust, orc, agre, sec, egregi, vergonyós, capficat. Idiota autodidacte. Espigolant idees i mots a la babalà.

En una de les meues primeres peces, el protagonista era un pobre noi amb progèria, és a dir, ancià a una acceleració relativament encar pitjor que no en el meu cas. Tret que m'hi identificava plenament. La sensació que, per molt que visquis no vius gens; que tot allò que fotràs, per molt que fotis, s'esborra tantost ho fots. Res no va enlloc, tot és debades.

Què hi fotrem.

['////']

(—*Petit, m'havia trobat, a la voreta del pont, un pèmpim*.)

Tot ben garbellat, amb un sou n'hi ha prou.
Duc sempre a la butxaca el mateix ral:
L'òbol per a Caront, nauxer infernal.

[‘////’]

(«—**Mama! Mama!**» *Esgaldinys que retrunyen buits*.)

Perpètua trepitjada d’infinita mort
Cuquet qui soc sota la bota de l’eternitat.
Esmeperdudament esfereït demanava ma mare
Arraulidet que em vingués a abraçar.

I ara on t’abraces, ara on t’emboliques?
A les parets.

[‘////’]

—Existeixes, i n’has d’oir i entomar de tota mena.

A la babalà van ploient les assercions.

De llur versemblança, qui se n’encertirà?

Val la pena perdre-hi l’estona esbrinant-les, esclarint-les?

No. Definitivament, no.

[‘////’]

—Noieta qui pretenia clapar, havent-se amanit perfectament per a l’estupre.

(*Passava de llarg com si no li havia vist el conyet exposat*.)

(Per què perdria el temps cardant quan podria — pel mateix preu — en realitat a molt millor preu — estar estudiant filosofia?)

—D'etèria a deletèria només hi ha el delta d'un cony.

[‘////’]

—El cony, font de tota saviesa; com heure'ls no puc dic que són verds.

[‘////’]

—Cascuna de mes dues mans, put a cony; semblen conys; fan de conys; són (esdevenien) conys.

—Cony de mans, de què us em metamorfoseu?
—De cony! de cony!

[‘////’]

—Mai depenent ara del sexe invasiu de cap dona.
I doncs... Sempre independent!

Despeses mínimes — només les essencials. Allò de la dona, vós, és luxe inútil.

[‘////’]

—Oi que és conegut?

Les dones i el cardar se t’enduen debades els pocs cabals que mai no has obtinguts.

[‘////’]

—*Who knew?* Semblava que tots els conys eren ocupats, i llavors, albíxeres, aür, en trobava un, només un — un cony lliure en tota l’estesa de paies eixarrancades en l’orgia, i, em dic, *—Doncs som-hi, tu, que per això portaves el tap*.

—*Mec!* Vaig dir, i era un tap de xampany d’ampolla monstre, i l’hi embotia, i la paia no sé què es devia pensar, si allò era majúscul carall o què, mes va fotre un bleix d’agraïment gros com cap catedral de mants de bisbes petaires.

Pobre de mi, ara; un cor tan tendre (el meu), no sabia si hi havia de romandre i sacsar-li el tapot una miqueta, pobrissona, també, o anar-hi pus tost amb prudència rai i dir-li allò que feia al cas.

I llavors em dic, *—Soc un intuïtiu*. Millor que no cap vareta de saurí, d’aquelles fetes per a trobar or, i tresors, i fonts d’elixir d’immortalitat, lleixa’t de brocs, car això altre cal — un tap. Un bon tap. Un tap de xampany per a trobar conys en llibertat.

[‘////’]

—Soc el sandalier qui calla, l’ataconador silent, qui amb un tap de xampany tapa el forat del pany — i ocult fa el que vol.

Amb circumspecció se solaçava l’ataconador com ho fa al seu raconet l’escombriaire o netejaire.

[‘////’]

—Recollint i traginant merda, heus ací la meua activitat. No en conec d’altra de més mística.

Mesquiter impol·lut gravita lacònic devers els llimbs benaurats on rau i peix l’estre poètic...

[‘////’]

—Soc el mesquiter forçut
Mística activitat — duc
Merda en barrals granelluts
Enjondre a conreus caducs
Perquè el plaer del menjar
S’enllaci amb el del cagar
On així més feina em duc
Perquè duri tant com puc
D’ésser mesquiter cairut
Esquenut tossut traçut...

[‘////’]

—Si de cops el temps sembra llavors que no s’esbadellen gens, d’altres cops ho fan en monstruoses inconvenients intempestivitats.

Acrobàtics incidents subversius s’esdevenien pertot, i, amenaçats per armes de mort, no podíem fotre altre que romandre’n erts

—Te’n recordes?
—Amb horror!
—Reialme el nostre arruïnat. Tot se n’anà a mal borràs, tot se n’anà en orris, quan els rufians ens envaïren els territoris.
—Tot ens feia mal. Impotents. Els membres, el pit, el cap, el ventre. Ens maliciàvem, claferts de raó, un imminent final atac, i és clar que no ens volíem pas morir tan espellifats ni mal polits.
—Molt assenyadament, en Pompeu ens havia compel·lits a ésser en tota avinentesa si més no correctes.
—Redactàrem amb tots els ets i uts els nostres epitafis…

[‘////’]

«—Poc importa quins calçotets no portis
A l’hora de la mort o *in hora mortis*.»

«—Dormírem al ras fiblats a betzef
Els infectes llavors els teníem al nas
Llurs ullals n’eren tallants com cutxef.»

«—Ple de corruix i ben buit de pecúnia

Lleuger d'argent, carregat de rancúnia
M'acomiad tot amarg de tanta angúnia.»

['////']

—(***Les lletres***.)

Ho havia perdut tot, mes...
Com encontinent d'haver-ho tot perdut, retrobava les lletres...
Debò debò no perdia re.

['////']

—En Butsènit, mesquiter eximi, sos sistemes són com els dels càncers i les altres metastàsiques putrefaccions. Mafiós, tramet filaments als quatre punts, i espera que surin i progressin, i com més progressen ni suren, més bon suc que no els tramet perquè més fortament no s'hi instal·lin ni estableixin.

—*Soc el pop qui arreu els mons et crea*, diu. *Taurons, rajades, crancs; escamarlans, tortugues, peixos espasa; dugongs, muricecs, balenes... Tots mos representants, i cascun fent sa feina, que és la meua*.

Pop bicèfal, cantant en lleidatà, en Butsènit, de tarannà fugisser, de tombant escabrós, s'abandona a la vena histèrica, a la dèria vandàlica, com son padrí, antic autobusaire coneixedor de secretes adreces.

L’automòbil que l’empaitava s’ha perdut en acabat que ha tombada una cantonada cap aqueixos passadissos estrets entre esmolades parets llises.

Ha trucat a la coneguda porta, i la jutgessa benigna li permet l’ingrés.

—*Vinc a recollir-hi la merda*.

Ara enfonsada en la subversiva clandestinitat, la qui adés arreglà tantes d’injustícies pretèrites, fou ella qui es tragué la corretja i corregí perns i galfons a les portes que abans es cloïen hermèticament i a l’inrevés.

Ella, purgada pel poder enemic, el seu benèfic pas pels tribunals (llas!) enllestit, els deleteris penetraren, els malèfics s’infiltraren, els qui d’envair tants d’anys no es deliren en hordes bordes ara arreu es ramificaren.

[‘////’]

—Davant l’autoritària buròcrata qui em demanava el nom rere el taulell — *Nom!* — me n’adonava tot nerviós que me n’havia oblidat.

De mantinent em calia trobar-ne un o altre a la babalà.
M’empescava doncs el següent, que deia ben fort — *Roth!* — tret que a l’instant que el deia, em venia a l’esment el nom de veritat (que no s’assemblava gens a Roth), Ramp.

I doncs encontinent li deia, — *Roth, pronunciat Ramp, vull dir, perdó, Ramp, pronunciat Roth!*

I amb això ja tornava a la lletja rere la finestrella a sobreeixir-li el mal gènit — *Ens aclarirem!*

Ramp, Ramp, pronunciat Roth, Roth — hi tornava

I ara es veu que ho corregia — *Ramp, entre parèntesi Roth; bé asseieu-vos, ja us cridarem*.

[‘////’]

—I veig que sense preludi ni engrony
Forts embats li fot de bon vit al cony

[‘////’]

—No s’ho podia creure.

—You are here? — deia.

I al cap dels dies, *—You are still here?*

Massa acostumada que els cardadors seus se li esquitllessin. Innombrables cardaires li passaren part damunt. I cap no li durava gaire. Pel cap alt, potser algun, entre els de menys, se li quedés setmaneta, setmaneta i mitja; pel cap curt, molts, amb una nit de cardar-se-la sis o set vegades en tenien prou; ara, el més sovint és que li duressin un parell o tres de dies.

Per això que trobés tan estrany que al cap del mes encara hi fos.

—*Encara hi ets?* — em deia.

I si al començament, car abans tantost un cardaire li desapareixia, se'n pescava un altre, i doncs que per costum vingués acompanyada amb un nou cardador, car prou es pensava que a hores de llavors jo ja hauria, com tothom abans, fotut el camp, al capdavall va veure que probablement, a despit de veure-la continuar cardant amb tothom, tampoc no m'hi mouria.

És així com s'escriuen les autèntiques victòries.

['////']

—El seu discurs analític era tan carismàtic, autoritàriament convincent, que sentir-la donar-me lliçons esdevenia catàrtic.

['////']

—Maleït neguit constant!

Quin treball, quina feinada, vós! Car em veia sempre esmeperdudament impel·lit a ficar-la a cada forat de carn de cada femella...

Fins que la dona no m'interdí, alhora benauradament capant-me, de mai ficar-la enlloc.

Quin descans! Soc-l'en pregonament agraït!

[‘////’]

—Si per comptes d’ésser plàcid cuguç, era agressiu gelós, més que més que, per por, sempre vaig armat, a hores d’ara era un dels quantitativament més eficients matadors en sèrie, vós.

[‘////’]

—*Me n’he rigut molt*.
—Això deia la dona, quan l’escanyador qui la violava volia escórrer’s alhora que ella moria escanyada. Era conegut que aquest era el seu mètode, arrapava una dona part darrere pel coll tot de sobte, i premia, li enfonsava o trencava el hioide i tot, i la dona era a frec de perdre el coneixement, i llavors l’enfilava, i continuava prement bo i tractant de lliurar la maleïda lleterada a l’instant on ella peria. La dona qui se’n rigué, per comptes de fer com feien les altres, les qui moriren escanyades, pretengué no pas morir’s de por, ans de fruir-hi d’allò més. Allò confongué l’assassí. Que per comptes de témer’l, hom en fruís, quina inconsistència! Els seus paràmetres mentals ensulsiant-se doncs, fets malbé. Ensems es destrempava i afluixava la pressió de les mans. Fou llavors que l’ardida dona se’n rigué.

[‘////’]

—Life’s a joke — you better be a jocker.

La vida, broma de malgust — tu, objecte de riota, t'hi adaptes fent-hi sempre, notfot, de jòquer.

['////']

—Good calculation is the name of my nation.

Que sigui la teua millor nació la millor calculació.

['////']

—Cal fer la pau amb el propi cos.

La pell del cos és el molt limitat horitzó (feltre, tauler) on es juga, tan ventissament ni atzarosa, la teua existència.

['////']

«—El poble armat
mai no perd
la llibertat.»

Cantàvem els del SMINFAC [Som Milions I N'estem Fins Als Collons].

['////']

—Surant magníficament a les clavegueres, abissals, demoníacs, convictes promiscus escapats dels escorxadors, els nostres coits només es veuen interromputs quan les sobtades torrentades, que sovint davallen sorolloses, massa d'esbocinats i tanmateix botits cadàvers no hi porten.

Els ensopecs ens fan nosa, ens impedeixen els sacres moviments que duen al gaudi.

['////']

—Perdona'm si et plau per confondre mamuts i mastodonts; és com si confonia Èsop i Sòcrates.

Què hi fotrem. Pòstumament tothom rep.

Els malparits qui titlles i etiquetes adjudiquen als ninots qui anomenen amb noms d'algú qui fou no s'estan de re.

Si no vols que al futur els malparits no et pengin els més repulsius escarns no els lleguis cap nom ni cap fet que, en llur inescandallable estupiditat, puguin mai considerar més o menys memorable.

['////']

(—*Dones cagaires benaurat palter*.)

Dones cagaires veniu-me a l'hortet
On els espàrrecs aombren les cebes
I insectes broden llurs sòrdides sèries

De mòrbids nius amb pletòriques proles.

Cagant pels descosits m'hi esborreu els solcs:
Desinfecta la merda dels flagells que patim
Sublim reialme on luxuriant tot creix
I les mosques hi ponen perquè els naps guanyin ales.

Oh culs, beutats etèries de cels idonis!
Com pels penya-segats s'estimben les glaceres
Així les natges, perfectes esferes.

Mai no es trop tard per a un vostre pastís:
Que les femtes s'esbalcin com els bòlids vivífics
I que l'hortet es torni restaurat paradís.

['////']

—A defalt d'aquest cosmos tan absurdament maligne, on altre no podríem debatre'ns? A quina altra peixera, o a quina altra petita gàbia, d'on, tràgicament és clar, cap peix, ni cap ocell — per bon cantaire ni bellament plomat qui sigui — no en surt viu?

Cal pensar-hi seriosament. Segur que hom ha de poder trobar cap altre contenidor molt més lògic i bonhomiós on no fer-hi la joiosa viu-viu.

Hom s'hi perd fantasiejant-hi i n'esdevé feliç si més no per l'instant que no dura la delitosa fantasia.

['////']

—Les estúpides enraonies que sentim pertot (i sembla que cada dia que passa més extensament) ens enriqueixen a les nostres darreries de genis subversius i sense esmena. Això ens assegura que en acabat de morts el mateix espectacle hòrrid dels miserables humans continuarà anodinament i sense apaivagar mica.

Quant trigarà aqueixa tràgica comèdia a acabar-se amb un espetec alliberador, això no pas que goséssim predir-ho amb cap altre exabrupte divertit. Ara bé, és palès que els agalius no són gens bons.

Ens imaginem de moment tot altre ens viu al món com, esfereït, acollonit fins a l'horror darrer, agafa el portant i tracta de fotre el camp, tothom amb els ambulacres sirgant a cremadent, vers qualque altra mare nodridora, ara que aquesta esfèrula els ha traïts no havent escanyat tantost néixer l'espècie més cruament maligna ni destructora mai eixida a totes les altres esfèrules del firmament.

És com si els sentíssim que ens ho diuen, monstres invàlids qui les famolenques graules espicossen: «Terriblement angoixats, tombàrem d'acord que calia que ens n'anéssim tots ensems. I així ben acordats, doncs, guilla-guillàrem vers els límits de l'esfèrula, prests a abocar'ns abís avall del buit tenebrós. Fou llavors que a caire del no re final trobàrem el saurí optimista. Es desendollava el saurí del camal dret sa vareta i furgant féu un cràter d'on què diríeu que en surt? Renegant de tota eina, ara s'hi fica a aprofundir cràter avall. Excava, gens mandrós, amb ses ígnies mans. Enamorat evidentment del cràter li fa petarrufetes al coll i tot, i de ses ungles sallen enèrgiques xàldigues contra la pestilència. Ens

crèiem salvats al darrer instant. Esperàvem que n'eixís el drac de foc, enorme com l'esfèrula mateixa, de qui la terra i l'oceà no pas encar encès només eren sa pell, per a pujar-hi a cavall, arca de Noè de debò, sense Noè ni altra merda de capità bípede, arca per a tothom qui es vulgui colcant entre els astres qui ens piquen l'ullet perquè els en poblem esfèrules de son domini desertes de maleïts humans, benauradament absents d'arreu, i sobretot dels vasts horts serens i equilibrats on, sense patir dels fastigosos àvids pudents tothora disparats a fotre-ho malbé tot, la vida torna a trobar sentit.»

['////']

—Sense llogar-hi cadires a cap dels boldrons de falsament interessats estults, ni oferir a ningú cap mòrbid espectacle, pensàvem, mentre ens suïcidàvem en la serenor del soliu crepuscle:

«—Atès que la meta és exactament la mateixa que hi arribéssim tard o d'hora, per què no pas ara mateix? Feina enllestida. Sòlit recorregut resolt de cop i volta.»

['////']

—Has arribat a una edat on tindre al cos re que rutlli normalment és d'allò més anormal.

De cops t'enfonses al passat, i en acabat has de tornar per força on ets, i et trobes tots els trets del teu tarannà trastocats.

Ja no ets aquell, esventadament vers davant; ets aquest, exhaustament anant fotent.

Cap botí de cap motí. Només albires rere les bromes d'avui si veuràs les crestes al cresp del demà.

Això fora prou. I au.

['////']

—Prolífic epistològraf, m'escric, de pler de fictícies admiradrius, emblemàtiques lletres, on, amb casts tremolins i fluixes de nervis, m'adrecen, faves, tot un gruix de garbuix poètic, farcit, ci i lla, de tocs força emètics. Esclatants florilegis, tot plegat, que bullen sobreïxents en les calderes de llur passió, i que ara, al meu llit de mort, la meua tremolosa mà servant catatònicament un ventall matamosques verd, m'aixequen al pit rogallós esgarrifadores riallades darreres.

['////']

(—*Quadre 15 i 3/4 al «Teatret del Suïcida»*.)

Dues noietes qui, capiculades, damunt una plataformeta que giratòria, es besaven, llepaven, xarrupaven, les figones. I al voltant els ulls dels sis o set espectadors que els feien ballarugues.

Que què hi feia jo, prohom al món més preclar, entre aquella

menyspreable xurma? No re. Volia pelar-me-la una mica entre viatges i m'havia ficat al sòrdid local vora l'estació.

Me la pelí? No. Trobí més interessants les ballarugues que dic a aquells ulls d'aquells que no pas les xarrupades i cops de llengua a les figones d'elles dues. Coreògraf latent, n'idealitzava els moviments, me'ls imaginava idòniament transformats en ingredients de porprada dansa de corprenedora importància.

Melòdica locomotriu, volcànica melopea nocturna i ferotge, competent i secretívola, estossecs incipients per a l'erupció que s'atansa.

Adventícies, en joia i follia embolcallades, les monges, llurs figones, fumoses com els oronells del drac amb tot d'esperits flamífers, venen a pagar llur tribut hebdomadari als dràstics severíssims jerarques del monestir. Damunt els feltres verds se les cardaran magmàtics. Més a prop, el sojorn microbial de certs arronyacats renocs d'espermatozou entre la lava vaginal és al capdavall d'allò pus distorsionat ans convulsiu. Proditòriament, pèrfidament, així engabiats, amb exageració esmolen tots sos apendicles. I el coreògraf complagut rai, car tot això que el transcendental ballet no hi guanya.

I llavors satori, companys. La claror sobtada de qualque idea arbitrària que sembla aclarir-ho tot!

Car deu ésser veritat que xiuli al lluny el meu tren. De sobte mig angoixat, he entès perfectament que el perdré. Hauré de prendre'n si de cas un altre que potser em dugui pere l'altre cantó a l'altre indret. Ambtant, no balafiaré pas el preciós oportú instant on a l'esplendorós escenari del meu magí haig el goig de percebre, si fa no fa harmoniosament eixamenats, els irrisoris paràsits, de moment cert que, pel malaurat

xiulet de les perverses adreces, malaltussament fragmentats.

Tren contra tren. A l’estació. Sota els projectors a banda i banda, l'un ombra de l'altre. I a despit dels falsos fars encesos, enlluernats, «orbs ambdós» i, és clar, «qui orb cec guia...»

Erraran cada cop la puta via. Àdhuc si a tota cruïlla o bifurcació de viaranys l’un en pren un i l’altre l’altre, o fins i tot si es tombem de cul i un parteix amunt i l’altre avall.

Llavors, en una esdevinença aital, quina opció se’ls presenta? Lúcidament persuasius, es trameten els sòlits ultimàtums dels batallers. Cascun el seu vers l’altre. Mentre que, indolents, enganxats per la mateixa teranyina, com pretesament zelosos extremunciats, en realitat no belluguem ni un dit. Només bleixen i rebufen, altrament inerts, estancats.

Davant, a l’andana mateixa, líricament acoltellada amb motius aberrants (immunds contrafaïments d’arpegis cacofònics) pel xiulaire mag (un mag curt de traça, força adotzenat, posseït d’un pueril entusiasme pels trucs de passa-passa) qui entre cortines esperava el seu torn a escena, la violinista impúber es metamorfosava en turc amb simitarra de doble fulla i amb l’arquet el forada.

Entre eloqüents abruptes canoneigs dels qui aplaudeixen, o qui aplaudiments prou caguen, lliura sos orgullosos oronells a les flaires que dels clots no en pugen. «No deus tindre gaire bon nas», li diu, estès de part de terra, entre enrogallats singlots de ranera. «No te n’adones, ruqueta, que la flaire de la honor que reps és, tot dit i fet, de molt fastigosament pudent universal palterada?»

Amb el mateix zel del tèrmit rosegant fustetes, son frèvol cos hostatjava ja familiars voltors qui se li mengen l'enclosa carronya. Empresonat cascú (tant els pensats com el pensaire qui els pensa) al seu cos respectiu — un cos, els límits del qual són els horitzons del sol univers que aqueix cos pot assajar de mai mig desxifrar — els vults indistints dels foscs passatgers dels trens enfrontats que aleshores arrencaven a sirgar en direccions contràries esborraven, com raspall d'esborrar sacsat de costat a costat pel mestretites a la llosarda de l'aula carrinclona on ensenyava (exhibia) la nostra història sagrada, on ensems, amb l'acte esborrat, en conseqüència, les noietes es fongueren, i els ulls tots plegats dels qui tan atentament no les guaitàrem, feixugament palpebrats, s'apagaren.

['////']

(—*Rabegeu-vos-hi idíl·lics, intrigants drapaires*.)

Oi que quan som sols anem lliurement pertot i enlloc? Lliurement, oi, lliurement?

En contrasemble, quan som en assemblea amb els nostres contrasembles, bo i confegint camins de llibertat — bonament concordant camins de llibertat — oi? — camins de llibertat — arriba un moment on tot allò que no fem és posar-nos obstacles els uns als altres.

Cal ficar-hi, companys, remei.

Potser que anéssim cascú del seu costat, i en tornar a ésser ensems, poséssim damunt la taula les sengles resolucions, on, segurament, trobaríem més punts de contacte. Car allò

que ens juny, la nostra fam de llibertat, no hi ha re més poderós. Màxima polidesa davant tota adversitat i ens entendrem, car on ens pruu ens gratem, i a tots ens pruu al mateix indret més íntim de l'ànima.

Per què, embolcallats en el gruix confortable de la quietud, no endeguem plegats i silents a fer un volt molt respectuós per les lloses del cementiri dels nostres sacrificats? Cascú de naltres s'hi erigeix llavors, màgic no ningú, on la joguina abjecta de son taüt l'esperona, elegíac indigent, a adoptar una actitud de progrés esperançat. Ens diem, rabejant-nos en la nostra retrobada vitalitat, que d'ací sempre endavant.

Abandonant ben lluny les fites banals, com fins ara, no en tindrem prou fins atènyer aquest darrer cop la victòria final. Som la irascible constel·lació que batega en el triomf enllà del canemàs tràgic on les onades de tempesta s'enduen al no re del fons de l'oceà els adolorits juganers de les nostres tristes reminiscències del procel·lós hostil ahir, on què hi feien, punyents perdedors, a part de sanglotar davant els més aparentment caritatius dels brutals ociosos enemics, qui per a tot bàlsam els donaven a besar absurdes relíquies dels antics traïdors i venuts del país.

País de pagesos pagans, en l'eclipsi febles i negligits, tanmateix llur enginy surava silenciós i entre els conills i la flora circumdant llurs feraços solcs marcaven la pàtria amb els signes ocults de la història mil·lenària; veraços en la solitud, llaurant a tort i a dret, perquè de l'absència de veu en brostés el crit eixordador del fruit palpable del treball, que durant èpoques i èpoques amargues els era robat en la seua millor part pels ocupants, fosca amenaça que la claror del nostre contraatac ara despulla en esquelet rostat per cucs i cuques repel·lents.

Diu un dels cucs: "Sents cruixir, avui que vaig mudat de debò, els tuls tan nets de mon vestit? Dec enlluernar de valent tota la resta dels presumidots insectes." Car cada cuc sap també, com nosaltres, que
son cos forma els límits del seu món. No n'hi ha cap altre. Un món que hem d'endreçar, estòrcer, de totes totes.

Som a l'aurora de la insurrecció darrera, on torrents derivatius de consistentment ignorats, clandestins, perennes, lluitadors per la llibertat, convergim en una inaturable riuada que tot s'ho enduu.

Abans ens cosíem prepòsters, mes ara, aprés tantes d'ordalies, apreníem d'esdevenir, catàrtics, prou congrus. I ens cosim harmònics, com centó, o millor vànova d'escapçalls, no pas anòmala, amb òrbites de barliqui-barloqui per tundres sense vedrunes que el bon camí no ens marquin, ans artística i proliferant, i sobretot aplicable a la indefugible actualitat.

Assoliment enllunat servit en safata. Pròpiament astorat, hom a la fi altament en gaudeix.

['////']

(—*Dos petits records de mon inexplicable jovenesa*.)

—*Grandíssimes mercès per l'enculada* — em va dir, versemblantment mentint, car prou havia gemegat força durant l'acció no feia ni cinc minuts.

—*Tota la satisfacció fou meva* — vaig mentir al meu torn, i segurament que se'm notava a la cara, pel somrís mig amarg

mig irònic, supòs, alhora que, escorregut i fastiguejat, corria al rentamans a rentar-me la cigalona tota llorda d'enganxifosa merda.

['////']

—Havent anat un moment amb mon amic, n'Epaminondes Rublertidis, a ca seua, hi havíem vists sos pares parasitats, esguardant fixament la televisió.

Em diu: *—Mira que els ho havia dit vegades i vegades!*

Es fica a cridar devers l'aparell en gris i gris.

—Menyspreable borbonalla canfelipútrida, i tota la catèrvola de feixistes canfelipútrids qui els recolza — els fofialitah canfelipútrids, la xarnecada canfelipútrida, els epanueloh canfelipútrids... Tot la mateixa merda. Canfelipútrids, canfelipútrids!

Sos pares, cap cas, cap paper, com qui sent petar la gossa. Com si no hi fossin, com si ni hi fóssim.

I n'Epaminondes llençava l'espardenya a la pantalla.

—Voleu callar? Xerrameca inútil. Parenceria fútil. Tanta de matràfola i de presumpció i, al cap de no re, què collíeu ni espletàveu? Pútrids espectres de mort!

I sos pares, closques subterrànies qui prenien asil entre les ombres, ni cas. Com si no hi fos. Com si ells fossin ja al cel del beneits.

['////']

(—*Professió de fe*.)

—Davant l'aparentment inextingible instint imbècil dels humans de creure en impossibles idiotades, jo també em referm molt devotament en ma creença, ma fe, ma molt dogmàtica vocació espiritual, ma..., ma... Tant se val, vós. Ara no me'n record del cert de quantes d'altres buides cretinades més per a definir les ximpleries esclatants dels qui les creuen... Així que això faig — em fic seriosament a establir ben clarament quina és i no és la meua religió molt més digna de respecte.

La meua religió em constreny, en sos magníficament ineludibles manaments (que he obeït i obeiré molt de grat pels segles dels segles), m'obliga, dic (i ho faig i ho faré molt de gust sempre que calgui), a cagar-me en tots els déus, en totes les religions, en totes les cerimònies, en totes les banderes, en tots els pomposos personatges, i, en resum, en totes les autoritats, és a dir, en tots els criminals, en tots els malalts del cervell, és a dir, en tots els qui es moren per tal de manar més que no els altres, és a dir, per a poder així assassinar a betzef i millor des de llurs trons fets exclusivament de merda tova, malparits!

I em declar així mateix doncs ferm contra els mites, els instints, la natura. I no cal dir contra tota teologia (quin terme més absurd — la ciència dels fumets fètids dels dispèptics flatulents cervells d'uns repel·lents malalts!).

Tota teologia, de fet, què altre que xafardeig i xerrameca sobre els virulents fumets que dic? Fumets maleïdament

aprofitats pels repulsius aprofitadors. Proveint-los emfàtiques justificacions de tota indecent mena. Perquè el poderós pugui torturar i agressivament inquirir amb tota facilitat i perdó anticipat. Proveint-los així mateix excuses per als robatoris generalitzats i per a tota mena de força convenient genocidi.

Horrorós, horrorós, tot plegat. Horrorós.

[‘////’]

(—*De grans ambicions i d’altres desigs aberrants*.)

La meua sola ambició ha estat de no tindre’n cap.

I el desig més aberrant (totalment perdonable) ha estat de voler posseir un racó on em pogués tancar prou hermèticament per a eixivernar-hi com cal.

[‘////’]

(—*Si soc capaç de raonar tantost em neixen, què hi dic?*)

Ritu espinós que haig de patir.

Tantost hom m’engendra, pràcticament m’acomiada, car hom em vol fer néixer per al sacrifici, bo i llençant-me, darrer dels rebuigs, en una altra molt recargoladament vesànica cerimònia, abís avall, mentre tot just acab d’estrenar el bres que esdevé doncs també taüt.

Tot crema alhora, forat de ferotge foc.

Em rosteixen de viu en viu.

Galdós començament!

Ara que potser més valgui. Què? Això: Patir la mort tot just havent estat nat que no pas haver d'esperar-la violentat torturat botxinejat durant anys i anys, com els de més dels mortals.

Mortals, eh?

Mortals.

[‘////’]

(—*Secret de tocòleg*.)

En el conreu de les escletxes d'entrecuix, colpeix que l'espill (que els especialistes en diem espèculum) reflecteixi massa sovint petites ombres, siluetes inconfusibles de follets diabòlics qui hi corren amok per laberints aparentment inextricables.

[‘////’]

(—*Tot fot lo camp eternament vers el vòrtex que tot ho trinxa i estifolla*.)

Esbufegadament traginant mon caixot, ple a vessar, pels

carrerons costeruts.

Abrandat banderer — em cauen les merdes de totes les finestres. «*Toca a qui toca!*» — dic, sense por, mentre les bales i els bocins de metralla xiulen arreu, com si soc al més roent de la batalla, car allò per a manguis és la quotidiana guerra.

La guerra que patim tota la nostra vida professional els mesquiters. Guerra on encar només valem els valents. Tret que ja comencem tots plegats (els veterans) de fer atots. La recollida de les merdes (més cares que no pas l'or per a certs industrials agraris, com en temps primitius per a tot bon pagès), cada cop més mecanitzada, robòtica.

Els esguerrats qui ens vinguin darrere, simples gripaus i granotes qui es creuran dracs abominables, només ens mereixerien, si encar fóssim vius, aücs de derisió.

«Amb quina jeia més impertorbable no jeus, afí fidel, aclofat dins l'infal·lible! Ni de quin cul no traus aqueix magre ambre gris?»

Bah. I tal dia fotrà un any. Tot se'n va en orris de continu. Com sap tothom qui s'ha tornat prou vell, ho saps també tu quan el temps et rosega desdentegadament la darrera eixuta endurida cotna.

Sòpita sòlita història.

['////']

(—*Sòrdids retaules a esglesioles lúgubres*.)

Som atlètics els cucs i cuques necròfags
Qui en sòlit congrés ens congreguem de bòlit
En càlids reialmes d'atmosferes tèbies
On d'ambrosies sàpides ens n'omplim els paps
Sense pagar nòlits en insòlites aigües
De pàl·lides llums i d'hàlits esplèndids
Que ens duen estòlids a sestes ben vàlides.

Hi esperem impropis que com bòlids ens vinguin
Els sòlids copròfags a menjar-se'ns merdes.

Als mons subterranis de festes contínues
Tothom va content — les teques hi abunden
Els tecs són opípars fins a límits onírics.

D'abalides carcasses bons mossecs catabòlits
Als acòlits empenyen vers lloances fort líriques.

Amb eufòrics visatges en gotzes gatzares
Massa tips s'engatgen fins que no s'agotzonen
Com nyaps gonorreics — abaltits agonòtetes
En visigòtics tríptics d'al·legòriques guises.

['////']

(—*El somni de la perplexitat irresoluble*.)

Tothom sap, car no és pas el primer cop que ho dec dir, que els meus millors escrits es desprenen de mos somnis, i assenyaladament del somnis, o millor mig somnis, engendrats al somnolent interludi o estadi intermediari que hi ha entre el son i la son, la son considerada com el moment

on encar no dorms o, per extensió, aquell on ja t'has mig deixondit.

Avui, entre raonaments sempre harmoniosos en benaurades circumstàncies, en perfectament organitzades calmes biblioteques, i en jardins d'ordenació modèlica i melòdica, m'assaltava d'esquitllentes el somni de la perplexitat irresoluble.

Somiava, i en el somni somiava que no podia adormir-me, i la raó per la qual no podia agafar el son i somiar (això somiava), es devia precisament al fet que no somiava, car si somiés fora evident que dormia.

I fou llavors on, bo i somiant (sense creure'm que somiava), trobava potser una solució a l'enigma que m'impedia de dormir. No podia dormir, ni per tant somiar, perquè la proposició del somni no era prou ben adreçada, plantejada, construïda, presentada. Li mancava palesament precisió, perspicuïtat.

Calia canviar l'ordre dels mots de la proposició del somni. Car és evident que, tot somni, abans de no desenvolupar-se, ha ops d'una premissa ben formulada.

En efecte, decidia tot sol somiant el meu (no-)somni, que la qüestió que posava la qüestió a resoldre no era prou ben formulada. Calia anar-hi millor, adoperar-hi cap hàbil joc de passa-passa amb els mots implicats, aplicar-hi el tripijoc de qualque destre hipèrbaton. Calia bescanviar-hi enginyosament els termes de la proposició perquè s'esclarís quin tema, quina temàtica, de debò no es demanava al (no-)dorment de desplegar amb l'onírica saviesa, ans mantes de vegades prou resplendentment exhibida.

Amb un petit (o gros) canvi d'elements (de mots i conceptes) en la formulació de la proposta, el somni llavors es realitzaria, i demostraria al dorment que, somiant, dormia, ço que segurament el faria feliç si més no durant aquell preciós moment.

I, allò que són les coses, veus que en aquell curt moment de felicitat dut per l'aparent resolució del dilema, irònicament, és a dir, justament quan, segons el meu somni mateix, fora ara quan el somni ben plantejat hauria pogut prendre lloc, m'he eixorivit.

Convençut que, tot i que evidentment feia un instant fermament somiava, no havia nogensmenys somiat allò que en el somni m'havia proposat de somiar, i doncs ni la dormida no era prou reeixida ni el repòs de debò assolit de cap manera que hom pogués titllar de prou com cal.

Desplagut incomprensiblement.

Ara, aventuretes, rai.

['////']

(—*Odorífer jardí d'on mai no et mogueres*.)

Les sentors — ah delícies! — fenen els tebis aires i ens penetren amablement els oronells, i els tarannàs ens alteren devers la bonesa i la benignitat — oh arbres perfumats de paradís excels!

Tanmateix, ombrívola, d'ençà de les tenebres lluny del jardí meravellós, se'ns atansa ominosa la remor pèrfida d'una veu

malèfica.

«Dessonilla't en sec! Atura't de clapar!» L'aspra veu àvol, diabòlica, m'urgeix.

«No m'enganyarà pas!» Responc cada vegada.

Al contrari, és la meua veu harmoniosa i cordial, que m'esperona dolçament a rebutjar la maligna temptació de l'enemic aspre.

«Fica-t'hi a viure per sempre més! Paradís dels arbres dels fruits perennement a punt.

«Prou disfressar-te de viu! Prou de fènyer que *ets* viu! Mai no et nasqueren! Tret que molt traïdorencs ja ho veus que prou volen ara fer-t'ho fer! Bare barbaritat dels criminals qui t'odien amb una rancúnia monstruosament pruent!

«Et volen nat a l'horror més horrorosa que enlloc no hi pot haver. L'horror del viure!

«Horror del foc roent, el foc que rata sense arrest els teguments d'un cos precàriament sotmès a un equilibri incessant entre dos fragorosos precipicis vers el mateix abís del foc volcànic que tanmateix, mentre no hi caus, et va cremant la pell, et va escorxant sense pietat, fins que només ets dolor inendurable.

«Fes-te enrere! Roman a lloc! Arrela't arbre embaumat tu també! Arbre de les sentors de fruits a la flor de llur millor tast! Arbre de paradís mai no abocat a la terror contínua de l'existir en cap mena d'univers infernal!

«Mantén-te'n ferm. Tu no naixeràs. No ets pas tan crèdul ni

cabàs. Tu ets l'arbre sempre bo i exquisidament odorífer del jardí hermètic d'on, de sortir-ne, no pas ni somiant en cap massa esborronador malson!

«Les rels! Les rels! Ferm! Ningú no t'arrencarà per a llençar-te al foc roent i etern del viure enllà, on tot és podrimener, de l'instant on t'hi foten fer cap, fins a l'instant on te n'expulsen, i no pas vers cap jardí de les delectables sentors, no, vers l'infinit no re... Vers l'infinit no re d'allò irrevocablement tot cremat.»

['////']

—Com diu en Jonson a «N'Epicè o la dona silent»:
Tot discurs que no sigui el meu m'afligeix:
estentori em sembla, i irritant i impertinent.

I hi he pensat i ho diré concís i clar:
No puc sofrir sentir parlar
Un jutge un metge un capellà
Una dona un mestre un militar
Ni tampoc és clar cap polític
Ni cap altre venedor de martingala.

Tots plegats no et serveixen
Sinó safates d'alts turons de merdegada.

['////']

(—*Les claus del magatzem*.)

Entrada al somni etern també per al 'meu' magatzem. Que baixos que hem caiguts. A trenc del no re inacabable. O de la destrucció i la reconstrucció. Car per a les pedres, malgrat tot, rai. Ara, per als sistemes d'organització si fa no fa orgànica, irreproduïbles del tot.

Tot això ve a tomb a causa del cas d'avui. Divendres. I te n'adones com tot a degenerat amb uns pocs anys.

El 'meu' magatzem on tant sovint hi havien baralles, els divendres, de tanta gentada com no érem. Les cues, les presses, les empentes, els lladres... Els (o, gairebé sempre, les) lladres, hò. Car, tantost badaves una mica, tot allò que havies abassegat al teu cistell, desaparegut, fos, ni rastre.

I les vegades que vigilava com un fanàtic que no em robessin re, arribat a la fi a la caixa, me n'adonava que duia les butxaques buides, que havia oblidats els pèmpims estalviats tota la setmana al raconet de casa.

Eren el que jo en deia els divendres de la gana. Al magatzem posaven, a l'ala més ampla, i a mig preu, tot el recapte que tot just arribava o sobretot passava de la data de caducitat.

I avui, divendres, com dic, quin esglai i quina pena, de veure totes les lleixes buides i ningú no comprant-hi re! Només hi ha aquell xiquet qui no comptava abans per a re, i ara és a la caixa, tot sol com un xut arnat. I què hi compraré si com dic no hi ha re? Calla, potser sí. Unes prunes no gaire fresques. En prenc un grapat i abans de dur-les a caixa, per tal d'assegurar-me que no van podrides part de dins, en tolc una mica la pell, i en arribar davant el xiquet se'm plany que, espellades, les prunes pesaran menys, i li responc que què vol que faci, que li compri prunes podrides? Li dic que, com

prou sap, no és pas que nedi en or. I em diu que tinc raó. I ara que som amics li dic que què ha passat amb el magatzem, abans tan pròsper i ara ja ho veus, una misèria de no re. I em diu que tampoc no ho sap, que les coses van com van. I li deman si en sap re de la gloriosa patrona d'antany. I em diu que no en fa pas poc, de temps, que ni li veu ni un pèl.

I llavors m'ha vingut a l'esment el benaurat dimecres, cap a migdia, on l'he anada a veure l'oficina, tot i que no sabia que hi fos ella, només hi anava per a veure si d'un bocí de formatge que devia haver caigut part de terra i l'havien trepitjat, me'n farien un millor preu, i, ara, ep, això m'ho imagín, car com puc saber què pensava la patrona, que és com en dèiem (o almenys en deia jo i algun dels verdulaires amb els quals xerrava sovint) de la dona del mànager, i com dic aquell jorn cap a migdia, em devia haver vist anar vers l'oficia a una de les pantalletes que tenien dins que reflectien allò que veien les càmeres esbarriades pel magatzem, i quan he trucat i ha dit endavant, he entrat i m'ha dit, segui's que m'acab de vestir en una esgarrapada. I per comptes de vestir-se es desvesteix. I sé per què ho fa, o si més no m'ho imagín, com dic. Sap que soc poeta i més pobret que no un jesuset als parracs, entre puces i polls, i m'ha volgut fer veure la realitat del què és de debò una venus, una nimfa, una orèada, una deessa, etc. de què es pensa ella que encar no parlen els poemes, i despullant-se i tornant-se a abillar ràpidament, ella, amb la carona de la Gina, els pits magnífics de la Sofia, el culet de la Silvana, m'ha demostrat com hauré d'escriure sobre les dones de veritat a partir d'ara mateix, i, en acabat que les fulguracions del seu cos s'han foses novament sota els seus vestits sempre provocadors, de passada m'ha dit que no, i doncs no m'ha volgut rebaixar el formatge malmès, i m'ha dit, de més a més, que toqués el dos.

I ara mateix el xiquet a la caixa em diu que, atès que estic tan interessat en la salut del magatzem, que ací tinc les claus, que ja tancaré quan hagi acabat, car, meditant sobre aquella remembrança amanida deliciosament amb el cos paradisíac de la divinal patrona, s'ha cansat d'esperar. Li dic que entesos, però que abans d'anar-se'n potser que buidés el calaix. I em diu que ja n'ha agafat prou per a pagar-se avui, el seu darrer dia. I ha dit passi-ho bé. I ja no l'he vist més.

I ara he romàs amb les claus del magatzem, i he tancada la porta principal amb cadena i cadenat, i he fet un tomb total per tots els corredors i rebosts i cambres de banys, i tot hi és buit i brut, i he eixit per la porta del darrere, tancant bé la porta de ferro, i no sabent pas on lleixar les claus, tret de ficar-me-les a la butxaca i tornar a casa amb les prunes espellades, també he partit.

Són unes claus que em desaré prop dels pèmpims, al raconet, com a record del dia meravellós on posseïa la clau de tota la felicitat.

Car segur que demà, si em vaga de lleixar-m'hi caure, veuré que el 'meu' antic gegantesc magatzem ha esdevingut tota una catedral al sant (tan poderós) dels enderrocs.

['////']

—Eteri com fi aroma m'evapor
Molla de petja no jaqueix mon pas
Xiulant com ocellet qualque cançó
M'enduc qualque pedreta al cabàs.

Molts de xiulets analitz amb ardor
Manta pedreta em diu son embaràs
La natura del so em crida a l'acció
La de la matèria al dormir ras.

Mai no tornaré a la terra on nasquí
Cal que m'hi fixi i l'escorcolli a fons
Només tocant-la n'aprendré l'adí
L'autèntic tast de totes les raons.

Penedit de totes mes prèvies vides
Me'n desdic i humil em bec les adives.

['////']

(—*Al vaixell pres per la roda inexorable del darrer vòrtex*.)

Érem al vaixell rodant i rodant al voltant del darrer remolí vers el no re definitiu, i tots els passatgers hi caminàvem si fa no fa tan calmament com sabem, amb les crosses fetes del mateix arbre únic.

Tantes de totalment esfumades ànimes al nostre arbre mil·lenari! I això sense prendre en gaire seriosa consideració (per què? perquè som uns desagraïts i uns egoistes insolidaris...), sense parar esment, doncs, de les ànimes de cada insecte o larva qui ventissament també se n'aprofitava, de l'arbre, de la fusta, la fulla, la saba...

O, com naltres, se'n fotia crosses. Crosses, com ara ací mateix, amb les quals anem fent, anem 'avençant' il·lusament 'endavant', mes, de fet, rodant i rodant com

carallots al voltant del mateix tràgic forat.

(...)

Bella horeta fa que pel camí camín
Quan me n'adon que avui tampoc no vaig enlloc.

Leviten siluetes als trists núvols d'esplín
I als eixorcs orificis hi xum, negat becgroc
O caganiu qui encar no sap que llana o crin
Al clatell resten fins l'atans del foc.

De cap pètria vagina neixen (per què m'hi obstín?)
Com de cap altra font, savieses d'albercoc.

Del cel a la clariana orquestres amb deesses
I amb d'altres pterodàctils les ombres clandestines
Espurnegen titàniques en un triomf de peces
D'esclatant trencaclosques i lluites intestines.

Enigmes fenomènics... que l'agònic silenci
Tràgics esgarrinxeu... que el desenllaç comenci.

['////']

—Com amagaries que havies estat tu qui, mentre tothom escoltava les arengues i pregàries dels voluntaris qui s'avençaven davant els reunits per a encoratjar'ls, com amagaries que fórets tu qui s'havia cagat al raconet? Sobretot ara que l'Esteve (el famós còmic molt seriós) no se t'atansava, precisament a tu, perquè fossis tu qui comuniqués a tothom la feliç naixença del teu fill Adrià.

Li vaig dir «Què, el meu fill? Amb aquella dona, jo… Ni tocar-la mai.». «És la seua versió contra la teua», féu l'Esteve i se'n va anar.

Tothom em voltava expectant. Vaig dir «És veu que el nen tan esperadet ha nascut; ara, no sé per què m'ho contava a mi perquè us ho comuniqués. Estranyes manies. Potser és un metge tímid.»

Es felicitaven ells amb ells, i els cagallons darrere meu s'irritaven, vull dir, semblaven irritar's, car em feia l'efecte que pudien de més en més fort. Sort que, distrets, amb la bona nova, els reunits, alleujats, feien xivarri i bevien xampany.

L'atzar inabolible regeix mos somnis. Tots els personatges qui mai no he coneguts (íntimament o a distància, àdhuc per mitjans remots, com fotos i televisors), o he vists pel carrer, o he oïts a la ràdio o a qualsevol altre indret, tots els ens doncs qui han visitada si fa no fa ma vida, i, no cal dir, els personatges totalment imaginats, fets de bocins trobats ací i allà, construïts per un cervell a lloure qui (per què colpit per certes personalitats i no pas per altres?) va triant entre un amuntegament indefinit de trets diferents d'ens diferents qui, en acabat, tots plegats, com dic, hi van apareixent fent-hi els papers més diversos, segons les seqüències i els episodis de cada somni, que generalment es desenvolupa per etapes; ara adormit, ara despert, l'acció, modificada, continua, i jo hi soc, cert, tret que sovint, gairebé sempre, més aviat que no pas de protagonista, de comparsa.

Ara, també, moltes de vegades, com al somni d'avui, hi soc, segons l'episodi, alhora un no ningú, qui es caga al racó, d'amagatotis, i un dels protagonistes instantanis, en el meu cas el pare de la criatura i tot.

En demanar'm els reunits explicacions, com si encar fóssim al segle dinou, que és on semblen escaure's la majoria de mos somnis, i no pas al vint-i-u, on, amb els avenços científics, fora ben fàcil d'escatir qui fos el pare de debò i desfer el tràgic malentès... Tràgic, dic, car què en pots esperar d'un desenvolupament així? Un desenllaç, una conclusió terrible, tret que el pare nominal no s'avingui a acceptar el nyec com a seu, o no vulgui creure's la dona, i se'm cregui a mi, jo qui personalment, li ho puc ben assegurar, no he fet mai banyut ningú, o sigui (ell, el pare) un home ple de culpabilitats, i creu que ja li va bé una mica de càstig... No ho sé.

De tendre a espasmòdic, en demanar'm els reunits (una mica trompes amb la joia llur i el xampany begut) que m'expliqués, els dic... Què els dic? Tot d'atabalats indicis espontanis i d'entretocs dits mig en broma que desvien les sospites vers d'altres possibles candidats, tant entre els estrictes i seriosos, com els degenerats i grollers... I faig alhora riure i plorar.

I se'm creuen? No gaire. De fet, és clar, jo mateix dubtava (tota l'estona de mon discurs) de mos propis arguments, basats en fets fictes, sortits sobtadament de la màniga.

S'aixequen entre els oïdors eloqüents protestes. Els de pus dels reunits, sarcàstics, em troben incongru. Sort que entre tots em donen ben aviat les dimissòries, em destronen, i d'altres protagonistes prenen dramàticament el protagonisme, i romanc de ma banda ben alleujat.

Més persuasius, els nous, molt més entenimentats, enraonadors, llurs argumentatius raonaments no presenten prou obstacles per a les creences dels reunits, i, tanmateix

emmanillats, els aplaudeixen.

I jo, mentrestant, en el meu naufraig absolut, ignorat per tothom, em crec finalment absolt, i endegant el mormol adormidor de cap monòleg innocu, em vaig fonent a les més boiroses perifèries, sense haver atretes les sospites ni les males mirades dels presents.

A esquena meua, una commoció esclata al pinyol de la reunió. Crec que se'ls enduu, o millor vol endur-se'ls, la bòfia. Torbats i destorbats, reneguen amb raó de tota fula autoritat. Exasperats, els corseca que hom els assetgi, precisament a ells, els esdevinguts grans protagonistes de la història.

Cal dir que un qui no ha caigut pas al parany i qui s'esmuny, vaporós com un fum, sense haver pagat per la cagada al racó ni re, soc jo, qui, cofoi i àdhuc amb un cert urc, troba el formós simulacre, amb aquell extens repertori de coneguts, d'una irrisorietat palmària. Encar em pixaré al llit.

I ara que un bòfia lleig com un pallasso m'interpel·la, li dic «*Niè panimàiu*, noi. No m'emprenyis.» I, essent un invasor, no m'entén, és clar, i ran d'aquella pèrdua onerosa (no comprendre l'enemic, quin perboc, quin cop de maça a l'amor propi, quina reconeixença d'inferioritat; al capdavall, quina tragèdia!). El disgust li provoca perbocs de basques. Amb vòmits bateja la cagada, i àdhuc es pensa (un bàrbar dels més rucs, com tot els qui els poders enemics no ens envien) que vomitava merdes!

És ací on aixec el dit i, estrident, l'acús de vomitar merda!

Elegíacs, aquells furtius lladregots de companyons seus (tan brutalment botxins i betzols com la 'víctima') ploren denses

llefiscoses pluges de llàgrimes. I els reunits, engegantits, trenquen cadenes, i sense angúnies ni embuts, ens me'ls trauen de casa a puntades.

Exhilarants, envigoridores, puntades als pòdexs pudents i impúdics dels poders imperials, de les carrinclones forces de l'estat merdós.

Empès per una empenta, tomb el cap i veig que les excel·lents arestes de la dona-peix (la fins ara absent partera) em mostra, un pèl petulant, les conspícues despulles, esplendorosament exposades, dels rebecs enfarfecs que al seu ventre es veu que nodrien són fill polièdric.

Són unes molt fastigoses enormes secundines qui encar bateguen com si són vives. Un puixant impuls vol que les trepitgi, tret que tinc por que, a l'hora on hi estamparé les més fantàstiques empremtes, no em facin traïdorenques la traveta, i no espetegui al capdavall, ben barroerament ni bocaterrosa, al rerefons.

Al rerefons dels infinits solcs i cavallons de perfecte acunç, on precisament els enriolats reunits riallerament no conreen (per encàrrec de qui?) arcaics col·loides embrions per a qui sap quins altres patètics irreverents futurs enxarxats com sempre de biaixos i sospites no gens entenimentats, totalment folls.

Arrossegant-me entre caselles, soc el peó qui no va enlloc. Algú m'encolomava un dorsal amb un nombre ambigu al dors, com ara si sóc en cap correguda de desgreuge pels pecats del món.

En arribar, ningú (i menys l'anunciant qui esbombaria els

resultats) no podrà anomenar'm, essent com és el nombre que duc a l'esquena indestriable, i pens que tant se val.

Tot nombre és simbòlic, sobretot pel que fa als calers. Calers, cal tenir-ne i com més, millor; després la resta són xifres sense cap realitat. Ara, si en tens zero, com jo, en zero romandràs per a l'eternitat. La injustícia es ubiqua; no hi ha re més omnipresent que la injustícia. Hom es fa fotre, i endavant... Hom es contenta amb els somnis... Amb els somnis prou en té prou.

O hom es fa fotre, i es mor, i se li ha acabat aquest cagalló de vida mèrdica.

I au.

['////']

—El neguit del lletraferit és que sos paràgrafs siguin força hermètics. No pas que siguin bonics ni entenedors. Hermètics.

Hermètics com els cràters dels volcans qui sap al capdavall si de debò morts.

Vol que el lector, posat que mai n'hegui cap, se senti respectat com a lector d'un paràgraf únic, i oimés se'n senti àdhuc aclaparat, per cada paràgraf, i que no pugui alliberar-se'n si no s'aferra com un malparit a comprendre-hi cada trop, pobre bon home delitosament atrapat.

Aquesta és la seua joia incomparable. D'anar deslIorigant paràgraf rere paràgraf, com prou ha de desllorigar cap somni qui el desmengés. No ha més remei que fer-ho, benaurat ell. No hi ha millor ocupació a l'univers.

Tret que, com féu en Jim Butsènit amb els seus texts ni musiques que ningú no volgué mai ni tocar ni llegir, el molt dedicat lletraferit no prengui la resolució de fotre-hi (amb tots els patracols que ha escrits) un bon acte de fe.

A una bona foguera els llençava sense mica de pietat.

Se n'envolaren les cendres perquè les llegissin àngels i dimonis, molt més perspicaços lectors, i doncs capaços de discernir entre bo i dolent, que no pas els simiescs animals de carn i ossos, qui roden pel món, i qui mai, dissortats, no aprendran re de debò bo.

['////']

(*Fui maleït heroi, d'on ara fort me'n rancur tristament*.)

Cerquí incansable pel món l'exòtic arcà cirerer, on cada pinyol de cada cirera és ovalada perla que, nua, pot a qualsevol instant espellar-se com ver ouet i donar naixença al petit verm verd de l'enveja qui, si l'empaites, et mena a l'indret precís on rau l'esplèndid tresor dels pirates, on se't sebolleix per a no veure'l mai més, tret potser que t'esperessis a lloc, anys i panys, per a algun dia gloriós

presenciar com el petit verm verd reemergeix, transformat ara en drac magnífic immens colossal catastròfic, superbament aterridor.

Para compte, company, si mai et tornes a trobar el cirerer. No facis pas com algú qui conec qui, molt malastruc, fou la font de l'extinció de la vida al planeta precedent.

Si, cansat d'esperar vora l'indret, de cap màgic excàlibur del mal vici que portessis cenyit al cinyell de la cintura, n'haguessis llavors, felló, enfonsada pregonament la fulla assassina, hauries sentit pujar-ne el amargs planys del terriblement ultratjat drac immatur, i les seues llàgrimes de foc haurien miraculosament plogut cap per avall, de baix a dalt, i a bots i barrals, del més profund de les entranyes de la Terra, i a un ritme furiós, fins que, escandalitzat, i agredit per la causticitat de les llàgrimes, hauries de fugir d'aquell esfereïdor diluvi invertit, de llàgrimes, doncs, que ara ho malmetien i cremaven tot, i tornaven els voltants eixuts i eixorcs, devastats, fins que potser la total destrucció de l'ambient no arribava de mantinent fins als límits mateixos de l'esfera aparentment indefectiblement condemnada a l'escarransiment i a l'esmicolament, i a la desaparició relativament immediates.

['////']

(*És clar, home*.)

Com diu implícitament Stendhal quan afirma, de 'déu', que

«l’única excusa que l’assisteix és la seua inexistència», és evident que ‘déu’ no és sinó aquell ninot fastigós inventat pel magí malalt del simi irrisori autoanomenat quelcom com ara ‘homo datpelculatum’, i en conseqüència no cal pas que es declari culpable de tota l’horrorosa merda que és l’univers, precisament pel fet que no existeix, i doncs, amb això, tranquil, que s’estalviï tota la mandanga idiota, car no cal ni que vagi a cap confessionari a fotre’s cretinament perdonar per un altre ‘datpelculòrum’ qualsevol.

Essent com ‘déu’ és trista i maldestra falòrnia imaginada pel caps podrits de certs escollits il·lògics animals, malpagats per les bèl·liques classes paràsites per a tindre'ls (ells, i la resta dels vassalls) constantment enruquits amb ximpleries d’aqueixes, i de qui les animalades (i les de llurs barroers seguidors) són extremadament àvols i sapastres, i els quals, per a justificar llur maldat, diuen, capsdecony, que (llur malèfica contínua actuació) els la inspira el ninot omni-ignorant que ells apellen pel nom ridícul i carrincló, i per tothom amb dos dits de front molt viltingut, de ‘déu’, saps què?

Que no el condemnarem pas a re. És clar, home. Fora d’immens carallot sense remei de voler emprenyar-se i voler punir quelcom que no és literalment sinó no re.

[‘////’]

(*El prodigiós xiclet, o La més higiènica medecina mai trobada*.)

Tot rient i fent xerinola, dues noietes mastegaven el mateix xiclet, ara l'una, ara l'altra, i, dissimuladament, i no cal dir que trempant de valent, els anava darrere, i me les esguardava assíduament, endut per llurs encants. Només esperava que, alternativament, traguessin tot el gust de llur xiclet, i el llencessin perquè pogués abocar-m'hi i rembre'l, i dur-me'l a la boca, tot fresquet i calentet, i ple de llurs delitoses salivetes, perquè llavors la meua trempera esdevingués insostenible, i m'escorregués ple de felicitat.

D'ençà d'aquell descobriment del prodigiós xiclet de totes les guaricions, quan cap noieta prohibida la veia mastegant el seu xiclet, li era, sense que generalment ni se n'adonés, massa divertidament enfeinada, el seu gosset més fidel. Tantost no llençava l'enganxifosa panacea, o l'adossava a cap cul de cadira o qui sap on, allí hi anava com un llamp, i, glop!, al calaix de mes dents i ma llengua i mos paladars, i la trempera es resolia encontinent en meravellosa, molt sana, lleterada.

Aquell era mon més gran plaer. Després, jamai no n'he tingut un de tan gros. La memòria d'aquells anys de benaurança és de debò encoratjadora. Ma vida no ha estada al capdavall tan desgraciada, si episodis com aquells han, per mi, verament estats viscuts.

No fotéssim, sortós que dec ésser, cal convenir, al capdarrer, no pas?

['////']

(*L'enigma de l'escorxat.*)

En aquell racó fosc que put a pixats, a la vora del mur massís de l'estació, mon pare encatifa amb llesques de pa tot just torrades els esglaons de les escales que pugen a la passarel·la damunt la via. No sé com s'ha enderiat en la comesa, ni per què hi besunya tan distret, amb un cert forçut apassionament.

Per això no li dic re. Que vagi fent, ell rai, amb la seua torradora autònoma que rutlla amb bateries, i amb les panistres adés plenes de llesques sense torrar, i ara ja gairebé buides.

La poca gent nocturna i cansada qui voldria anar dalt, s'esperen que acabi potser d'emprenyar; no gosen com jo mateix, l'atlètic del boldró, d'enfilar's a l'ampla barana encar no pas envaïda. Acrobàtic, silent, desafiant l'estimbada i la segura mort, m'esmunyia amunt, gens basofòbic, fent equilibris a l'estreta barana.

Amb això, havent passat a l'altre cantó de via, enfilava lliurement cap a casa.

Del llit estant, ma mare crida: «Has vist ton pare?»

«No.»

«Malament rai; va perdent la xaveta, i els nyaps que

s'empesca; cada dia pitjor!»

Durant la nit, la casa misteriosament se'ns enderroca tota sola. I no sabem escatir què ens hi va caient damunt — si el fumeral fet a trossos per qui sap quina ventada inexistent, o cap arbre que se'ns va esbocinant damunt, o els mateixos estels que s'esmicolen d'un cel fet, segons em diu la finestra, molt anòmalament i ominosa, de malignes ulls de cua estarrufada de paó.

S'aürten els estel·lars dansaires mentre es cabdellen i descabdellen com cebes en sotragat cabassot.

L'univers — dansa macabra que, infernal, cada cop que semblava desfer-se definitivament, es reprèn i recomença en l'horror més insofrible i absurd.

Caos fugaços a senallades. La violència extrema dels Rots de Raigs Gamma. Les espaordidores col·lisions d'estels de neutrons...

Des del «*Centre dels Ventissos Fenòmens*» on hom detallava tots (o a tots ops, tants com ens es possible de trobar-ne arreu) els interminables casos molt efímers on, per maligna catàstrofe, la terra es transforma, me n'arribaven sens fi — noves novelles que em lleixaven cagat.

Les darreres hordes qui ens envaeixen ens fracturen totalment l'evolució. No serem mai com hagués (ni hauria) calgut.

M'ofegava, engargussat, ennuegat per múltiples blanes esferes d'encesos budells geomètrics, me n'escanyava. No podia respirar. Hom, barbàric, en escamots brutals, me n'engavatxava, engargullava. Esferes glaçades que es

resolien en cubs roents que es resolien a llur torn en les glaçades esferes.

En romania altament deteriorat, deteriorat sense remei, terminalment, definitiva. I oïa remotament la veu, una veu molt lletja, de pudent foraster assassí, que em feia ballar el cap i em duia al vertigen i a la nàusea.

«No me'ls ressuscitéssiu; no me'n ressuscitéssiu cap ni un.»

Encar entrevingut pels regusts àcids dels maleïts malsons, anàleg al boc, pres d'ensopiment, havent just ara amarrit, amb l'entrecuix tot sollat, m'he despertat de mala jeia.

L'alba d'avui exhibeix hàbilment la irrellevant angúnia d'un nebulós matí.

Allò, tanmateix, era, gairebé incanviat, el meu vell Vilaquelcom.

I aquell s'esqueia ésser el jorn, si fa no fa, on, en l'antiguitat, també es veu que s'hi esdevingué quelcom (ningú no sap del cert ja què) d'estrany, i molt.

Ara mateix, hom hi posa en òrbita episodis roents de traïdoria infame.

Hom gosa, vigilant, triomfar d'adés i d'enjondre, i romandre a lloc, incòlume a desgrat de les múltiples simultànies esllavissades de la catàstrofe general imposada per les caòtiques circumstàncies.

L'enigma de l'escorxat ha passat, sempre irresolt, a la incerta història. Hom ha mès en oblit l'arquitecte supliciat per traïdors irresistiblement obscens.

Personalment, era conegut molt afectuosament pel lletraferit del poble, un lletraferit molt innocentment pedòfil, qui, transcendent, amb l'ajut d'una lent platiscòpica, despenia l'autumne sencer sojornant, molt ficat doncs en estudis, en rònegues tavernes embolcallades per flaires delitoses de vins avials.

La facció dels maleïts usurpadors em voldria fer tombar en la ignomínia. Em voldria endut en tombarell, abolit, després d'un gros carnatge, vers la fossa comuna enmig del bosc, lluny del cementiri com déu mana. Per això cada jorn era amagat, abscòs, en un indret diferent.

A les lleixes dels diversos estatgers de les antigues tavernes, t'hi trobaves de tot, medecines, jocs de naips i daus, papers rai, llibretes de contes i ninots, fullets i prospectes enciclopèdics i d'instruccions bàsiques per a la supervivència...

Jo, l'estoic, hi afegia, gairebé clandestinament i força furtiva, curts i molt precisos manuscrits numerats successivament i sempre amb el títol principal de «Hom hi fa, avui i sempre, allò que pot».

Mai no sabies quan les hordes invasores no colpirien. Havies de tindre't tothora preparat.

Tot d'una, al so apocalíptic i càustic del clarí de merda, s'aplegaven, convocats, els babuïns de la bòfia.

Ara, a cop de xiulet estrident, marxaven com robots datspelcul vers la indefensa gent i els anorreaven adelerats.

Sempre la mateixa imatge dels dos costats de la humanitat:

El cantó pàmfil i mútic, qui creu il·lusament en bondats i harmòniques enteses. I el cantó brutal i ignar, és a dir, el cantó bestialment armat.

Jo el lletraferit silent, ja ho he dit. Em deia: Tu no. No discuteixes mai amb cap dogmàtic. Els teus informes i molt erudits tractats, no els signes pas debades amb el nom d'en Harpòcrates, déu del silenci.

A part que, és clar, què són els dogmes sinó com ara les pedres fites per les quals es guien exclusivament els qui, del cervell, no n'han altre ús que el d'endrapar, cagar i fer mal?

Les hordes passen, foten ragnarok de tota la porcellana, i miques dels cristalls, i els vidres i la vaixella, com terratrèmol o volcà o esclat de meteorit traïdor, i darrere hi jaqueixen, és clar, la runa i els cadàvers. Els escapçats. Embornals amunt els caps dels carnívors; embornals avall els caps escapçats.

Ah, i l'escorxat. Sempre l'escorxat. Un màrsies qualsevol abandonat enmig d'enlloc perquè tothom el vegi i el toqui, si ho vol, i el reconegui, i perquè ningú no es cregui al·lucinant o cefaloangnòsic.

L'abominable guaita nocturna, feta de ressentits moribunds, sedecs de revenja contra el món sencer, i sobretot, amb els índexs tremolosos sempre mig prement els gallets, les ridícules formigues qui hi vivim encar amb esperancetes de futur.

Tret que aquella vegada l'escorxat havia estat l'arquitecte. Ja no tindríem mai més al poble cap altra construcció original.

Reduïts a un estricte empresonament sense possibilitat de

cap mena de renovació ni de gradual bon anar fent, què ens romandria, acceleradament degenerats?

Acorralats, ens lleparíem, recíprocs, en l'atziaga penombra d'una perenne foscor encelada, les purulentes secrecions de llúpies, berrugues, pigues i brians, sempre sotjats pels mesquins barroers sentinelles de l'enemic.

Cap de mes idees no pot treure mai cap a re. Bo i esguardant els resultats, haig d'arribar a la conclusió que totes mes idees, tant de jove com de gran, eren errònies.

No les canviaré pas. Totes en són. Tant les que he tingudes com les no tingudes. Una idea es val una altra. Cap d'ambdues no val re. Ben mirat, aquest és l'autèntic resultat.

Ple d'estigmes tatuat, guaiteu-vos l'anodí lletraferit, brosses amb potetes se li mengen els ulls, i embruneix com ancià beduí amb pell que sembla de pruna eixuta (o pitjor, molt pitjor, exacerbada badana, la seua, escarransida com escorça d'olivera mil·lenària).

Es veu que ara ja només escriu a òstracons, padellassos d'esmicolat inútil selló. Inútil, car només si mai plou bevem. El truculent enemic ens enverinava, contundent, els pous.

Al foc encès la cassola bull amb tots els ingredients pescats a la claveguera.

['////']

(*Escruixidora síndrome on esdevinc el darrer parlaire de mon altament magnífica llengua*.)

Put a romàtic. El moribund hi fa de violinista. Un violinista totalment inepte qui, rancuniós, amb l'arquet mateix estupraria qui pogués (i sobretot qui el vanta perquè toqui).

«*Malviatge! Amb tu de cap al xeol!*» Increpa.

En canvi, un tast d'estiu se li inaugura a la llengua quan nens malarecs el tracten a baqueta.

Els diu, «*Escolteu! No sentiu el clam planyívol dels didals qui s'amarien molt més embuts?*»

Cal heure totjorn les orelles ben netes i polides. Mai no saps quan hi sentiràs les prodigioses glaceres desplegar llur patrimoni funerari. Ni espetegar-hi un pomet de boixacs, o els xarrups dels assedegats senglars a les molses. Ni cap dels precaris moixons — sos collons, gerdons — perdre l'esmalt de les eròtiques llàgrimes de ses ereccions. O la vèrnix a l'ampul·lós nounat de la cantatriu decorticar's a rasposes escates.

Només et cal ésser prou perceptiu.

Recita-ho. Seràs perceptiu com l'estruç a l'oceà de cendres. O, entre volves, el rènec desprès de les rugues de la pell de xagrí del rossí del xaman.

I percebràs doncs com crema la cua de palla de na Sofrosinè Çonsafrà, de molt llefiscosa humanitat, i doncs molt fascinant, fastijosa, maniàtica i neuròtica doxòpata (ço és,

una altra malastruga qui serva creences de boig), de qui la gelosia incendiària li ix àdhuc per les flairoses finestres de baix.

No siguis pusil·lànime, malda per acomplir la tremenda dèria, i, amb nul·la angoixa, creu-te alhora estel·lar i plantós, i sobretot prou carallot, perquè el teu carallotisme s'encomani a l'anguniosa plebs.

Hom no es caga davant els tifes. No afegeix mai tifa a la tifa. Hom els tifes els nega en brou bullent de baules, i n'estimula la disgregació amb mants remolins i espirals, causats pels més adients catalitzadors trobats a l'abast.

No pas sols els organismes gemeguen, també els objectes llurs gemecs els perceps pertot arreu. Incessants.

Vivint, vas dibuixant l'esbós secret de l'arquitecte. I els altres. Esbós seriós rere esbós seriós, on l'abís hi és sempre implícit. Bleix rere bleix, baules al buit.

Para l'orella, bada els ulls, afina les mans. Esmola't el nas. Permet la teua llengua de serp que t'escrigui cascuna de ses cròniques de sos viatges memorables. No et vulguis ni obtús ni mus ni camús; no gens punxegut ni agut ni puntut. Al contrari.

I que t'hi bullin les baules amb tot allò que et romangui encar d'allò altre que pescares per les infectes clavegueres.

«*Èbries cutimanyes pertot arreu m'hi picaven, i ara tot em pruu i em grat molt a desgrat, amb ungles de qui les mateixes cutícules damunt les lúnules s'esgarrifen, com si al magí hi veuen i reveuen, com en mortificat espill, els aterridors traspassos dels adés ja traspassats monstres*

insurreccionals qui, en mal orquestrats escamots, premuts contra el mur d'espès acer per la força irresistible de l'altre mur d'espès acer que se'ls estreny damunt ineluctablement, de tal faisó que, contrets sense remei, esclafats i rebentats, només incòlumes en romanen les baules de les cadenes psicòtiques que els conformaven — car llurs cossos què tornen a ésser sinó samfaines d'entranyes, rudiments de virulents budells esclatats? — i tot allò fa por. D'ací els esbufecs, els esglais, els ofecs, les angoixes, no sols de les cutícules — dels dits tots plegats, i de les mans, i amunt, anéssim pujant, qui sap si fins a les orelles.»

Fou llavors que sentires enraonar na Sofrosinè Çonsafrà. Un altre de sos molt eròtics recitatius papissots, xafallosos, quecs. Purés de rucades heteròclites. Tanmateix que en aquell moment, ple de verriny, et fotien trempar.

«*Molt seductriu la paia, i tant.*» Digueres, encantat.

I et responguí, «*Quant costa, diu! Ja pots anar ficant-hi mancús rere mancús, mancusos a gavadals. Costa un colló, pel cap baix.*»

Espia-la, i potser en tindràs prou. Com feia jo de petit. Fascinat, espiant les minyones cagant a la gatzoneta damunt la tassa del canfelip de la galeria. Visions sacres, vós. Res a veure amb les ridícules al·lucinacions del mal ensabonat Savonàrola, exemple de mediocritat perfecta per al pudent xarlatà.

Ho féu, ximplet violinista. I na Sofrosinè el sorprèn i li fot un moc de caldeu.

Li dic, «*No ens aterríssim pas per tan poc. Tot para en atzabó, i au.*»

Mes és cert que, ran el mastegot, rau moribund.

I reveu, lligat al tòtem, les plomes policromes a les orelles dels salvatges, dels quals en prea les proeses ara que el cremaran.

«No hi veig de cap ull; amb el de vidre, gens; amb l'altre amb prou feines. Ixc del merder i caic al vesper. Qui ho hauria dit ahir mateix que em tocaria la tasca de patir també el molt colt martiri secular del boc?

«Em desficiaré mica que em mancarà un seguici mortuori com déu mana? No! Me'n fot, me'n fot!

«*Món, dic; mentre hi soc, soc; si no hi soc, no soc*.»

Pobre presumit, amb un sol mastegot, hom li ensorrava tot postís i xurrimpàmpol.

«*Era preciós, i ara què soc? Àdhuc la llagosta i el musclo se'm fan a les ruïnes que esdevinc un pic llençat entre esculls. Violinista seriós com ballarí, jo qui, gens suspicaç, lloes i prees li adreçava, la dona amb qui em casí se'm transformava en un tres i no res en cavallot, i llavors per sempre pus haguí de caminar de puntetes com si ballés el Vals de les Flors, al Trencanous*.»

La Çonsafrà, la dona de les sensacions, pel seu cantó, prou s'espavilà a trobar la via que li convenia. Donà seguicis al gloriós veí, en Bermon Camppollancreda, l'home de les idees, l'home de les sensibilitats, l'home dels greuges a desempenyorar, químic excels qui, al cel, hi matisava i hi destriava epiteliomes episòdics, i enganyant-lo amb ses aparences de santinyola, li deia que sabia on parava l'aixeta

d'elixir de jovença i, li deia, carn de xinxa, «*Fes-me confiança*», i, amb un somriure dols, li féu i beure d'aquell elixir metzinós, i l'embruixava.

Xinxes d'aigua li vivien orgies als aiguamorts i als estanys d'aigües somortes del seu sensori, remogut ara com merda i pixats en bací.

«*Tothom al vivent naixem ensenyats; i com la gossa amb el gos, i la cuca amb el cuc, serem inseparables per a l'eternitat*», es declarava, i es veia bellament mort i estretament abraçat a la companya en taüt de pedra i reial, a Poblet, i no pas ells tan sols, exquisits, ans tota la resta d'un món destruït ran la planetària escalada inaturable del datpelculisme cretí, un món moribund, atacat unànimement per la reacció, un món abans meravellador, enlluernador, com el cel al matí quan el Solell es lleva, i ara amb grops sinistres i ominosos pertot arreu...

«*Morts, morts, duad... Sofrosinè estimada... Davallen a la babalà, barrim-barram, cap a l'abís de l'esbós secret de l'arquitecte teopnèustic, il·luminat*.»

«*Ai, Bremonet, prou saps que el sol mort que valgui ets tu*.»

Quan el sebollí, tota solaçada, vídua indulgent, gairebé dignament agraïda, car de tota la barrija-barreja n'eixia molt millor col·locada, comentà, «*Sí ves, prou n'hem extret tot el suc que hem pogut*.»

I ara, a casa, vídua interessant, em suc de suc d'hamamelis. Amb la delicada loció d'hamamelis, els plecs de les celles i els rulls del parruf i perineu en general suren celestials. I com me'n ric. Com me'n ric!

I del violinista moribund? Qui se'n recorda?

Saps què? Que el sorrut, l'esquerp, l'idiota ple de seriositat, esborrat romangui; que el sever, sense tebieses, el capdecony no gens subtil, no ressusciti per res del món; que el presumptuós, el buit invectivador, calli per sempre.

En romanc esbalaïda, davant el recompte, el conte recontat, dels seus soporífics esplets si fa no fot militars...

Presa de basca (qui m'ha prenyada?), les reminiscències em duen a massa neguitoses al·lodínies.

Prou. Sigues, noia, esparsa, escassa, exigua i frugal pel que fa a tes pensives excursions. No fos cas que et perdessis en glaceres i trencacolls d'estranys galimaties portats per les parapraxis, pels sobtats equívocs mentals del massa cavil·lar.

No siguis ruc. Jaqueix-ho estar ara mateix. Au.

['////']

Res no és conseqüència de re. Tot són bombolles que neixen i moren a la babalà.

['////']

(*Pobres pallussos.*)

En flagrants delits, vull dir, neguits, fent tothora xup-xup, lladres, captaires, meuques, buròcrates, bòfies, i brètols i miseriosos en general, anem, com més anem, de mal i pitjor borràs.

Gens subtils titelles, rondinaires constants, servem l'equilibri tan malament com sabem, incompetents de mena, amb bonys i nafres arreu, i nassos i titoles de gairell, amb el rebost, ni cal dir, tot buit, i encar estrompant-nos ribassos avall.

Cada dia per a nosaltres comporta suportar la brutalitat d'una altra lluna de mel entre diabòlics decadents, tot hi són riscs, pànics, pífies, ventres rovellats, verdancs indelebles i estancats, sempre en tes, tibat, parèntesi, sotjats per l'insidiós sequaç, a mercè tothora de cap suspès cop de coltell al cor.

No podem clapar sinó havent entrat en coma o en tendra pèrdua de consciència. Quin triomf de l'amagada harmonia llavors!

Emancipats d'un món on ens escanyàvem a mort cada instant del dia, volves de neu i plomissol d'emancipades cigonyes ens plouen ara al cervell, i els afalacs i bàlsams de les larves de les mosques i formigues ens acaronen la guarida pell en tota sa estesa, i als instints somorts els pengen els joiells simfònics d'una benaurança i una concòrdia ideals.

Tornem a ésser al cel de la delitosa beneiteria, on tot és rosats horitzons i enormes magnituds i sous opulents, i d'on mai no hauríem degut davallar, com verds carallots defenestrats, metamorfosats en víctimes inesborrablement estigmatitzades, mereixedors de totes les sempiternes, més cruels, topades, atzagaiades, destrets, putades…

['////']

«Com tot massa astorat cosmòleg, davant l'entortolligament horrorós de l'univers, i abans de suïcidar'm, caic també de sobte en el misticisme més datpelcul, i em dic si tot plegat (vull dir, els innombrables horrorosos inferns que conté) no són sinó pecs simulacres d'aldarulls còsmics, i si a la fi tot no serà re, i tot pararà en simpàtic atzabó, i si darrere tota la immensa, inentomable, terror de continu desastre descordat, no apareixerà màgicament, per una enorme espectacular esquerda al teixit de la ficta tela del teatre de l'univers, bo i esclafint-se barroerament, i gratant-se llordament la panxota, el Grossíssim Benefactor, dient, ep, que tot allò, que no re, home, no re, que tot ho havia 'creat' per a riure-se'n una miqueta de nosaltres, pobres pallussos, i que s'hi ha divertit molt, el desgraciat brètol suprem, malparit de merda.

['////']

L’art més val que sigui breu, i la vida llonga. Car quan l’art és llonga, t’hi mors fastiguejat d’avorriment.

[‘////’]

(*Ninots qui, massa monstruosos, tampoc no sobreviuran gaire*.)

Amb la prosopopeia del sempre seriós filosòfic gripau, i per a fer-los, amb el meu meravellosament molt perfectament geomètric llapis, la lliçó d’avui (o de qualsevol altre jorn), prou m’afanyava, mig jagut, mig segut, mai sense mica de soliditat ni solidaritat, a estrebar llavors, molt brutalment, els penjolls dels nus.

L’erudició de mos ‘artístics’ deixebles en acabat m’hauria d’haver belleu avergonyit pregonament, si no fos que, guarit d’esglais, rai.

A tots ops, els carallots, no sé pas d’on s’ho treuen. Deu ésser mon enigmàtic magnetisme que se’ls ha encomanat, a part que han degut, garneus, fer estudis enjondre, qui sap, i al capdavall qui se’n cura un all.

A tots ops, com dic, les quatre ximples guixades llurs, llur grotesca consolidació en paper o en llenç, és a dir, llurs nus, cal dir, de penjolls arxiestrebats — estrebats fins a dimensions siderals — nassos, palpebres, llavis, ullals, llengües, pits, mugrons, conys, collons, vits — prou astoren les ignares multituds, i àdhuc reben a betzef tota mena de va

inútil carrincló guardó allerat, oficialment i oficiosa, pels dissortats ridículs merdosos ‘especialistes’ del ram.

No ploraré pas. Encar que ho sembli, estaquirots.

[‘////’]